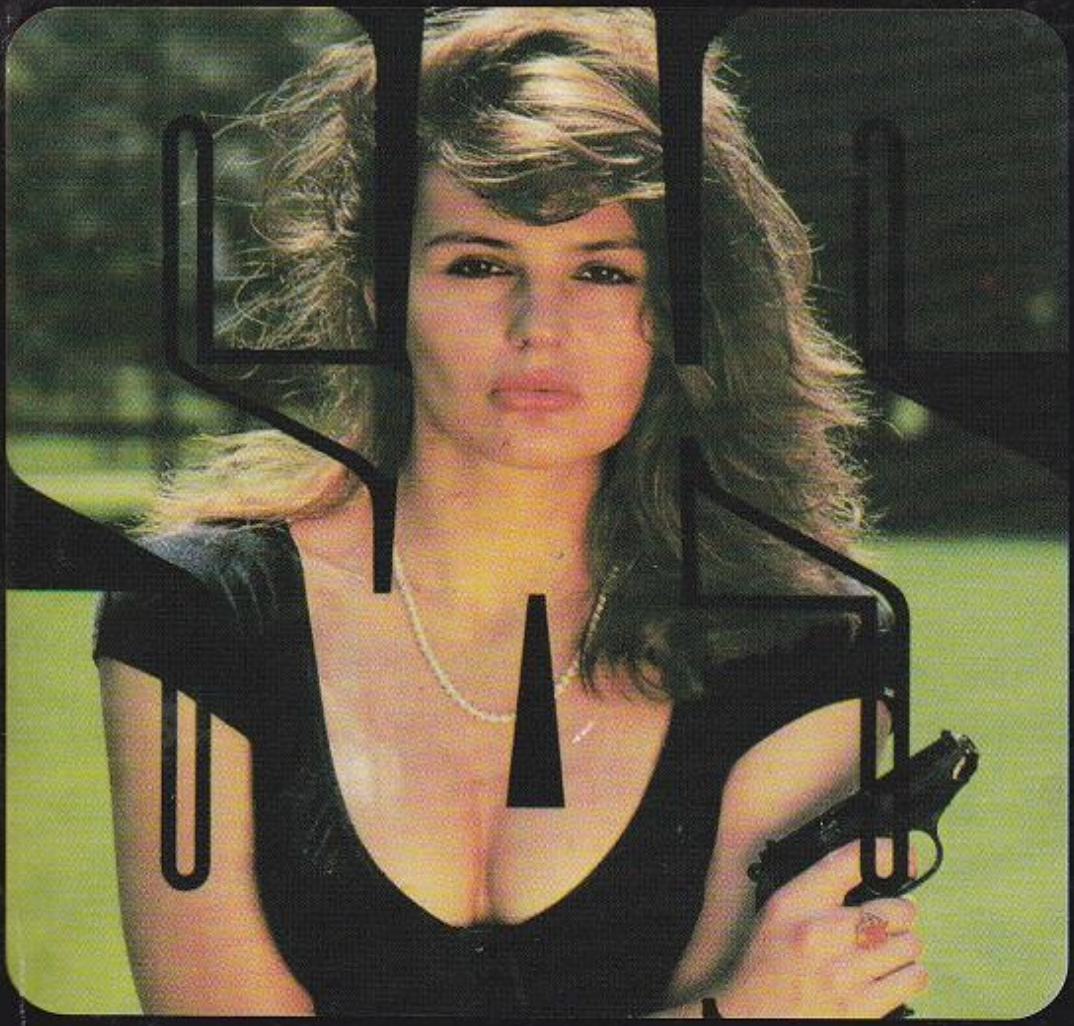

SCRISOARE PENTRU CLINTON

EDITURA Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

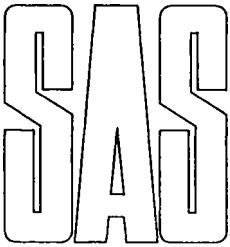

Scrisoare pentru Clinton

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-9136-36-5

Malko Productions – Paris,
Une lettre pour la Maison Blanche
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

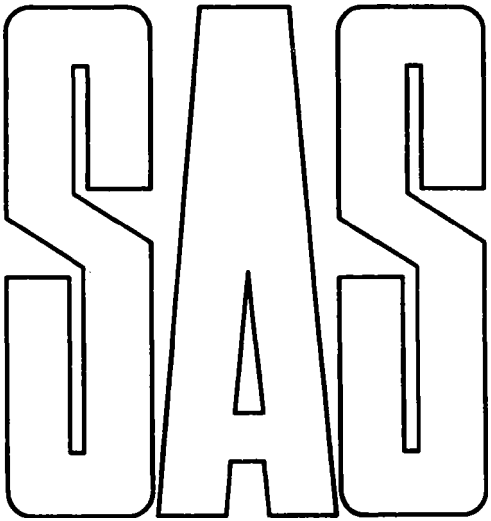

Scrisoare pentru Clinton

În româneşte de Anca Pisică şi Maria Măciucă

1998

Capitolul I

De la fereastra camerei sale din hotelul *Radisson-Slavanski,* Lee Brookner privea turnurile Kremlinului, estompate în ceaţa depărtărilor. Era o vreme excepţional de blândă pentru luna decembrie, aici, la Moscova. În ajun, mersese pe jos kilometri întregi, încercând să descopere acest oraş. Cu toate că vorbea rusa la perfecţie, datorită ascendenţei armene a mamei sale, Lee Brookner nu mai pusese niciodată până acum piciorul în Rusia. Cu şase luni în urmă, împlinind şaizeci de ani, adică vârsta de pensionare, el părăsise CIA şi Langley, după treizeci şi doi de ani buni de serviciu loial în cadrul Diviziei Operaţiuni.

Tocmai datorită experienţei, reputaţiei ireproşabile şi cunoştinţelor sale în domeniul limbii ruse, fusese solicitat de către David Cohen, directorul Diviziei Operaţiuni, pentru îndeplinirea unei misiuni ultrasecrete şi ultraconfidenţiale în Rusia.

Aşa că, Lee Brookner sosise cu două zile în urmă de la Washington, via New York, pentru a „pune la punct” acoperirea sa, ca om de afaceri. Pe formularul său de viză, era precizată funcţia de reprezentant al firmei „Pension Fund” din New York, ce avea ca obligaţie explorarea unor posibile investiţii în societăţile ruseşti recent privatizate, cotate la bursa de valori din Moscova. El stabilise câteva întâlniri cu diferiţi oameni de afaceri ruşi, fiind ajutat de un jurnalist de la *Financial Izvestia,* pe care îl contactase la New York. Ca majoritatea afaceriştilor americani, el îşi rezervase o cameră la Radisson, un hotel nou de pe cheiul Berejovskaia, aflat la o distanţă de aproape doi kilometri de Kremlin.

Deşi avea statut de NOC[1], el nu era îngrijorat. Timpurile se schimbaseră mult după căderea Uniunii Sovietice. SVR-ul[2] întreţinea legături cordiale cu CIA, prin vizite reciproce regulate. Cele două mari agenţii de informaţii aveau chiar relaţii de colaborare în anumite domenii, precum combaterea terorismului, lupta antimafia şi proliferarea nucleară. Desigur că, în ambele tabere, exista însă şi acel „nucleu dur” al informaţiilor, ce trebuia

[1] Non Official Cover (n.a.).

[2] Slujba Vecinoi Razvedki - organism succesor al KGB-ului (n.a.).

să fie protejat de un secret absolut. CIA continua să strângă maximum de informaţii secrete în legătură cu Rusia, iar SVR-ul folosea acelaşi complex de clădiri ultramoderne de la Iasnovo, dincolo de cel de al doilea bulevard periferic din sudul Moscovei.

În contextul actual, dacă ar fi fost demascat, Lee Brookner risca cel mult câteva săptămâni de închisoare, urmate de o expulzare discretă. De acum încolo se putea considera între gentlemani. Cel puţin aşa încerca el să se autosugestioneze, căci misiunea sa la Moscova atingea un domeniu atât de sensibil, încât, la necaz, s-ar fi putut alege praful din bunele maniere…

Privirea sa rătăci pe valurile cenuşii, încă îngheţate, ale râului Moscova, apoi se opri pe secundarul ceasului său Breitling *Navitimer* care se deplasa cu o încetineală exasperantă. Nu era decât ora nouă şi cinci minute, dar el se sculase de la şapte.

De vină era tensiunea nervoasă. La ora unsprezece, avea o întâlnire în staţia de metrou *Biblioteka Lenina,* pe linia Sokolniceskaia. De la hotel, nu-i trebuiau decât patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă acolo. Mai întâi, cinci minute de mers pe jos până la staţia Kievskaia, pe linia Kolţevaia, apoi trebuia să schimbe ruta la Park Kulturnîi, de unde îi mai rămâneau doar două staţii până la Biblioteka Lenina. Metroul moscovit era unul dintre puţinele şi rarele lucruri care funcţionaseră întotdeauna la perfecţie, chiar şi în vremurile negre ale Uniunii Sovietice; aşa că nu putea să se teamă de neprevăzut.

El îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele pentru a-şi mai ocupa timpul, apoi se privi în oglindă. Nu avea aspectul unui spion. Oglinda reflecta trăsăturile unei feţe cam buhăite, lipsite de personalitate, la fel ca şi părul său cărunt, tuns scurt. Luă o carte şi încercă să citească, dar literele îi jucau în faţa ochilor. Bătăile surde ale inimii îi aminteau parcă de faptul că, peste mai puţin de două ore, se va afla faţă în faţă cu omul care deţinea unul dintre secretele cele mai bine păzite de către KGB-ul de odinioară şi de către actualul SVR. Şi acest om, la rândul său, trebuia să-şi ia nişte măsuri de prevedere extraordinare pentru a putea veni la această întâlnire.

Lee Brookner nu ştia nimic despre el. Nici cum îl cheamă, nici în cel fel intrase în legătură cu americanii şi nici ce situaţie avea în cadrul SVR-ului. David Cohen, directorul Diviziei Operaţiuni, îi spusese că, dacă acest om cu numele de cod „Cartoful” trecea în tabăra lor, asta ar fi putut fi considerată cea mai frumoasă operaţiune de spionaj din analele centralei. Şi ar fi putut fi o

revanşă strălucitoare pentru dezonoranta afacere Aldrich Ames[3]. Cum era de presupus, Lee Brookner nu stabilise nici un fel de contact cu Centrala CIA din Moscova, tocmai pentru a nu aduce prejudicii „acoperirii” sale. El puse cartea la locul ei şi începu să numere minutele. Ar fi dat orice pentru a fi mai bătrân cu o oră!

*

* *

Un uriaş pom de Crăciun, plin de beculeţe ce clipeau, împodobea holul hotelului Radisson. O membră a personalului, care făcea de gardă prin preajmă, îi adresă lui Lee Brookner un zâmbet comercial când acesta trecu pe lângă ea, înfofolit în haina sa de blană bej şi cu un exemplar din *Herald Tribune* în mână. El se îndepărtă repede pe cheiul Berejovskaia, nebăgând în seamă apelurile şoferilor de taxi, pentru a ieşi, după ce mai mersese vreo două sute de metri, în piaţa gării Kiev. Acolo, se apropie de o florăreasă, pe care o reperase cu o zi în urmă şi cumpără un buchet mic de garoafe, care erau florile cele mai răspândite în Moscova. Puteau fi găsite în toate gările şi staţiile de metrou. Cu *Herald Tribune* sub braţ şi cu garoafele în mână, el păşi pe scafa rulantă ce ducea la metrou. Astfel, arbora cele două semne distinctive necesare recunoaşterii. Nu era lume prea multă, dar eleganta sa haină de blană ieşea în evidenţă pe lângă hainele de piele şi canadienele ponosite ale celorlalţi pasageri. Cu toate acestea, nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Trecuse multă vreme de când moscoviţii se obişnuiseră cu străinii. O garnitură de vagoane tocmai sosea în staţie şi el se urcă imediat. Exact cu treizeci de minute mai târziu, coborî pe peronul staţiei *Biblioteka Lenina* şi începu să studieze o hartă a Moscovei pentru a face ceva. Dispunea de un avans de douăzeci de minute. Locul fusese bine ales. Spre deosebire de alte staţii de metrou care aveau mai multe niveluri şi nenumărate culoare care se întretăiau, aici nu era decât un singur peron, deci nu exista nici un risc de a rata întâlnirea. Datorită apropierii de Kremlin, staţia era destul de frecventată. La fiecare cinci minute, o garnitură de vagoane vărsa pe peron un puhoi de oameni grăbiţi.

Lee Brookner se apropie de un bătrân zdrenţăros cu un fes de lână neagră îndesat până la ochi, care trăgea după el un cărucior pentru copii, plin cu garoafe. Era probabil un vechi luptător în

[3] Trădător din CIA, descoperit în 1992 (n.a.).

Afganistan pe care miliţienii îl lăsau în pace. Simţea cum, încet, încet, bătăile inimii se calmează. Avusese grijă să facă o mişcare de prevenire a unui posibil filaj. La *Park Kulturnîi,* coborâse din vagon chiar în momentul în care trenul pleca din staţie şi se urcase în următorul. Ştia că nici o măsură de prevedere nu este inutilă, deşi rolul său era destul de limitat. Trebuia doar să se întâlnească cu „Cartoful”, să ia de la el un plic şi să stabilească întâlnirea următoare. Lee Brookner nici nu ştia dacă va veni chiar omul cu numele de cod „Cartoful”, întreaga operaţiune fusese riguros compartimentată.

Un huruit se auzi din străfundul tunelului: se apropia o nouă garnitură de vagoane. Instinctiv, Lee Brookner privi în jurul său. Era înconjurat de aceeaşi mulţime posomorâtă şi prost îmbrăcată. Privirea i se opri asupra unui bărbat chel, mic de statură, fără cravată, având un aer neglijent, cu mâinile băgate în buzunarele unei canadiene fără culoare. Avea aerul unui rus, dar în momentul în care acesta scoase mâna din buzunar, Lee Brookner îşi dădu seama că nu este. Bărbatul scoase din ambalaj o tabletă de ciocolată Mars şi o băgă întreagă în gură. Ruşii se mulţumeau cu ciocolata finlandeză…

Garnitura de vagoane intră în staţie cu un zgomot asurzitor. Vagoanele vechi de culoare verzuie păreau a nu fi fost vopsite de o jumătate de secol. Lee Brookner aruncă o privire scurtă la ceasul său Breitling. Ora întâlnirii sosise. Pasagerii se răspândiră ca un stol de vrăbii, cu excepţia necunoscutului cu ciocolata. Lee Brookner simţi că pulsul i se accelerează. Pentru a se asigura, făcu câţiva paşi spre culoarul de ieşire. Necunoscutul nu se clinti din loc. Acum era adâncit în studiul unui plan al Moscovei. Liniştit, Lee Brookner se întoarse.

Huruitul se auzi şi, din nou, urmă vacarmul şi îmbulzeala. Apoi peronul se goli.

La ora nouă şi zece minute, Lee Brookner începu să intre în panică. Secundarul ceasului său marca secundele în mod inexorabil. Se sprijini de zidul negru de murdărie, hotărât să aştepte oricât va fi nevoie pe acest peron îngheţat al metroului moscovit. Dar, imediat începu să transpire imaginându-şi mii de scenarii posibile ale unei catastrofe. Huruitul unei noi garnituri de tren, ce intra în staţie, reuşi să-l smulgă din gândurile sale. Pasagerii îl împingeau în trecerea lor, dar el rămânea cu stoicism pe loc. Părea că nimeni nu îl vede. Pentru a-şi împrăştia neliniştea, îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo, ce avea garanţie

pe viaţă şi de care nu se mai despărţise din Vietnam.

Necunoscutul cu ciocolata se îndepărtă în cele din urmă către ieşire, trecând prin faţa şirului de băbuţe aliniate de-a lungul zidului, înfofolite în catrafusele ca de eschimos, care ofereau clienţilor jucării, hăinuţe pentru copii şi tot felul de lucruri amărâte.

Vânzătorul de garoafe scoase de sub maldărul de flori o sticlă cu votcă, din care bău discret o duşcă. Atunci un zgomot ciudat, ce venea din dreptul culoarului, sparse brusc liniştea. Era pasul cadenţat al unor tocuri.

Lee Brookner întoarse capul către culoar şi ceea ce văzu îi tăie respiraţia.

O femeie ce măsura aproape un metru optzeci înălţime, purtând pe cap o şapcă, era înfăşurată într-o haină lungă de blană, ale cărei falduri se desfăceau la fiecare pas, lăsând să se vadă nişte cizme înalte din piele neagră. Tocurile izbeau cadenţat pardoseala, cu energia unui militar aflat în plin marş. Şapca şi haina, deschise la culoare, erau de samur, blana cea mai scumpă din lume.

Necunoscuta avea pe umăr o geantă mare din piele neagră, asortată cu cizmele. O cascadă de păr blond, ce scăpase de sub şapcă, îi învăluia umerii. Fata păşea semeaţă, cu un aer detaşat şi mândru, prin faţa vânzătoarelor ce o priveau fermecate. Lee Brookner putu să observe sprâncenele groase care aproape că se uneau deasupra nasului drept, ochii albaştri de cobalt, gura mare şi cărnoasă, bărbia voluntară.

Fata era de o frumuseţe rară.

Ea îl depăşi pe american şi se opri lângă vânzătorul de flori care sări în picioare, fluturând câteva garoafe. Fata îi aruncă o privire în care se citea mila, apoi, vârându-şi mâna în geantă, scoase un teanc de bancnote a câte zece mii de ruble, din care lăsa să cadă una peste grămada de flori. Apoi se întoarse. Lee Brookner contempla intrigat această apariţie neaşteptată.

La *Maxim's* sau în cazinourile elegante din Moscova, puteai întâlni acest gen de „New Russian”, simbol al Rusiei postcomuniste. Această fată, cu blana ei de samur şi cu brăţările ce scânteiau la încheieturile mâinilor, purta pe ea salariul primit în zece secole de un rus din clasa de mijloc… Ce căuta ea la metrou? În general, o creatură de tipul acesta nu se deplasa decât într-un Mercedes 600…

Pe bordura peronului, ea avu o scurtă ezitare. Se auzea

huruitul unui tren care se apropia. În momentul în care acesta intră în staţie, ea se dădu înapoi, rămânând nemişcată în timp ce pasagerii coborau din vagoane fără să o observe. Credeau cu siguranţă că haina este de blană sintetică. Majoritatea ruşilor nu văzuseră în viaţa lor, nici măcar în vis, samur adevărat... Amestecată printre ultimii călători, necunoscuta se îndepărta de peron în direcţia lui Lee Brookner. Cei doi îşi încrucişară o clipă privirile. Ochii fetei se opriră asupra garoafelor şi ziarului *Herald Tribune,* împăturit sub braţul americanului. Într-o fracţiune de secundă, Lee Brookner fu asaltat de un val de sentimente contradictorii de emoţie, de stupefacţie şi de excitaţie. Aşadar, „contactul” său era această zeiţă hieratică!

Ea se afla deja în faţa lui. De sub faldurile hainei întredeschise în mersul energic, se putea vedea o minijupă neagră, mulată pe corp, care descoperea trei sferturi din picioarele lungi, cu ciorapi negri de nailon. Când fata fu doar la cincizeci de centimetri de el, simţi parfumul ei ameţitor, franţuzesc, fără îndoială. Cu mâinile băgate în buzunarele hainei de samur, ea îl întrebă cu o voce egală, în ruseşte:

— *Vî jdete Potato?*[4]

Din pricina vacarmului din staţie, vocea ei nu putea fi auzită la o distanţă mai mare de treizeci de centimetri. Ochii ei de cobalt semănau cu două pietre dure. Pulsul lui Lee Brookner săltă la o sută cincizeci pe minut.

— Da, răspunse el.

Necunoscuta băgă mâna în geantă şi scoase un plic maroniu.

— Acesta este pentru dumneavoastră. Următoarea întâlnire va fi peste o săptămână, la aceeaşi oră, în staţia *Smolenskaia. Da svidania.*

El abia avu timp să bage plicul în buzunar. Superba necunoscută se răsuci brusc, făcând să se rotească în aer poalele hainei de samur şi, cu graţie, se urcă dintr-un salt în vagon, chiar în momentul în care uşile se închideau.

Lee Brookner privea împietrit la trenul care se puse în mişcare şi dispăru în tunel. Necunoscuta acţionase ca o adevărată profesionistă, reducând la minimum necesar contactul cu el.

El se întoarse, cuprinzând cu privirea peronul care tocmai se golise. Simţi brusc cum pulsul i se accelerează. Dinspre culoarul de ieşire, apăruse individul cu ciocolata, care se îndrepta în

[4] Îl aşteptaţi pe „Cartof”? (n.a.).

direcţia sa, cu mâinile băgate în buzunarele canadienei şi cu capul aplecat. Lee Brookner nu ştia dacă acesta fusese martor la scurta lor întâlnire.

El nu avu timp să-şi pună întrebări. Bărbatul era deja în faţa lui. Atunci, ridică faţa, iar Lee Brookner putu să vadă doi ochi mici şi plini de răutate şi nişte dinţi stricaţi. Fără să spună un cuvânt, bărbatul scoase mâna din buzunar. Lee Brookner văzu un pistol automat şi, în mod instinctiv, întinse mâna să se apere. Calm, bărbatul trase de trei ori, ţintindu-i pieptul.

Lee Brookner avu impresia că este lovit de nişte pumni uriaşi, apoi simţi cum i se tulbură vederea şi cum trupul devine dintr-o dată greu. Pierzându-şi cunoştinţa, se prăbuşi pe peron.

În spatele necunoscutului, bătrânele vânzătoare fugeau ţipând îngrozite. Vânzătorul de garoafe, înspăimântat, se aruncase la pământ dintr-un reflex vechi. Asasinul puse arma la loc în buzunarul canadienei, se aplecă deasupra lui Lee Brookner şi îi scoase din buzunar plicul primit de la femeia îmbrăcată în haina de samur. Apoi, fără să se grăbească, se îndepărtă către cealaltă extremitate a peronului, unde se afla o altă ieşire.

— O garnitură de vagoane, care intra în staţie din celălalt sens, acoperi ţipetele vânzătoarelor. Noii pasageri invadară peronul. Nimeni nu avea chef sau curaj să se aplece asupra cadavrului lui Lee Brookner. Cei care îl vedeau de la distanţă puteau crede că este un beţiv, iar ceilalţi preferau să nu se amestece într-o afacere care nu îi privea.

Bărbatul în canadiană reuşi să ajungă fără probleme la capătul peronului şi să pătrundă în culoar. Câteva minute mai târziu, ieşea în aer liber, chiar în faţa grădinilor care înconjurau înaltele ziduri ale Kremlinului. El se îndepărtă spre Piaţa Manejului, amestecându-se în mulţime.

Capitolul II

Vocea groasă şi aspră a lui Franck Capistrano se auzea atât de clar, încât părea că vine din camera vecină. Şi totuşi, *Special Advisor for National Security* de la Casa Albă se afla tocmai la Washington, la mai mult de şapte mii de kilometri depărtare de castelul din Liezen. Era pentru prima oară când Malko vorbea cu el de la epilogul provizoriu al afacerii zborului 800 al companiei TWA. După lunga sa misiune în Pakistan[5], Malko se dusese la Washington pentru a primi felicitările lui Capistrano şi pentru a-i relata acestuia prin viu grai rezultatele anchetei sale.

Se scurseseră de atunci două luni şi, astăzi, americanul părea extrem de degajat, vorbind ba de una, ba de alta, fapt care îl intriga pe Malko. Desigur, Capistrano nu îl sunase ca să pălăvrăgească despre starea vremii din Washington… Ocupat să se îmbrace pentru dineul de la Schloss, lângă Marienstadt, Malko branşase telefonul pe difuzor, ca să aibă mâinile libere, având grijă să soarbă şi câte o înghiţitură dintr-o sticlă cu Taittinger Comtes de Champagne ţinută la rece într-o frapieră. El aruncă o privire către ceasul său Breitling Chronomat. Era ora şapte, deci, la Washington, trebuia să fie acum ora unu şi jumătate. Fiind preocupat de linia siluetei sale, Capistrano ar fi preferat cu siguranţă o conversaţie amicală la un hamburger.

Pulsul lui Malko se acceleră brusc, dar nu din cauza interlocutorului său, ci pentru că intrase în cameră Alexandra, nurlia sa logodnică, purtând pe ea numai un corset mov de dantelă ce o făcea să semene cu o amforă. Ciorapii lungi de un gri închis se mulau de picioarele ei fine. Machiată, parfumată, având părul blond revărsat peste umeri, ea era încarnarea perfectă a Păcatului, cu P mare. Fără să-i pese de telefon, ea flutura două rochii, ţinând în fiecare mână câte una.

— Alaya sau Herve Leger? întrebă ea. Cu cea de la Herve Leger se vede că port ciorapi.

Malko asculta acum distrat cuvintele americanului, privirea fiindu-i captată de câteva buclişoare de păr blond care scăpau din strânsoarea corsetului în partea de sus a coapselor.

---

[5] Vezi SAS nr. 125 *Vengez le voi 800 – Aventură în Afganistan* (în versiunea românească).

— Şi aici s-a răcit vremea, îi spuse el lui Franck Capistrano. Fără să mai aştepte răspunsul, se apropie de Alexandra, iar mâna sa plonjă direct între coapsele acesteia, cu un gest posesiv.

Pleoapele Alexandrei se lăsară în jos, ascunzând tulburarea ce o cuprindea. Ea spuse cu o voce răguşită de emoţie.

— Eşti o brută!

În ciuda acestui reproş, Malko simţi imediat mierea care îi curgea pe degete. Alexandra, sprijinită de peretele lambrisat, respira din ce în ce mai repede. Vocea lui Franck Capistrano continua să se audă din receptorul aşezat pe pat.

— Pune-ţi-o pe aceea! murmură Malko arătându-i rochia cu un decolteu îndrăzneţ, ce avea semnătura lui Herve Leger.

Dar un pic mai târziu.

— Trebuie să ajungem acolo la ora douăzeci, obiectă tânăra femeie şi, în plus, mai şi ninge.

Fără să-i răspundă, cu degetele înfipte în sexul ei, Malko o împinse către patul din fier forjat cu baldachin de care Alexandra se îndrăgostise în ultima lor vizită la Claude Dalle, în Paris. Cuprins de o dorinţă pe care numai ea reuşea să i-o stârnească, el se eliberă într-o clipă. Era dur ca o lance. Alexandra lăsă să-i scape din mâini cele două rochii şi se culcă încet pe spate. Malko era deja între coapsele ei. Dintr-o singură mişcare, el se afundă pentru a mia oară în pântecele ei, atât de sălbatic, încât îi smulse un scurt ţipăt. Sânii excitaţi scăpaseră din strânsoarea corsetului, cu sfârcurile umflate şi dure.

— Da, da, pătrunde-mă! suspină ea.

Malko se retrase şi apoi se scufundă din nou, cu aceeaşi furie, în sexul deschis. Brusc, îşi dădu seama că faţa Alexandrei se afla la doar câţiva centimetri de telefon. Nici măcar nu mai avu timp să se întrebe dacă Franck Capistrano auzise geamătul Alexandrei.

— *Fuck you!* răsună vocea plină de furie a americanului. Credeţi că v-am sunat ca să aud cum vă regulaţi?

— Îmi pare foarte rău, zise Malko. Nu mă aşteptam la apelul dumneavoastră.

Din aparat se auzi mormăitul reprobator al americanului.

— Sunteţi un adevărat degenerat. Şi unde mai pui că trage şi FBI-ul cu urechea.

Alexandra, străpunsă până la rădăcină şi deranjată chiar în momentul în care plăcerea era aproape la paroxism, nu se putu

stăpâni şi adaugă:

— *Putzy,* continuă, nu te opri!

În acelaşi timp, ea se mlădia sub Malko aţâţându-i şi mai tare simţurile. Situaţia scăpase de sub control.

— *No way,* făcu Franck Capistrano la celălalt capăt al firului. (Vocea americanului era din nou calmă, dură şi nici un pic tărăgănată).

— Iau imediat cursa Air France şi voi fi la Paris mâine dimineaţă, la ora opt şi patruzeci şi cinci de minute. Dacă luaţi din Viena cursa Air France de mâine de la ora opt, puteţi ajunge la Paris cu patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Astfel putem avea la dispoziţie o oră întreagă ca să putem discuta în centrul comercial de la Roissy.

— De ce numai o oră? întrebă Malko sufocându-se.

— Pentru că, la ora unsprezece, trebuie să prind cursa Concorde pentru New York, preciză calm Franck Capistrano.

Malko rămase mut din cauza furiei care îl cuprinse. Ca să prindă zborul de la ora şapte în Viena, era obligat să se scoale la cinci dimineaţa! Ce oribil. Privirea sa se încrucişă cu privirea plină de ironie a Alexandrei care stătea acum deasupra lui. Ea înregistrase scăderea inexorabilă a dorinţei lui. Dezlipindu-se de el, spuse cu voce destul de tare pentru ca Franck Capistrano să o poată auzi:

— Poate că ar fi mai bine să mă îmbrac. *Putzy,* văd că nu mai ai chef de mine.

Malko i-ar fi omorât pe loc pe amândoi. Se irosise încă un moment prielnic din cauza CIA. Profesia de agent amator părea să nu aibă numai avantaje. Americanul continuă cu o voce dezagreabilă, amplificată de difuzor:

— *Don’t worry!* Mai aveţi încă toată seara la dispoziţie…

Alexandra dispăruse în baie cu rochia Herve Leger în mână. Malko spuse furios:

— De ce mă faceţi să mă scol la ora cinci dimineaţa? Nu se putea găsi o oră mai normală?

— Am un client pentru dumneavoastră, răspunse liniştit consilierul special al Casei Albe; un client barosan care nu poate să aştepte.

— În regulă, răspunse Malko resemnat. Voi profita de ocazie ca să o aduc pe Alexandra să-şi facă cumpărăturile pentru Crăciun la Paris. Sper că nu aveţi nimic împotrivă.

— Ba da, îi tăie vorba americanul. Trebuie să veniţi singur şi

să nu vorbiţi cu nimeni despre această călătorie. De altfel, nu vom rămâne prea mult în Paris. Nici cât pentru a cumpăra un pachet de Gauloises blondes!

Alexandra se întoarse din baie, mai seducătoare ca oricând, cu rochia creată de Herve Leger, mulată perfect pe corp ce îi venea ca o mănuşă. Malko simţi cum i se înfierbântă sângele. Ştia că trebuie să se stăpânească. Nivelul adrenalinei trebuia coborât înainte de plecare.

— *Putzy,* nu vii? spuse Alexandra. Suntem deja în întârziere. Franck Capistrano înţelese.

— Du-te, îl sfătui el pe Malko. Nu trebuie să laşi o femeie să te aştepte. Pe mâine dimineaţă.

El închise telefonul înainte ca Malko să apuce să spună ceva. Alexandra îl observa ironică şi iritată.

— Aşa că te duci la Paris?

— Nu voi rămâne mult timp acolo, o asigură Malko.

El se ridică, mângâind în trecere crupa cambrată a logodnicei sale pe care se mula o ţesătură elastică ce te îndemna la viol. Încercă să o reţină, dar ea se eliberă.

— Nu-mi place să ajung cu întârziere, zise ea. Vom avea destulă vreme la întoarcere.

Timp de câteva secunde, Malko se întrebă dacă nu ar fi mai bine să anuleze dineul, căci simţea cum dorinţa pune din nou stăpânire pe el. Putea să-i ghicească jartierele sub rochie. Dar Alexandra îşi îmbrăca deja haina de vizon. Resemnat, Malko îşi goli cupa de Taittinger, ca să-şi destindă nervii şi o urmă, întrebându-se cine ar fi putut fi „clientul” pe care i-l rezervase Franck Capistrano. O dată ce consilierul special al Casei Albe făcea această călătorie, nu putea fi vorba de o afacere banală.

*

* *

— Totul a început acum patru luni, spuse Franck Capistrano cu vocea coborâtă. Leslie Whalen, şeful Centralei noastre din Moscova, a găsit în cutia poştală a apartamentului său un plic ce conţinea un bilet pentru Teatrul Balşoi. Era vorba de un spectacol de balet. În plic, nu se mai afla nimic altceva. Doar un bilet pentru un loc în al treilea rând. Intrigat, acesta s-a hotărât să meargă. În pauză, a observat că cineva îl urmăreşte. Era un tip în jur de şaizeci de ani, nu prea înalt, cu părul cărunt, având aerul unui fermier îmbrăcat în straie de sărbătoare. Cei doi au schimbat câteva priviri, iar Leslie Whalen „a simţit” că este ceva

la mijloc. Când necunoscutul s-a îndreptat către toaletă, s-a luat după el. Odată rămaşi singuri, bărbatul s-a apropiat de el şi i-a spus repede în ruseşte: „Sunt generalul Evgheni Trofimovici Poliakov. Doresc să-mi părăsesc ţara şi cred că vă pot furniza informaţii foarte preţioase…” Mă urmăriţi?

— Da, desigur, spuse Malko.

Deşi era deja la cea de a şasea ceaşcă de cafea, Malko avea impresia că doarme în picioare, visând un pat, aşa cum un câine visează un os. Serata de la Schloss Marienstadt se prelungise până la ora două dimineaţa, iar Alexandra amestecase valsurile cu cupele de şampaniei La ora trei, erau la Liezen, unde, cu un efort suprem, Malko a continuat activitatea întreruptă. Graţie Celui de Sus, reuşi cu succes să o ducă la bun sfârşit, spre marea satisfacţie a amândurora. Iar la ora patru fără un sfert, a început să-şi facă bagajele.

În avionul Airbus al companiei Air France, a reuşit să adoarmă chiar în momentul în care s-a aşezat pe locul său.. Şi a ajuns apoi la Roissy, unde l-a întâlnit pe Franck Capistrano, proaspăt şi fercheş, ronţăind fistic şi instalat confortabil în salonul Air France.

Americanul îşi continuă povestea:

— Sunase deja soneria ce anunţa sfârşitul pauzei. Leslie Whalen i-a pus întrebarea cea mai importantă: „Pentru ce organism lucraţi?” „Sunt şeful Centrului de informaţii şi Analiză a SVR-ului”, a răspuns generalul Poliakov. „Ceea ce dumneavoastră numiţi Camera Roşie. Acum trebuie să ne despărţim. Dacă propunerea mea vă interesează, lăsaţi-mi un mesaj într-un loc secret. Pe cheiul Lenin, există un colac de salvare, prins de parapetul podului Lujneţki. Acolo se poate strecura o bucată de hârtie între colac şi zid.” Cei doi bărbaţi s-au despărţit imediat, iar generalul Poliakov s-a pierdut în mulţime.

— Începutul pare promiţător, comentă Malko, ce începuse să se trezească. Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Leslie Whalen a început prin a verifica dacă generalul Poliakov se găsea trecut în computerul centralei. Chiar în aceeaşi seară, plecând de la operă direct la biroul său. Şi acolo, surpriză! Numele respectiv nu era înregistrat! A reuşit să-l localizeze abia cu trei zile mai târziu, trecând prin sită tot ce avea legătură cu ofiţerii KGB. Evgheni Trofimovici Poliakov s-a născut la 10 octombrie 1928, la Sverdlovsk. A urmat şcoala numărul 101 la KGB. După absolvire, a fost repartizat la. Departamentul al

cinsprezecelea al Primului Directorat, care se ocupă de arhivă, de unde se pare că nu s-a mai mişcat, urcând pur şi simplu treptele ierarhice, până la postul pe care îl ocupă astăzi. Cum niciodată nu a pus piciorul afară din ţară, se cunosc puţine lucruri despre el. Însă ştie totul din locul în care se află.

— La ce vă referiţi? întrebă Malko căscând.

Deşi relatarea era extrem de interesantă, nu reuşise să se trezească. Franck Capistrano îşi aprinse o ţigară Gauloise blonde cu bricheta Zippo, gravată cu însemnele Casei Albe, apoi se aplecă spre el:

— „Camera roşie”, cum am numit-o noi, regrupează toate informaţiile ultrasecrete ale fostului KGB şi ale actualului SVR. Aici se ţine evidenţa adevăratelor identităţi ale tuturor „surselor umane” din centrul de informaţii. La ei, ca şi la noi, îndată ce se recrutează un informator, i se dă un nume de cod, care este folosit în rapoartele lui. Numai ofiţerul care l-a racolat, directorul KGB-ului şi responsabilul „Camerei roşii” sunt singurele persoane care ştiu cine se ascunde în spatele numelui de cod. Totuşi, ofiţerii racolatori nu-i cunosc decât pe informatorii aduşi de ei, iar directorii se pot schimba de-a lungul anilor, în timp ce responsabilul „Camerei roşii” este singurul care deţine toate informaţiile în legătură cu toţi informatorii, încă de la crearea KGB-ului.

Aşadar, el îi poate identifica pe toţi aceia care participă la adunarea informaţiilor, fie că sunt ruşi sau străini şi, mai ales, pe toţi trădătorii recrutaţi prin lume de KGB în timpul existenţei Uniunii Sovietice, prin intermediul serviciilor din ţările semnatare ale Pactului de la Varşovia.

Capistrano tăcu pentru a-i lăsa timp lui Malko să înţeleagă importanţa spuselor sale. Instalat în fotoliul său moale, Malko făcea eforturi disperate ca să nu adoarmă.

— Ce păcat că nu ştiaţi de existenţa generalului Poliakov pe vremea afacerii Aldrich Ames, remarcă el cu perfidie.

Faţa lui Franck Capistrano se întunecă de furie.

— Până acum trei luni, protestă el cu o voce aspră, ştiam numai de existenţa „Camerei roşii”, dar habar nu aveam cine o conduce şi nici nu aveam cum să aflăm asta. Cei care lucrează acolo nu au ieşit niciodată din Rusia. Sunt nişte umbre, funcţionari anonimi şi devotaţi ce nu au avut niciodată contact direct cu străinătatea. Ca de pildă, generalul Evgheni Trofimovici Poliakov.

Malko începea să se trezească. Creierul său reintra în regim de funcţionare.

— Nu vi se pare ciudat ca un om ca el, crescut în societatea comunistă din fragedă pruncie şi format în sânul KGB-ului timp de zeci de ani, să se transforme atât de brusc în trădător? Pentru că de asta este vorba, nu? Nu este oare un alt Vitali Iurcenko?

Acesta din urmă era un colonel KGB, însărcinat cu operaţiunile nord-americane. În anul 1958, el trecuse în mod neaşteptat în Vest. Bineînţeles că CIA l-a primit cu braţele deschise şi a înghiţit cu aviditate toate informaţiile sale privind câţiva „mărunţi” trădători aflaţi în sânul CIA. Din nefericire, şase luni mai târziu, el a scăpat vigilenţei FBI-ului şi s-a întors în Uniunea Sovietică, pretinzând că fusese răpit de CIA. Cu şapte ani mai târziu, CIA descoperea existenţa lui Aldrich Ames, agent CIA, reîntors după anul 1983, care dezvăluise sovieticilor numele tuturor celor ce au trădat KGB-ul sau GRU lucrând pentru CIA.

— Vitali Iurcenko a fost în mod expres trimis de către KGB în Statele Unite pentru a convinge oamenii din CIA că nu existau în rândurile lor şi alte canale de scurgere de informaţii în afara celor denunţate de ei. Îl protejase astfel pe Aldrich Ames care a putut, în acest fel, să trădeze în continuare netulburat de nimeni. Aceste amintiri nu aveau darul să înveselească atmosfera.

Franck Capistrano era indignat în timp ce sufla fumul ţigării.

— Noi nu suntem naivi, spuse el. După întâlnirea ce a avut loc la Teatrul Balşoi, Leslie Whalen a depus un mesaj în „dead drop” lângă podul Lujneţki, confirmând interesul său şi întrebându-l pe generalul Poliakov de ce doreşte să treacă în cealaltă tabără. De asemenea, i-a cerut anumite precizări în legătură cu cariera sa. Acest „dialog” a durat mai multe săptămâni, lată un mic rezumat al lui: Poliakov a explicat că primise postul de conducere al „Camerei roşii” în anul 1981, după ce făcuse carieră în cadrul Departamentului al XV-lea. El avea sarcina să arhiveze toate sursele KGB-ului, adică oamenii recrutaţi de către „Groupe North” precum şi toate detaliile celor mai secrete operaţiuni îndreptate împotriva Statelor Unite.

— Ce ştiţi despre „Groupe North”?

— Este o unitate de elită a KGB-ului, specializată în recrutarea americanilor şi a canadienilor. Noi cunoaştem existenţa sa. Această unitate îşi continuă activitatea şi în sânul SVR-ului. În mesajele sale, Polisikov a explicat şi motivele pentru care a luat această hotărâre. El fusese întotdeauna protejatul lui Evgheni

Primakov, fostul şef al SVR-ului şi credea că îşi va termina cariera peste doi ani în postul acesta. Dar noul şef al SVR-ului, generalul; Trubnikov, l-a înştiinţat că are de gând să-l scoată la pensie la sfârşitul acestui an.

— Şi acesta este un motiv suficient pentru a trăda? se miră Malko.

Franck Capistrano îi aruncă o privire ironică.

— În prezent, Poliakov duce o viaţă foarte îmbelşugată. Locuieşte într-un apartament din centrul Moscovei, are o maşină Dacia şi un Mercedes şi posibilitatea să deconteze orice cheltuială, oricât de mare ar fi. Scos însă la pensie, va avea parte de foarte puţine privilegii. Dar cred că mai există şi un alt motiv pentru care vrea să-şi părăsească ţara, motiv nemenţionat în cererea sa. El ştie prea multe lucruri şi se teme că va fi lichidat în mod discret. Un accident banal de maşină sau o gripă păcătoasă prost îngrijită…

— Încă se mai utilizează metodele astea?

— Bineînţeles.

— Aşadar, el vrea să trăiască în Statele Unite?

— Desigur. A precizat chiar şi anumite opţiuni: în Oregon, în Wyoming sau în nordul Californiei.

— Nu s-a discutat şi problema banilor? se miră Malko.

— Cum să nu. El estimează că informaţiile sale ar valora zece milioane de dolari.

Iată un comunist care asimilează perfect universul capitalist. Pentru un rus care nu a ieşit niciodată din ţara lui, generalul Poliakov părea a fi un „mutant” bine adaptat… Malko aruncă o privire discretă ceasului său Breitling Chronomat. Era ora zece şi cinci minute. Franck Capistrano urma să se urce curând în avionul său. Cu siguranţă că toată istoria asta era destul de pasionantă, dar el tot nu înţelegea de ce trebuise să se scoale aşa devreme.

— Deci totul este perfect, făcu el. I-aţi cerut desigur şi anumite dovezi ale bunei sale credinţe, nu?

— Bineînţeles. Şi le-am obţinut. Prima dovadă ar fi dezvăluirea unei „penetraţii” tehnice: maşina de scris a secretarei şefului Centralei CIA din Moscova conţinea, ascuns între piesele din interiorul ei, un microemiţător care transmitea pe o frecvenţă apropiată de frecvenţa televiziunii ruseşti. Toate textele bătute, erau transmise în mod automat SVR-ului…

— Cum au putut face asta, întrebă Malko sufocându-se.

— Această maşină a fost trimisă de la Departamentului de Stat ambasadei noastre de la Helsinki, explică Franck Capistrano. Dintr-o obscură raţiune administrativă, ea a fost transferată apoi la Moscova. La Helsinki fusese folosită într-un departament obişnuit. Ruşii au reuşit să o intercepteze în timpul călătoriei şi au plasat microemiţătorul în interiorul ei…

— Isteaţă treabă, recunoscu Malko. Mai aveţi şi altă probă?

Faţa americanului se întunecă.

— Încă un trădător! „Prietenul” nostru, Evgheni Trofimovici Poliakov, a revelat faptul că şeful Centralei noastre din Singapore a fost recrutat de către SVR în anul 1994. Un tip care lucra pentru CIA de şaisprezece ani! Harold Nicholson, care a fost în post la Manilla, la Bucureşti, la Bangkok, la Tokio… considerat de securitate ca fiind un element sigur.

— Dar sunteţi convins că a trădat?

— Din nefericire, da. Poliakov ne-a dat coordonatele unui virament de douăzeci şi cinci de mii de dolari făcut pe numele acestuia, într-un cont secret din Bahamas… FBI-ul l-a supravegheat şi l-a prins în timp ce fotocopia anumite documente…

— A fost arestat?

— Nu, încă nu. A fost mutat la secţia antiteroristă… Se aşteaptă deznodământul afacerii Poliakov. Între timp, este pus sub urmărirea FBI-ului zi şi noapte.

Treaba asta mirosea a închisoare… Secţia antiteroristă a CIA devenise lada de gunoi a centralei. Aici erau transferate elementele bănuite de trădare sau de imprudenţă, alcoolicii şi incapabilii…

— Deci sunteţi siguri de buna-credinţă a generalului Poliakov? întrebă Malko.

Franck Capistrano îi aruncă o privire neagră.

— Ştiţi prea bine că, în acest domeniu, nu poţi fi niciodată absolut sigur. Tocmai de aceea, în ciuda probelor furnizate de Poliakov, nu s-a întreprins încă nimic pentru exfiltrarea sa. În plus, acest lucru este şi mai delicat, din cauză că este „protejat” zi şi noapte de oamenii SVR-ului.

În acel moment, fură întrerupţi de difuzoarele care anunţau plecarea la New York a avionului Concorde aparţinând companiei Air France. Erau presaţi de timp.

— Şi cu ce vă pot ajuta eu? întrebă Malko. Totul mi se pare sub control.

Americanul spuse grăbit:

— Aşteptaţi şi urmarea. Simţind probabil reticenţa noastră, Poliakov a scos pe masă cartea cea mai mare. Ne-a spus că ne poate pune la dispoziţie un dosar ultrasecret privitor la preşedintele Statelor Unite. Se numeşte dosarul „Venona” şi este atât de exploziv, încât poate să-l scoată pe acesta din cursa electorală. Asta se întâmpla la sfârşitul lunii octombrie.

— Ei drăcie! făcu Malko.

— Atunci i s-au cerut precizări, continuă Franck Capistrano şi el le-a dat. Este vorba de o afacere de finanţare electorală a alegerilor lui Bill Clinton.

— Aţi vorbit cu el? întrebă Malko cu o voce gâtuită de emoţie.

Franck Capistrano închise cu un zgomot sec capacul brichetei Zippo „White House”.

— Nu am avut de ales. John Deutch mi-a transmis un rezumat al afacerii Poliakov, incluzând toate etapele. Iar eu l-am prezentat într-o reuniune a NSC-ului[6]. Bill Clinton a izbucnit în râs, spunând că este desigur vorba de o manipulare.

— Şi ce aţi făcut dumneavoastră?

Americanul aşteptă să se încheie cel de al doilea apel pentru urcarea în avion, apoi spuse cu răceală:

— Am retras dosarul de ia CIA, având ca motiv oficial, posibilele canale de Scurgere a informaţiilor. Toată afacerea este în mâinile mele. În acest stadiu, există doar trei persoane care cunosc numele generalului Poliakov: Leslie Whalen, David Cohen, şeful Diviziei Operaţiuni şi John Deutch. Leslie Whalen, în rapoartele sale, îl numea pe Poliakov „Cartoful” din cauza aerului de fermier al acestuia. Nici măcar preşedintele Statelor Unite nu îi cunoaşte adevăratul nume. Acum cincisprezece zile, Leslie Whalen mi-a transmis ultimul mesaj al „Cartofului”. Acesta propunea o întâlnire pentru a ne pune în mână dosarul „Venona”, cu scopul de a ne convinge să-l scoatem din Rusia.

— Întâlnirea era la Moscova?

— Da. În staţia de metrou Biblioteka Lenina. L-am spus lui Leslie să confirme întâlnirea folosind acel „dead drop” şi apoi să înceteze orice activitate, l-am spus că mă ocup eu de afacere.

Malko privea pasagerii care urcau în avion. Acum nu mai rămăsese nici unul. O stewardesă căuta cu privirea pe singurul care mai lipsea.

---

[6] National Security Council (n.a.).

— Spuneţi-mi repede urmarea, îl sfătui el pe Capistrano.

Americanul se ridicase.

— L-am ales pe Lee Brookner, un vechi agent al CIA, în care aveam toată încrederea, ca să se ducă la întâlnire. El a ieşit la pensie cu şase luni în urmă, dar a acceptat să mă ajute. Am informat NSC-ul, iar Lee a luat avionul spre Moscova. Asta a fost acum patru zile.

— Şi a venit cu dosarul „Venona”?

— Cel adus a fost el. Într-un sicriu de plumb. Cadavrul lui a fost găsit pe peronul staţiei Biblioteka Lenina, cu trei gloanţe în piept şi fără nici un dosar în buzunar. Ambasada, noastră a fost anunţată de miliţie. Brookner a putut fi identificat datorită paşaportului. Se pare că nu au existat martori. Oamenii din FSB[7] consideră că este vorba de o reglare de conturi. Nu ar fi primul om de afaceri care o sfârşeşte în acest mod la Moscova. Acolo, să ucizi te costă mai ieftin decât să trimiţi portăreii…

— Cine l-a ucis, după părerea dumneavoastră?

Stewardesa de la Air France înainta surâzând.

— Domnule, trebuie neapărat să vă îmbarcaţi. Sunteţi ultimul.

— Habar n-am, făcu posomorât Franck Capistrano. Poate ruşii. Deşi este puţin probabil. Dacă aceştia ar fi „penetrat” operaţiunea, cel atacat ar fi fost Poliakov. Ruşii nu sunt nişte nebuni sângeroşi, dar nu poţi fi sigur de nimic. Poate că a existat vreo scurgere de informaţii.

Stewardesa începu să se agite.

Malko şi Franck Capistrano au schimbat o privire lungă. Se gândeau la acelaşi lucru. Nu cumva cineva sosit din Statele Unite îl lichidase pe Lee Brookner pentru a-l împiedica să transmită documentele compromiţătoare? Afacerile Watergate şi Irangate au arătat cu prisosinţă că oamenii din vârful ierarhiei americane nu sunt întotdeauna curaţi ca lacrima. Dar să ajungă până la asasinarea trimisului special al Casei Albe…

— Şi nu se ştie dacă generalul Poliakov a venit la întâlnire?

— Pentru moment, nu. Dar sper să aflu în curând.

— Cum?

— În plan, era prevăzută şi o a doua întâlnire, la o săptămână după prima, de astă dată, în staţia Smolenskaia. La ora unsprezece dimineaţa. Semnul de recunoaştere. Un buchet de garoafe şi ziarul *Herald Tribune* în mână. Asta va fi peste trei zile,

[7] Fostul KGB intern, echivalent al DST (n.a.).

deci aveţi timpul necesar ca să obţineţi viza de la Viena. Vorbiţi rusa, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Malko.

Franck Capistrano urcă pe pasarelă urmat de stewardesă.

Înainte de a dispărea, cu glasul sonor, îi ură lui Malko *good luck!*

Acesta îl privi cum se urcă în nava supersonică. Acest *good luck* îi amintea în mod supărător de urarea ofiţerului sârb postat la intrarea în zona interzisă care înconjura Sarajevo cu patru ani în urmă, când trimitea oamenii la o moarte aproape sigură.

Capitolul III

Evgheni Trofimovici Poliakov părăsi vechiul său fotoliu pivotant de stejar, lustruit din cauza uzurii, pentru a se instala lângă orga electronică ce ocupa unul dintre pereţii biroului său. Cu ajutorul câtorva noţiuni de solfegiu, el învăţase singur să cânte. Orga, importată din Statele Unite, era un cadou primit de Poliakov cu ocazia primirii stelelor de general.

Degetele începură să alerge pe claviatură, iar muzica ce umplu biroul vast îl făcu pe general să îşi uite pentru moment grijile. Un semnalizator roşu interzicea accesul în sanctuarul său. Numai generalul Viaceslav Ivanovici Trubnikov, noul şef al SVR-ului, putea să-l deranjeze.

În timp ce cânta, Evgheni Poliakov îşi lăsă privirea să rătăcească dincolo de peretele de sticlă, peste brazii înzăpeziţi ai pădurii din Iasnovo. Biroul său se afla la etajul al şaptelea al unui edificiu din aluminiu şi sticlă ce găzduia de cincisprezece ani Primul Directorat al KGB-ului, transformat ulterior în SVR. Aflat la sud de a doua centură a Moscovei, tot complexul era protejat de un sistem electrificat de apărare, echipat cu camere video şi păzit de o unitate de securitate a fostului KGB, ai cărei membri aveau uniforme kaki cu dungi albastre. În fiecare dimineaţă, când intra în marele hol de marmură al clădirii numărul unu, Evgheni Poliakov trebuia să arate cartonaşul învelit în plastic, de culoare galben deschis, având fotografia sa şi codul magnetic care îi permitea accesul în ascensor şi apoi în biroul său.

După ce cântă câteva minute, abandonă orga şi se duse la micul bar aranjat într-o nişă din colţul sudic al încăperii. Îşi umplu un pahar mare cu kompota şi îşi contemplă sanctuarul, asaltat de sentimente contradictorii. Aici îşi petrecuse cei mai frumoşi ani din viaţă. Timp de aproape douăzeci de ani, el reuşise să-l aranjeze după dorinţa şi gustul său şi nu simţise niciodată că se află în Rusia… Pereţii erau acoperiţi de lambriuri din mahon închis la culoare, iar lumina indirectă era disimulată în colţuri. Peste tot erau agăţate tablouri suprarealiste pictate de mari artişti, aflate în dezacord total cu mulţimea de bibelouri şi drăcovenii ieftine, toate americane, care sufocau încăperea. Pe lângă orga electronică, se găseau radiouri, televizoare, portabile,

machete şi un uriaş joc video interactiv, venit direct de la Chicago… Pe un perete întreg, se afla o vitrină cu o colecţie de brichete Zippo. Unele dintre ele fuseseră găsite la soldaţii americani ucişi în Vietnam, altele veneau din Statele Unite, ca de exemplu, ultima, care era o replică a unui model din 1937 şi era făcută pentru a şaizeci şi cincea aniversare a firmei producătoare. Ultima sa achiziţie era un jukebox Wurlitzer pe care îl garnisise cu discuri ruseşti. Până şi aparatura pentru aer condiţionat era de fabricaţie americană…

Fără să fi pus niciodată piciorul acolo, Evgheni Poliakov era fascinat de America şi de tehnica de avangardă a acesteia. Cu regularitate, el cerea agenţilor SVR ca să-i aducă un gadget descoperit în revistele americane.

Interfonul său emise un semnai şi o voce anunţă:

— M-am întors, *tavarişci* general.

Era vocea Fedorei Kulak, persoana responsabilă cu paza sa, instalată într-un mic birou lipit de al său.

Ea filtra comunicaţiile telefonice, asigura logistica zilnică a generalului Poliakov, comanda gărzile sale de corp şi, mai ales, împărţea cu el patul.

Într-o zi a anului 1981, în viaţa lui Evgheni Poliakov se produsese o cotitură. Văduv de doisprezece ani, nu se gândise niciodată să se recăsătorească. Îşi potolea impulsurile sexuale cu cele mai frumoase „puicuţe” ale KGB-ului, puse la dispoziţia sa de Departamentul K.

Locotenentul însărcinat cu securitatea sa fiind chemat să ocupe altă funcţie, i-a fost propusă o femeie ofiţer, având tot gradul de locotenent. Fedora Dimitrova Kulak avea un trecut impecabil. Născută în Vorkuta, ea avea un tată care conducea serviciul de supraveghere a gulagului. Absolvise o şcoală de ofiţeri şi, din punct de vedere ideologic, nu avea nici o pată. Evgheni Poliakov îşi va aminti întotdeauna de prima lor întâlnire. Auzise o bătaie în uşă şi el strigase să intre.

În locul cumetrei asexuate la care se aşteptase, văzu intrând o blondă somptuoasă, cu ochii de cobalt, cu faţa energică, dar plină de senzualitate, înaltă de un metru, optzeci. Taiorul uniformei kaki nu reuşea să ascundă un bust orgolios, iar fusta scurtă descoperea nişte picioare admirabile.

Cu o ţinută de regină, cu privirea sigură, autoritară şi feminină Ki acelaşi timp, ea îi spusese cu o voce clară:

— Sunt locotenent Fedora Dimitrova Kulak. *Sluşaius, tavarişci*

colonel.

Descumpănit, Poliakov o examinase în tăcere câteva clipe lungi. Niciodată nu se aşteptase la o creatură asemănătoare. Părea a fi o „puicuţă” de înaltă clasă. În acelaşi timp, dacă o trimiseseră la el ca să ocupe postul rămas liber, însemna că era fără cusur atât din punct de vedere ideologic, cât şi profesional. El se ridică în mod automat şi înconjură biroul pentru a se îndrepta către ea. Atunci văzu că este cu un cap mai înaltă…

Asta nu era posibil, se simţea complet ridicol în momentul în care el deschise gura pentru a o concedia, Fedora Kulak respiră adânc. Evgheni Poliakov avu impresia că vesta ei va exploda sub presiunea sânilor mari. Privirea îi coborî, mângâindu-i pântecele plat şi coapsele lungi, poposind mai mult în centrul corpului ei, înainte de a urca iar la chipul fetei.

Privirile amândurora rămaseră un timp nedezlipite. Evgheni Poliakov încerca o dorinţă irezistibilă pentru această femelă superbă, impuls pe care nu îl mai simţise de foarte multă vreme. Însă, incapabil să ia iniţiativa, era paralizat. Totul fusese prea neaşteptat, prea violent.

Fedora reacţionă prima. Făcând un pas înainte, se apropie de el, mai-mai să-l atingă, simţind cum o învăluie cu o dorinţă bestială. Atunci, se hotărî să joace totul pe o singură carte.

Concurând pentru acest post, ea nu avusese decât un singur scop: să fugă din Siberia pentru a veni să trăiască la Moscova, să vadă în sfârşit „civilizaţia”. Nu mai putea să suporte Marele Nord cu aşezările lui pierdute într-o izolare aproape totală şi cu iernile lui interminabilei Ea primise o educaţie militară şi ideologică care o transformase într-un animal comunist tipic.

Fără nici o fărâmă de morală, ghidându-se după câteva reguli simple pentru a parveni: să mintă, să fie slugarnică faţă de superiori, să se prefacă neîncetat şi să fie de un cinism absolut; Un stagiu de trei luni la Spetnaţ[8] reuşise să o transforme într-o piatră. Învăţase că regula numărul unu era să supravieţuiască. Chiar dacă pentru aceasta, ar fi fost necesar să-şi devoreze camarazii răniţi şi decedaţi.

Ea mai ştia că acum soarta ei se afla în mâinile generalului Poliakov.

Iar ceea ce întrezărea ea în privirile viitorului ei şef deschidea orizonturi nesperate. Nu era numai şansa de a rămâne la

[8] Forţele speciale (n.a.).

Moscova, ci şi de a duce o viaţă de vis, căci mai marii KGB-ului trăiau ca nişte nababi, datorită nenumăratelor avantaje.

Privindu-l pe Evgheni Poliakov drept în ochi, ea spuse cu o voce extrem de dulce, care contrasta cu aura sa marţială:

— *Pajolsk, tavarişci* colonel[9].

Fără să-i lase timp să răspundă, ea se lăsă în genunchi în faţa lui, atacând imediat fermoarul pantalonului său şi având grijă ca sânii să atingă picioarele viitorului ei şef. Acum era momentul crucial. Dacă o respingea, trebuia să se întoarcă în Siberia şi asta pentru mult timp…

Cu inima bătând nebuneşte, Fedora nu se simţi în siguranţă decât în momentul în care membrul colonelului Poliakov era înfipt în gura ei până la rădăcină. Numai atunci, avu curajul să-şi ridice ochii la el. Dar acesta îşi închisese ochii pentru a profita şi mai bine de mângâierile ei. Fedora folosi acest prilej ca să îl dezbrace. Cu pantalonul şi slipul lăsate în jos şi cu picioarele tremurând, Evgheni Poliakov savurase cea mai extraordinară felaţie din toată viaţa lui. Avusese de-a face cu târfele neşlefuite trimise în serviciul său, care se achitau de sarcină în silă, împotriva voinţei lor. Nimic în genul Fedorei Kulak. Ea prelungise supliciul voluptuos până la limitele sale extreme. Când colonelul Poliakov se descarcă cu un strigăt sălbatic, înregistrat cu conştiinciozitate de toate microfoanele ascunse în pereţi, acesta avu impresia că femeia îi aspiră măduva spinării…

Ea îşi întoarse privirea cu un gest pudic în timp ce el îşi í aranja hainele şi, după câteva clipe de tăcere, spuse:

— *K vaşim uslugam![10] tavarişci* colonel.

Apoi, ea salută, făcu stânga-mprejur şi închise uşa în urmă cu mare grijă.

A doua zi de dimineaţă, ea află că fusese admisă în postul pentru care candidase. Totul se petrecuse atât de repede. În numai patruzeci şi opt de ore, el îi pusese la dispoziţie o garsonieră la hotelul Ukrainia, un cont curent pentru a-şi cumpăra îmbrăcăminte civilă şi o pusese la curent cu sarcinile de serviciu. Din cele câteva remarci făcute de maiorul care o I luase în primire, înţelesese că interludiul ei voluptuos fusese luat în consideraţie şi că aceasta nu deranja pe nimeni. Fedora Kulak era considerată o comunistă responsabilă, capabilă să-şi denunţe amantul în cazul unei conduite necorespunzătoare.

---

[9] Vă rog, tovarăşe colonel.

[10] La ordinele dumneavoastră! (n.a).

Anii trecuseră şi Fedora devenise unica metresă a lui Evgheni Poliakov care nu reuşea să se sature de farmecele şi de competenţa ei sexuală. Cu ea, putea să-şi transforme în realitate toate fanteziile, să se scufunde în crupa ei fantastică precum sodomiţii biblici de altădată, să o ducă în weekend-uri la Marea Neagră, unde rămâneau în pat câte trei zile, explorând toate tainele Kama-sutrei. Evgheni Poliakov se obişnuise şi cu diferenţa lor de înălţime, fiind foarte mândru de magnifica lui tovarăşă. Fedora nu se îmbrăca prea des cu uniforma, preferând să poarte veşminte din ce în ce mai luxoase. Pe hârtie, Poliakov avea o soldă modestă, însă, în realitate, el dispunea de fonduri aproape nelimitate, datorită fondurilor negre ale KGB-ului. În plus, mai avea o superbă Dacia, un Zii care fusese schimbat cu un Mercedes şi un apartament superb în plin centru al Moscovei. În fiecare săptămână, el primea „bonuri” pentru magazinele speciale rezervate KGB-ului, unde cele mai rare mărfuri erau vândute aproape pe nimic.

Fedora Kulak fusese suficient de inteligentă pentru a nu deveni acaparatoare. Singura ei grijă părea fericirea lui Evgheni Poliakov. Din punct de vedere sexual, era disponibilă în orice clipă, îi gătea şi nu îi vorbea niciodată de munca lor. Deşi îşi păstrase micuţa garsonieră în hotelul Ukrainia, ea îşi petrecea mai tot timpul împreună cu amantul ei. Bineînţeles că superiorii ei nu au încercat niciodată să o mute din post. De la locotenent, ea fusese înaintată căpitan, apoi maior o dată cu stelele de general ale lui Poliakov.

Încetul cu încetul, între ei se stabilise şi o relaţie de complicitate. Fedora era conştientă de faptul că soarta ei depindea cu totul de soarta amantului ei, iar acesta nu s-ar fi despărţit pentru nimic în lume de această minunată încarnare a sexualităţii. La recepţii, când se uita la partenerele necioplite ale camarazilor săi, avea chef să-şi strige în gura mare bucuria şi mândria de a fi atât de norocos.

Destinele lor erau atât de indisolubil legate, încât nu mai aveau secrete unul faţă de celălalt. Cu abilitate, Fedora ştia să întreţină viu focul pasiunii generalului. Ea îşi procura toată lenjeria intimă din Occident. Când Evgheni se distra ridicându-i fusta, putea să vadă pe dedesubt numai ciorapi fini şi lenjerie excitantă. În cinstea aniversării lui, Fedora îşi tunsese blăniţa intimă în formă de inimă. Apoi i se oferise pe colţul biroului. El fetişiza nailonul şi simplul contact cu ciorapii ei îi producea

erecţia. Probabil că avusese primele relaţii sexuale cu vreo prietenă a mamei sale care purta aşa ceva.

Telefonul roşu de pe birou sună. Era linia directă care îl lega de noul director al SVR-ului, generalul Trubnikov.

— Evgheni Trofimovici, puteţi să veniţi cu dosarul 334? întrebă şeful SVR-ului.

— Imediat, tavarişci general, răspunse Poliakov.

Cu toate că Trubnikov hotărâse disponibilizarea sa la sfârşitul anului, manifesta încă faţă de acesta o supunere respectuoasă şi totală. Era inutil să-şi facă iluzii: el era omul lui Primakov, fostul şef, iar succesorul acestuia dorea un om de-al său în acest post de încredere.

El se ridică şi deschise uşa biroului Fedorei Kulak. Aceasta era ocupată cu planificarea gărzilor, dar se întrerupse, adresându-i un surâs strălucitor.

— Te mai doare capul?

Evgheni era victima unor migrene din ce în ce mai cumplite pe care nimeni nu reuşise să le vindece. El spera în sinea sa, ca medicamentele din Occident să le vină de hac.

— Este de ajuns să te privesc, ca să mă simt mai bine, spuse el zâmbind. Mă duc până la Trubnikov şi, pe urmă, mergem.

El reuşi cu greutate să-şi ia ochii de la tânăra femeie. Cu sânii în formă de obuz, strânşi de bluza galbenă, cu fusta neagră mulată pe coapse, cu ciorapii negri şi cu cizmele ei fine, atrăgea bărbaţii, aşa cum mierea atrage muştele. Era irezistibilă.

El se îndreptă către cealaltă extremitate a biroului său. O uşă circulară de oţel era încastrată în zidul gros de cărămidă, căptuşit cu plăci de oţel. Uşa avea un diametru de un metru cincizeci şi era zăvorâtă cu patru ivăre ce pătrundeau adânc în zidul fortificat. În centrul ei, se află un tablou de acces digital. Generalul Poliakov introduse o cartelă magnetică pe care o avea în permanenţă asupra sa şi, imediat, se aprinse un beculeţ verde, urmat de unul roşu. El formă codul de zece cifre care se schimba săptămânal, iar cel de al doilea beculeţ deveni verde. Nu mai rămânea decât să răsucească volantul central, care deschidea zăvoarele şi uşa acţionată de un dispozitiv hidraulic. Având o greutate de câteva sute de kilograme, aceasta nu se putea deschide în alt mod.

Generalul Poliakov trecu pragul aplecându-se şi pătrunse înăuntru. Era o adevărată fortăreaţă, care nu avea altă deschizătură în afară de aceasta, căptuşită cu plăci groase de

metal şi prevăzută cu un sofisticat sistem de alarmă ce se declanşa la simpla vibraţie a aerului. Era locui cel mai bine protejat din tot complexul SVR-ului. Iar codul său de acces se afla numai la Poliakov şi la şeful său.

La etajul al treilea existau multe camere rezervate departamentului arhivelor, dar în dosarele de acolo, numele adevărate ale agenţilor erau înlocuite cu numele de cod.

Evgheni Poliakov apăsă pe butonul de închidere şi se îndreptă spre clasorul cu numărul trei. În interiorul acestei camere, nimic nu era încuiat cu cheia, deoarece încăperea însăşi era un adevărat seif care proteja identităţile nenumăraţilor informatori ai KGB-ului, transformat acum în SVR.

Generalul deschise un sertar metalic lung şi alese dosarul cerut. După atâţia ani de muncă, ajunsese să le cunoască locul pe dinafară. De multă vreme, el începuse să-şi exerseze memoria ca să se distreze şi ar fi fost acum în stare să retranscrie cuvânt cu cuvânt, toate secretele „Camerei roşii”.

Timp de mai multe decenii, aceste arhive secrete fuseseră toată viaţa lui. El scoase dosarul, închise clasorul, apăsă butonul de deschidere a uşii blindate şi intră în biroul său, nu înainte de a încuia la loc uşa blindată şi de a şterge din memorie combinaţia de. Cod. Ştia că în ziua în care va înmâna superiorului său cartela magnetică, întregul său univers se va prăbuşi, iar el se va afla în pericol de moarte chiar din clipa în care va părăsi acest post. Din punct de vedere oficial, totul era perfect. Generalul Trubnikov, noul său director, îl asigurase că va primi în continuare o importantă gratificaţie în dolari proveniţi din fondurile secrete ale SVR-ului, că îşi va putea păstra apartamentul cu vedere către Kremlin precum şi automobilele Dacia şi Mercedes. Şi multe alte avantaje, cum ar fi locuri la teatru, rezervări la hoteluri şi accesul în cluburile cele mai exclusive. Iar Fedora Kulak urma să rămână alături de el.

Evgheni Poliakov mulţumise călduros bărbatului care îl dădea afară, pentru a nu stârni bănuielile acestuia. În ciuda tuturor acestor promisiuni, el nu avea nici o speranţă. Ştia că în Rusia erai uitat de îndată ce nu mai erai util. Urma o pensie plătită în ruble precum şi imposibilitatea de a se deplasa vreodată în străinătate. De altfel nici nu avea un paşaport, fiindu-i interzis să părăsească teritoriul Rusiei. Dar mai presus de orice, el risca să nu profite prea mult de pensia sa. Ştia prea multe, iar memoria sa nu putea fi ştearsă aşa cum faci cu un computer… Într-o zi, se

va întâmpla un stupid accident de circulaţie sau un doctor va greşi un medicament…

În sânul SVR-ului, exista un serviciu specializat în acest tip de măsuri discrete şi definitive. Nimeni nu ar fi aflat niciodată nimic, iar Fedora risca să aibă şi ea aceeaşi soartă.

Cu amărăciune în suflet, îşi spusese că este o nedreptate şi, imediat, începuse să pună la cale un plan ca să scape de acest destin.

*

* *

Când reveni în biroul său, Fedora îşi pusese deja haina de samur care îi ajungea până la glezne – ce era un cadou de la amantul ei ia împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Cu o şapcă asortată, ea avea aerul unei regine. Se urcară în lift, după activarea sistemului de securitate.

În hol, se opriră la standul de ziare de lângă cafenea, pentru a cumpăra *Herald Tribune,* trecând apoi prin faţa statuii lui Derjinski, amplasată în mijlocul holului de marmură şi ornată în permanenţă cu flori.

*

* *

Mercedesul 260 înainta în viteză pe Vemaskogo Prospekt, având în faţă o maşină Volvo în care se găseau patru oameni din SVR echipaţi cu staţii de radio pentru a putea deschide cale liberă generalului Poliakov. Era un ultim privilegiu obţinut după 1989. Înainte, maşina acestuia rula cu o sută douăzeci pe oră în mijlocul şoselei, pe banda rezervată persoanelor oficial?

Evgheni şi Fedora stăteau tăcuţi pe fotoliile din spate. Le trebuiau aproape patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă de la Iasnovo până în strada Sadovinskaia, în plin centru al Moscovei, între râul Moscova şi canalul Vodovodnîi, într-unui dintre cartierele cele mai râvnite ale capitalei. Pe această stradă liniştită, fuseseră restaurate, modernizate şi echipate cu confort de tip occidental mai multe imobile. Acestea erau rezervate demnitarilor Rusiei. Evgheni Poliakov ocupa imobilul de la numărul 24, aflat în apropiere de Institutul de tehnologie, care avea la etajul al treilea un apartament imens, de mai mult de două sute de metri pătraţi, decorat cu lambriuri, covoare din Caucaz, mobilă veche şi tablouri pictate de maeştri. Acesta se afla la doi paşi de hotelul Kempinski.

Mercedesul încetini. Sosiseră. Şoferul din SVR opri maşina lângă intrare şi deschise portierele.

— Noi mai facem o mică plimbare pe jos, făcu Evgheni Poliakov luând-o de braţ pe Fedora.

Se îndreptară spre cheiul Sofiskaia de unde se puteau zări zidurile Kremlinului. Era plimbarea lor obişnuită, indiferent de starea vremii.

Doi agenţi din garda de corp a generalului îi urmau la o distanţă respectuoasă. Înarmaţi şi echipaţi cu emiţătoare radio, ei asigurau în mod oficial securitatea generalului. În realitate, aveau ordin să-l supravegheze neîntrerupt. Nu pentru că ar fi fost cumva bănuit, dar acesta era sistemul… Un om care este depozitarul unor asemenea secrete nu putea fi lăsat de capul lui. Totuşi, agenţii se aflau destul de departe şi nu puteau auzi discuţia dintre cei doi. Aceştia se sprijiniră cu coatele pe parapetul de piatră care domina Moscova îngheţată. În sfârşit, erau singuri!

Nicăieri, în clădirea SVR-ului sau în apartament, nu puteau vorbi. Evgheni Poliakov ştia că toate camerele erau înţesate de microfoane prevăzute cu baterii ce durau cel puţin doi ani, iar toate convorbirile erau înregistrate.

— Ai putut să afli ceva nou? întrebă Fedora cu nelinişte în glas.

În ziua ce a urmat asasinării trimisului special al CIA, ea citise în ziare anunţul care avu asupra lor un efect de şoc.

Chiar din momentul în care îi încolţise în minte ideea de a fugi în Vest, Poliakov o indusese şi pe Fedora în proiectul său. În primul rând, pentru că nu voia să se despartă de ea, în al doilea rând, pentru că avea nevoie de ea. El nu putea să se deplaseze şi Fedora era veriga de legătură între americani şi el prin intermediul ascunzătorilor „dead drops”.

— Încă nu am aflat nimic, răspunse el.

I-ar fi fost imposibil să întreprindă o anchetă asupra acestei morţi fără să trezească suspiciuni. Cu toate acestea, primise vizita unui ofiţer din Departamentul K – contraspionajul – care îi cerea date în legătură cu Lee Brookner. Ruşii îl identificaseră ca fiind un vechi agent din CIA, fără vreo legătură specială cu Rusia. Evgheni Poliakov nu putu găsi nimic în plus, dar era convins că asasinul venea din exterior. Dacă ar fi fost amestecat FSB-ul în treaba asta, Fedora ar fi fost arestată pe loc. Şi, oricum, aceştia nu l-ar fi lichidat pe american.

— Nu sunt implicaţi ai noştri, nu-i aşa?

— Nu, spuse el, sunt absolut sigur, dar asta sporeşte pericolul.

Ea încruntă sprâncenele.

— De ce?

— Cred că am făcut o greşeală pomenind de dosarul „Venona”, admise el. În el sunt incriminate persoane care nu doresc ca eu să ajung în America. Sunt convins că omul cu care te-ai întâlnit a fost asasinat pentru ca dosarul dat de tine să fie recuperat. Nu există o altă explicaţie.

— Şi ce se poate face atunci? Noi avem nevoie de americani pentru ca să plecăm de aici.

Evgheni Poliakov rămase tăcut câteva secunde, privind la un vaporaş care naviga pe râul Moscova.

— Trebuie să ne descurcăm pentru a putea pleca cât mai repede. Orice întârziere poate fi fatală. Acum, au loc multe întâlniri între Est şi Vest. Dacă se pronunţa numele meu, chiar şi fără dovezi, nu vom mai putea face nimic.

— Totuşi, agenţii CIA de la noi ar da orice ca tu să te duci acolo.

— Ei, da, recunoscu rusul, dar mai sunt şi alţii cărora nu le convine acest lucru. Eu contam pe americani ca să putem fugi. Însă acum va trebui să ne descurcăm singuri. Am deja un plan, dar mai am nevoie de un singur lucru de la americani. Mâine, te duci la întâlnirea din staţia Smolenskaia. Sper că va veni cineva. Să fii prudentă.

— Nu-ţi fie frică, spuse ea. Sunt avertizată deja.

Fedora era campioană la tir şi avea un Makarov cu care se antrena în mod regulat.

— Iată ce le vei cere... explică Evgheni Poliakov pe drumul către apartament.

În spatele lor, stelele roşii luminoase străluceau în vârful turnurilor Kremlinului şi, pentru prima dată în viaţa ei, Fedora le găsi ameninţătoare.

*

* *

Malko părăsi hotelul *Metropol* şi, ignorând taxiurile, se îndreptă către Teatrul *Balşoi*. El sosise în ajun de la Viena, cu o viză de afaceri eliberată fără probleme de Consulatul Rusiei din Austria.

Coborî în staţia de metrou aflată în faţa Teatrului *Balşoi,* unde erau o mulţime de vânzători de bilete la negru. Imediat, fusese înconjurat de aceştia, aşa că achiziţionă două bilete cu două sute

de mii de ruble. Astfel a putut să se asigure că nu este urmărit. Apoi, intră la metrou. Staţia *Teatralnaia* se afla la încrucişarea a două linii: Zamoţvoreţkaia şi Arbatsko-Pokrovskaia care deservea *Smolenskaia.* Aşteptă mai întâi pe peronul celei dintâi, apoi traversă peronul şi pătrunse în interminabilul culoar plin de vânzători ambulanţi, ce ducea spre cealaltă linie, ceea ce vedea aici era departe de luxul anumitor staţii de metrou moscovite, împovărate de marmură, adevărate catedrale ale comunismului, ca Maiakovskaia sau Komsomolskaia. Cea mai mare parte a staţiilor erau murdare, prost iluminate şi neîngrijite. El aşteptă până în ultimul minut până să se urce în vagon. Apoi, lăsă să treacă de *Smolenskaia,* pentru a coborî în staţia Kiev ca să ia metroul în sens invers.

În cele din urmă, coborî în staţia *Smolenskaia* şi aşteptă să se scurgă puhoiul de lume, prefăcându-se interesat de o hartă lipită pe zid. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc. Întâlnirea fusese prevăzută peste un sfert de oră. Nu putuse să-şi dea seama dacă îl urmărea cineva. Cu nervii întinşi la maximum, el privi în jur. Ar fi dat orice să aibă cu el o armă, dar controalele de securitate din aeroporturi erau foarte stricte.

În gară, intră o nouă garnitură de vagoane, scuipând un şuvoi imens de oameni ce se buluceau şi se împingeau fără menajamente. Se gândi că în această mulţime ar fi putut fi ucis cu uşurinţă.

Capitolul IV

Fedora Kulak îi privea pe pasagerii din vagon. Ea luase metroul în staţia din Kursk, după ce îşi lăsase micuţa maşină Saab într-o parcare. Adesea obişnuia să circule prin Moscova ca să facă cumpărături pentru ea şi pentru amantul ei. Ştia că nu este supravegheată. Din când în când, se făceau sondaje, telefonul era sub urmărire, iar apartamentul ei din hotelul Ukrainia era garnisit cu microfoane. Toate acestea erau măsuri suficiente. Ca să poată trece neobservată, ea îşi lăsase acasă blana de samur, mulţumindu-se cu o vestă din piele neagră, cu o şapcă asortată şi cu nişte pantaloni tot din piele, ajustaţi pe picior, care dispăreau în cizmele înalte. În eterna sa geantă neagră, atârnată pe umăr, avea de astă dată un mic revolver Makarov de nouă milimetri, cu un cartuş pe ţeavă.

În fiecare luni, la ora opt şi zece minute, ea se antrena în sala de tir amenajată la subsol, rezervată membrilor KGB la Iasnovo. Arma ei era înregistrată şi avea autorizaţie ca să o poarte asupra ei.

Trenul îşi încetini viteza. Ea citi numele staţiei: *Smolenskaia.* Ajunsese. Datorită taliei sale lipite, sporite de înălţimea tocurilor, ea depăşea cu un cap pe majoritatea oamenilor din jur. Fedora sări sprintenă din tren. La cei patruzeci de ani ai săi, era în aceeaşi formă ca la douăzeci, graţie exerciţiilor de gimnastică. Ea urmă puhoiul de lume fără să se grăbească, examinând călătorii care aşteptau pe peron şi reperă cu uşurinţă pe bărbatul cu care avea întâlnire. Era blond, cu capul descoperit, înalt şi fin, cu trăsături energice. Avea în mâna stângă un buchet de garoafe şi un exemplar din *Herald Tribune* se zărea ieşind din buzunarul hainei sale de blană. El, de asemenea, privea cu atenţie călătorii. Trecu prin faţa lui fără să-l privească, înaintând spre ieşire şi angajându-se pe scările rulante. Odată ajunsă sus, ea coborî iar, fără grabă şi privind cu atenţie în jur. Când ajunse la intrarea pe peron, se opri. Bărbatul cu garoafele se afla tot acolo, iar peronul se umpluse din nou cu lume. Ea examină cu repeziciune călătorii. Toţi aveau figuri de ruşi. Totuşi, Fedora aşteptă încă un pic, lăsând să mai treacă o garnitură de vagoane. Apoi, înaintă şi se plasă în faţa necunoscutului, remarcându-i imediat pupilele de

culoarea aurului.

— Gospodin, vî jdete, „Cartoful”?

Ea văzu surpriza în ochii cu pupilele de aur care o dezbrăcau şi îşi spuse imediat că acel bărbat iubea femeile.

— Eu aşteptam un bărbat, făcu necunoscutul, într-o rusă excelentă.

Fata văzu neîncrederea din ochii lui şi se grăbi să adauge:

— Evgheni nu a putut veni. Eu sunt partenera lui.

Văzu atunci cum faţa bărbatului se destinde.

— Cu dumneavoastră s-a întâlnit Lee Brookner săptămâna trecută în staţia *Biblioteka Lenina?*

— Da.

— Ştiţi ce i s-a întâmplat?

— Da, din ziare. A fost asasinat. Dar eu plecasem deja.

O nouă garnitură de vagoane intră în staţie făcând un zgomot infernal. Lumea îi împingea întruna.

— Veniţi, zise Malko.

Ea îl urmă până la scările mecanice şi ieşiră la suprafaţă în bulevardul Novinski, la câţiva paşi de Piaţa *Smolenskaia,* dominată de hotelul *Praga.* Chiar la intrarea în strada Arbat, devenită pietonală, se găsea un micuţ chioşc unde se serveau sandvişuri şi băuturi calde la mesele aşezate în aer liber.

Malko se duse să comande două ceaiuri, apoi se instalară la o masă. Cu inima bătând iute, Fedora îşi deschise vesta de piele, lăsând să se vadă un bust cu sâni grei, strânşi într-un pulover oranj. Ea bău câteva înghiţituri din ceaiul fierbinte şi întrebă:

— Cine l-a ucis pe american?

— Noi nu ştim nimic, recunoscu Malko. Speram să aflu de la dumneavoastră.

— Evgheni Trofimovici crede că sunt implicate persoane de la dumneavoastră, din cauza dosarului pe care i l-am dat, răspunse tânăra.

— Dosarul „Venona”?

— Da.

Urâtă treabă. Franck Capistrano credea acelaşi lucru.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Malko. Şi ce relaţie aveţi cu generalul Poliakov?

— Numele meu este Fedora Dimitrova Kulak, spuse ea. Sunt maior KGB şi soarta mea este legată de cea a lui Evgheni.

Susţinându-i privirea, ea adăugă:

— Generalul Poliakov nu poate lua legătura cu dumneavoastră

decât prin intermediul meu.

— Bine, zise el. Cred că trecerea dincolo, trebuie organizată în cel mai scurt timp posibil. Probabil, prin Carelia şi Finlanda. Britanicii au făcut-o deja. Totuşi, asta va cere ceva timp.

— Nu, făcu Fedora cu o voce calmă.

— Nu, ce?

— Nu vrem ca dumneavoastră să organizaţi fuga noastră. Din două motive. Mai întâi, pentru că asta va lua prea mult timp şi, după incidentul de săptămâna trecută, noi suntem grăbiţi să plecăm. În al doilea rând, dacă operaţiunea dumneavoastră a fost interceptată o dată, există riscul să se întâmple asta şi a doua oară.

Ea tăcu, scoase din geantă un pachet de Gauloises blondes din care scoase o ţigară şi o puse între buze, Malko se grăbi să-i ofere un foc cu ajutorul brichetei sale Zippo din argint masiv, ce avea gravată stema casei sale.

— *Spasiba,* făcu ea cu o voce mai dulce.

Malko se uită în jur. O mulţime de oameni se înghesuiau pe strada Arbat şi multe alte cupluri făceau acelaşi lucru ca şi ier, profitând de temperatura relativ blândă. El îşi înmuie buzele în ceaiul fierbinte. Nu se aşteptase să găsească această femeie sexi cu alură de star în locul unui general KGB. Privirile lor se încrucişară. În ochii albaştri de cobalt, nu se vedea nici o urmă de emoţie. Răceala lor contrasta cu senzualitatea gurii cărnoase. Tovarăşa generalului Poliakov era o profesionistă.

— Ce veţi face în acest caz? întrebă el. Veţi renunţa la planul făcut?

— Nicidecum, spuse ea imediat. Vrem însă să o facem pe contul nostru. Nu vă cerem decât un singur lucru, uşor pentru dumneavoastră: să ne procuraţi două paşapoarte ruseşti în alb. Trebuie să fie autentice. Noi vom completa numele pe care le vom cunoaşte numai noi.

Malko o privi stupefiat:

— Dar generalul Poliakov este prea supravegheat. Cum credeţi că veţi putea trece graniţa în mod oficial?

— Asta este problema mea, i-o reteză ea cu răceală. Sunteţi de acord sau nu?

— Cred că ar fi posibil, admise Malko.

Ea băgă mâna în geantă cu atâta brutalitate, încât el avu impresia că va scoate o armă. Dar nu era decât o poşetă mică şi transparentă ce conţinea fotografiile pentru acte.

— Acestea sunt pentru paşapoarte.

Malko le luă şi le vârî în buzunar.

— În ce mod vă vor parveni? Tot prin „dead drop” la podul Lujneţki?

— Nu. Nu ştim dacă acel loc nu a fost deja „poluat”. Când veţi avea paşapoartele, veţi da un anunţ în *Herald Tribune,* scriind doar atât: „Clara a sosit la Paris şi aşteaptă veşti”. La o zi după apariţia anunţului, paşapoartele trebuie să se găsească în bazinul cu apă din cabina din stânga toaletei pentru dame din hotelul *Kempinski...* Bineînţeles, puse într-un plic etanş, împreună cu zece mii de dolari.

Totul fusese prevăzut. Fără să aştepte vreun răspuns, Fedora Kulak îşi încheie vesta de piele, acoperindu-şi sânii magnifici.

— Nu sunteţi american, nu-i aşa?

— Nu, făcu el, austriac.

— Rusa dumneavoastră este excelentă.

— Mulţumesc. Am învăţat-o în copilărie.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Mă întorc la Washington şi înaintez un raport despre cele petrecute aici.

— Către cine?

— Este vorba despre o persoană care nu vă va trăda. Şi care a jurat să vă aducă în Statele Unite. Acum nu suntem decât două persoane în afacerea asta: eu şi el.

Fedora Kulak păru uşurată. Se sculă de pe scaun şi îi surâse lui Malko. Acesta spuse:

— Cum vom şti noi că aţi reuşit?

Fedora avu o ezitare.

— Vă vom contacta din nou imediat ce vom fi în afara Rusiei. Unde vă vom putea găsi?

Malko îi întinse o carte de vizită, cu numerele de telefon din Liezen.

— Căutaţi-mă din partea „Cartofului”.

Ea îi întinse mâna.

— *Haraşo. Da svidania.*

El o văzu cum se îndepărtează şi pătrunde în clădirea cilindrică şi stranie a staţiei *Smolenskaia,* aflată în faţa străzii Arbat. Rămas singur, Malko examină fotografiile. Pozele Fedorei nu o avantajau, accentuând duritatea figurii sale slave, în ceea ce îl privea pe Poliakov, acesta semăna perfect cu un fermier din Middle West. Numele său de cod fusese bine ales. Călătoria lui

Malko la Moscova fusese rentabilă. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă degrabă la Washington.

*

* *

La Washington era mai frig decât la Moscova! Chiar în cafeneaua hotelului *Willard*, Franck Capistrano stătea cu haina de blană pe el, încălzindu-şi mâinile mari pe ceaşca de cafea.

— Iată fotografiile, făcu Malko, întinzându-i săculeţul transparent.

Special Advisor for National Security le examină atent şi îndelung, apoi îşi ridică privirea:

— Ea este cea pe care ai întâlnit-o?

— Da, dar este mult mai bine în realitate.

Americanul clătină din cap cu un zâmbet pe faţă.

— Acum înţeleg de ce tovarăşul Poliakov o ia cu el.

— Ştiaţi ceva despre existenţa ei?

— Nu. Dar nu ştiam nimic nici despre el. Văd pentru prima oară o fotografie de-a lui.

— Şi dacă avem de-a face cu o manevră de intoxicare? întrebă Malko.

O tăcere apăsătoare se lăsă timp de câteva secunde ce păreau interminabile.

— Nu se poate exclude cu desăvârşire această posibilitate, recunoscu americanul cu vocea sa aspră. Dar eu, personal, nu cred că este. Pe mine mă preocupă altceva.

— Ce?

— Moartea lui Lee Brookner. Nu a fost implicat nici SVR-ul nici FSB-ul. Cine a făcut-o trebuie căutat la noi. Cineva a vrut să pună mâna pe plicul acela. Dar cei care l-au ucis pe Lee Brookner vor face orice ca să-l lichideze şi pe Poliakov, dacă acesta părăseşte Rusia. Şi ne vor lichida şi pe noi, dacă aflăm lucruri pe care nu avem voie să le cunoaştem.

Chelneriţa se apropie ca să le toarne altă cafea. La această oră, cafeneaua era goală. Malko nici nu mai ştia pe ce lume se află, în ciuda melatoninei pe care o luase ca să înlăture efectele decalajului de fus orar. Se simţea foarte ciudat. În ajun, mai era încă la Moscova… Moscova-Paris, apoi în Concorde Air France şi, în cele din urmă, la Washington. Era parcă prea mult…

— Cine oara a pus la cale asasinarea lui Lee Brookner? Cine mai era la curent cu această întâlnire?

— Foarte puţini oameni, mărturisi Capistrano. Numai

preşedintele ştia că el va merge pentru contactul de la Moscova. A trebuit ca să-i cer undă verde pentru această acţiune, iar el mi-a dat-o fără nici o reţinere.

Malko îşi reprimă o tresărire.

— Doar nu vreţi să spuneţi că…

— Nu, dar am făcut şi un raport pe care l-am înaintat membrilor NSC. Poate că au fost scurgeri. Sau poate că Brookner a fost imprudent.

— Aveţi de gând să-i spuneţi preşedintelui ce s-a întâmplat?

Franck Capistrano scoase un suspin de descurajare.

— Nu pot să-l mint. Ştie doar că v-am trimis acolo. Singurul lucru pe care îl ignoră este numele lui Poliakov. Şi eu nu sunt obligat să i-l spun.

— Şi totuşi, o persoană foarte bine informată a pus la cale uciderea lui Brookner.

— Ştiu, recunoscu Franck Capistrano. Şi a avut nevoie de complici la cel mai înalt nivel.

— Ce poate conţine dosarul „Venona”?

— Habar n-am. Dar trebuie să fie ceva *„hot”.* Poliakov pretinde că l-ar implica pe preşedinte… Vă amintiţi de Irangate, nu? Şi atunci au existat ceva cadavre. A existat o scurgere de informaţii la cel mai înalt nivel. Care a implicat persoane ce erau în afara oricărui dubiu.

Da, mai cursese sânge. La un moment dat, Casa Albă organizase pe la spatele Congresului un trafic clandestin de arme în profitul Iranului pe atunci, inamic oficial, pus sub embargo – cu scopul de a finanţa organizaţia „Contras” din Nicaragua.

— Ce veţi face în legătură cu paşapoartele? întrebă Malko.

Capistrano se posomori în timp ce se uita la ceas.

— Mai am încă ceva prieteni în TD[11] făcu el. Asta nu constituie o problemă. Au acolo paşapoarte ruseşti care trebuie doar „împrospătate”. Daţi-mi patruzeci şi opt de ore. OK?

— OK, făcu Malko. Eu aş vrea să pot dormi.

— Sunteţi sigur că vreţi să duceţi paşapoartele la Moscova? Noi nu ştim ce se va mai întâmpla în toată povestea asta. Dacă cei care „au sponsorizat” uciderea lui Brookner află că sunteţi implicat, puteţi fi dumneavoastră următoarea victimă.

— Dar dacă reuşesc să vi-l aduc pe Evgheni Trofimovici cu toate secretele sale?

---

[11] Technical Division (n.a.).

— Ar fi cea mai bună lovitură din cariera dumneavoastră! Şi veţi avea dreptul la o strângere de mână…

— Atunci, ne-am înţeles, făcu Malko sculându-se.

„Nachrichten Dienst ist Herren Dienst”…[12]

*

* *

Evgheni Trofimovici Poliakov urmărea programul CNN, captat cu ajutorul antenei sale parabolice, încercând să nu se gândească la problemele lui. Timp de trei zile, reflectase şi acţionase mult. Toată fuga lor era deja pusă la punct pe hârtie, încercase să găsească vreo greşeală, dar nu reuşise. Planul construit nu părea să aibă vreun cusur. Trebuia însă să se gândească şi la neprevăzut. Cel mai mic incident îi putea costa viaţa.

El se uită la cartonaşul pe care tocmai îl primise. Era o invitaţie la grandioasa recepţie care urma să aibă loc în saloanele de onoare ale SVR-ului, în cinstea pensionării sale. Chiar şi fostul şef al SVR-ului, Evgheni Primakov, acum ministru al afacerilor externe, urma să participe. Recepţia urma să fie organizată pe data de 29 decembrie.

Fedora Kulak, strălucitoare într-o rochie de lână oranj ce contrasta cu ciorapii negri, intră în salon, aducând pe un platou o cutie cu caviar Beluga Petrossian, o sticlă Taittinger Comtes de Champagne rose din 1991, clătite cu brânză şi smântână.

Aceasta era cina. Spre deosebire de majoritatea ruşilor, Poliakov prefera să bea şampanie în loc de votcă, însoţind-o cu caviar… Şi cum cel care se găsea la Moscova era groaznic, mânca un sortiment adus de la Paris, special pentru rezidenţii SVR-ului.

El mângâie cu tandreţe coapsele amantei sale care stătea în picioare lângă fotoliul său şi ajunse cu mâna mai sus de marginea ciorapului, pe piele. Ea era sexy ca întotdeauna, dar acum nu era dispusă pentru fleacuri.

Avem nici o ştire! remarcă el în timp ce ea aşeza caviarul în farfurii.

— Este normal, îl asigură ea. Agentul lor nu a plecat decât de trei zile.

În fiecare dimineaţă, el primea pe biroul său *Herald Tribune* împreună cu ziarele ruseşti de la Moscova şi cu *Times* din

[12] Profesia de informator este o profesie pentru gentlemani (n.a.).

Londra. Micul anunţ nu apăruse încă. Fedora se aplecă spre el şi îl îmbrăţişă.

— Totul va fi bine, *moi daragoi*[13].

Ea se aşeză pe braţul fotoliului pentru ca el să o poată mângâia. Contactul cu corpul ei sculptural era pentru Evgheni Poliakov cel mai bun euforizant din lume. El luă o linguriţă de cristal şi gustă din caviar. Trebuia să topească într-un fel pietroiul pe care îl simţea în stomac. Făcuse o mare greşeală dezvăluind americanilor prea mult din ceea ce ştia. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că aceştia vor reacţiona în acest mod. La urma urmelor, trăiau într-un univers la fel de feroce ca al său.

*

* *

În imensul hol al aeroportului internaţional Dulles din Washington, era enorm de multă lume. Nimeni nu dădea vreo atenţie celor doi bărbaţi care discutau în fundul unui separeu de bar. Franck Capistrano îi dădu lui Malko un plic gros de culoare maro.

— Aveţi aici cele două paşapoarte, spuse el. Sunt autentice. Au fost recuperate de ia persoane obişnuite. Nu trebuie decât să fie completate. Priviţi.

Malko examină cele două paşapoarte cu coperţi roşii, care aveau imprimată sigla „CCCP” şi vechea stemă a Uniunii Sovietice. El le deschise la paginile care conţineau datele despre identitatea deţinătorilor.

Fotografia lui Evgheni Poliakov era lipită şi purta o ştampilă cu tuş albastru. Paşaportul, valabil cinci ani, fusese emis la data de 16 iulie 1995. Avea numărul 21N.110 5252 şi conţinea treizeci şi patru de pagini goale, numerotate, de culoare roz.

Cel de al doilea paşaport, al Fedorei Kulak, era de asemenea perfect. Nu mai rămăsese decât să se completeze spaţiile goale. Malko observă în plic un teanc gros de bancnote nou-nouţe de câte o sută de dolari, tipărite recent....

— Sunt banii dumneavoastră de drum, explică americanul, pentru cumpărarea biletelor şi pentru acoperirea cheltuielilor. Nu trebuie lăsată nici o urmă de cec sau de carte de credit. Sunt aici treizeci de mii de dolari, sper să vă ajungă. Nu mă întrebaţi de unde vin, că nu vă pot spune. Şi acum, *good luck.* Eu nu mă mişc din Washington. Sunaţi-mă imediat cum veniţi de la Moscova.

---

[13] Dragul meu (n.a.).

— Ce am de făcut nu este deloc greu, remarcă Malko.

Franck Capistrano clătină din cap, cu chipul întunecat.

— Tot aşa se gândea şi Lee Brookner. Nu aveţi idee cu cine aveţi de-a face. Sper ca treaba să merite osteneala. *Take care.*

Malko îl privi cum se îndepărtează. Oare ce îl aştepta la Moscova? Dacă SVR-ul fusese avertizat de trădare şi îl aşteptau la noul „dead drop” din hotelul *Kempinski?* Dacă ceilalţi ştiau de misiunea sa şi îl puseseră sub urmărire? Odată ajuns acolo, primejdia era şi mai mare pentru că, la Moscova, nu îşi va putea lua nici o armă. Avea impresia că se pregăteşte să plonjeze într-un bazin cu apă murdară, plin cu rechini.

Capitolul V

Ospătarul şef al restaurantului din hotelul *Jefferson,* se grăbi să-l ajute pe nou-venitul să-şi scoată impermeabilul.

— Masa dumneavoastră este pregătită, domnule Moody, anunţă el, dar aţi sosit primul.

Mica sală de mese în formă de L, cu pereţii lambrisaţi, iluminată discret de lumânările aprinse, aşezate pe fiecare masă, era unul dintre locurile cele mai selecte din Washington. Situată pe Strada a şaisprezecea, la câteva sute de metri de Casa Albă, era un loc de întâlnire discret şi foarte apreciat. Multe dintre camerele hotelului erau închiriate pentru o lună, fiind folosite pentru întâlniri galante sau de afaceri.

— OK, făcu Howard Moody, voi merge la bar.

El se instală la barul gol şi comandă o porţie dublă de Defender „Very Classic Pale” *on ice,* pe care îl bău dintr-o răsuflare.

Pentru prima dată de la sosirea sa la Washington, de acum trei luni, Howard Moody, poreclit, „Tell’em Nothing”, nu se simţea în apele lui. Avocat foarte cunoscut în Little Rock, intim cu Bill Clinton, el venise la Washington o dată cu bagajele noului preşedinte al Statelor Unite, pe postul de consilier foarte special, având de rezolvat problemele cele mai delicate. Formaţia de avocat şi cinismul îl făcură repede cunoscut. Statura înaltă, faţa energică şi părul cărunt, ondulat, îl făceau să semene cu un playboy de vârsta a doua. Dar el nu se mulţumea numai cu gâsculiţele pe care le aducea în camerele hotelului *Jefferson,* impresionate de legăturile sale prezidenţiale…

Celularul său începu să sune în fundul buzunarului, iar el îl scoase cu o strâmbătură. Conversaţia dură puţin.

— Te sun eu, Charlie. Deocamdată nu am nimic, făcu el. *For Chirst’s sake*, sună-mă la celălalt număr de telefon.

El avea două telefoane portabile, unul dintre ele fiind rezervat pentru convorbirile extrem de confidenţiale. Tocmai voia să comande al doilea Defender, când îşi făcu apariţia o brunetă plinuţă cu o claie enormă de păr. Şeful de sală o ajută să-şi scoată haina de vizon, iar ea rămase într-o rochie de lână de un albastru electric, care îi venea mulată ca o mănuşă. Cea mai

mare parte a clienţilor de sex masculin din restaurant o urmăreau cu privirea, în timp ce ea şi Howard Moody mergeau să se instaleze la o masă dosnică dintr-un separeu.

— Cine este? întrebă un congresman californian care lua cina împreună cu un înalt funcţionar de la finanţe.

— Este o târfă ordinară! răspunse vecinul său. Yolanda Casas. Se pare că l-a sedus pe preşedinte. În orice caz, ea este mâna cea lungă a NSC-ului. Face parte din grupul „Little Rock Hillbillies”[14] care au invadat oraşul.

„Little Rock Hillbillies” era banda prietenilor lui Bill Clinton, care se năpustiseră ca nişte vulturi asupra Washingtonului, încercând să apuce ciolanele cele mai cărnoase din festinul puterii, graţie relaţiilor privilegiate cu nod preşedinte al Statelor Unite.

— *You care for a cocktail, miss Casas?* întrebă şeful de sală.

— „Original Margarita” făcu tânăra femeie. Cu mult Cointreau.

— Iar mie, încă un Defender „V. C. P.”, comandă Howard Moody.

Ca majoritatea americanilor, ei nu consumau vin la prânz. Imediat după ce au comandat câte o friptură New York şi au rămas singuri, Howard Moody întrebă nervos cu o voce joasă:

— Avem ceva noutăţi?

— Da, spuse Yolanda Casas aprinzându-şi o ţigară.

— Proaste?

— Puteau fi şi mai rele.

Cu glas scăzut, ea îi rezumase situaţia. Avocatul nu păru prea liniştit auzind veştile.

— Să nu ne frângem gâtul până la urmă! făcu el.

Yolanda Casas se strâmbă.

— Operaţia de exfiltrare are foarte puţine şanse de reuşită. După părerea mea, mai putem sta liniştiţi un timp. Oricum, pentru moment, nu este nimic de făcut. Şi, în cel mai rău caz dacă lucrurile nu vor ieşi aşa cum vrem noi, mai rămâne posibilitatea de a interveni mai târziu. Aşa cum am procedat deja. Am destule elemente pentru asta.

— Vom trăi pe un butoi cu pulbere, spuse Howard Moody.

Acesta îşi câştigase porecla din cauză că îşi sfătuia clientela să folosească cea mai simplă metodă – nu spune nimic! Acum însă, părea să-şi fi pierdut toată aroganţa. La Washington, masa de

[14] Fermierii din Little Rock (n.a.).

prânz se lua la ora douăsprezece şi jumătate. Când sosiră cafelele, nu mai rămăseseră decât ei doi în sala de mese. Howard Moody făcu semn chelnerului.

— Aduceţi-ne două coniacuri Gaston de Lagrange XO, dacă aveţi.

Yolanda Casas, care tocmai îşi retuşase machiajul, zise:

— *Take it easy!* Totul se va aranja. Ai fost pur şi simplu imprudent. Acum, trebuie să-l apărăm pe preşedinte. Cu orice preţ.

Avocatul luă paharul cu coniac şi îi adulmecă parfumul. Asta păru să-i ridice un pic moralul. Yolanda zâmbi.

— Ce a mers o dată poate să meargă şi a doua oară. Gata, trebuie să mă întorc la *W. H. We keep în touch.*

Ea se ridică, iar el o urmări cu privirea, zicându-şi că, atunci când totul se va termina, îi va da întâlnire într-una din camerele hotelului *Jefferson.*

*

* *

Ca în fiecare dimineaţă, Fedora Kulak intră în biroul generalului Poliakov ducând un platou cu ceai şi mezeluri.

Alături de acestea, pusese şi ultimul număr din *Herald Tribune* împăturit aşa ca să se vadă micile anunţuri.

Ofiţerul SVR observă imediat. Cele două rânduri săreau parcă în ochi: „Clara a sosit la Paris. Aşteaptă veşti”. Cei doi schimbară o privire lungă, iar Fedora Kulak simţi cum i se accelerează pulsul; la fel de puternic ca în ziua în care îngenunchease în faţa lui Evgheni Poliakov ca să-i administreze prima felaţie. Şi acum, ca şi atunci, era începutul unei lungi aventuri. *Herald Tribune* era numărul apărut în ajun, deci paşapoartele trebuiau să se afle deja la locul stabilit în hotelul *Kempinski.*

— *Tavarişci* general, întrebă Fedora Kulak cu o voce neutră, pot să lipsesc la începutul după-amiezii? Aş vrea să cumpăr câteva cadouri.

Evgheni Poliakov răspunse imediat:

— Eu iau masa cu maiorul Nabokov, făcu el, în sala de mese de la etajul al şaselea, Apoi, avem o reuniune de lucru. Să fiţi înapoi la ora cincisprezece.

— *Haraşo, spasiba balşoi, tavarişci* general, răspunse cu căldură Fedora.

Ea ieşi din birou, aproape emoţionată, ştiind că, în câteva ore, va avea paşapoartele. Biroul era ascultat, deci serviciul de

securitate era deja la curent cu cele spuse acolo, dar asta nu avea nici o importanţă, deoarece ea lipsea adesea ca să facă cumpărături, mai ales în galeriile comerciale din *Kempinski* unde se găsea un magazin Versace şi o expoziţie de mobilă Claude. Dalle, frecventate mereu de ea. Recent, achiziţionase chiar un pat Napoleon al III-lea, care aparţinuse lui Nureiev.

Pentru orice risc, ea luase cu sine revolverul Makarov pe care era decisă să îl folosească în caz de primejdie.

*

* *

Malko tocmai se întorsese de la plimbarea făcută pe străzile Moscovei, în care încercase să ajungă până la hotelul *Kempinski.* În ajun, ei depusese ia locul stabilit cele două paşapoarte, precum şi cele zece mii de dolari într-o pungă etanşă. Acum, ar fi dorit să verifice dacă se mai află tot acolo, dar o femeie de serviciu zeloasă îl împiedicase, ocupând toaleta femeilor cu găleata şi cu periile ei. Aşa că, fusese nevoit să renunţe.

Brusc, telefonul începu să sune, producând o puternică descărcare de adrenalină în arterele sale. Cine putea să-l sune? Nimeni nu era la curent cu prezenţa sa la Moscova. Ridică receptorul zicând „Alo?”

— *Gaspadin* Linge?

O voce de bărbat îi spunea ceva în ruseşte.

— Da, făcu Malko.

— Aici este prietenul dumneavoastră, Anatoli Rudzik! *Welcome în Moscow!*

Malko crezu că i se opreşte inima. Generalul Rudzik era directorul unei secţii a FSB-ului şi era omul cu care avusese de-a face chiar în primă sa călătorie la Moscova[15]. Cum aflase oare despre el? Şi, mai ales, ce însemna oare acest lucru?

— Ce surpriză! făcu el. Dar cum…

Ofiţerul rus îl întrerupse, explicându-i cu o voce călduroasă:

— Prietenii mei de la frontieră mi-au semnalat prezenţa dumneavoastră la Moscova. Mai rămâneţi câteva zile?

— Plec mâine sau poimâine.

— Atunci veniţi să luaţi cina cu mine în seara asta, propuse generalul Rudzik. Avem un mic club foarte plăcut. Notaţi adresa lui… Murmanski Pereolok, numărul opt. Este strada care dă în

[15] Vezi SÁS, nr. 123, *Vengeance tchetchene, Capcana cecenă* (în versiunea românească) n.a.

Mira Prospekt, chiar în faţă la *Pianiţkoe.* Ne întâlnim pe la orele douăzeci. *Dobre?*

— *Dobre,* răspunse Malko înainte de a închide telefonul.

Pulsul îi bătea la o sută cincizeci, cel puţin. Ce însemna această invitaţie? Nu era o surpriză prea mare faptul că serviciile ruseşti reperaseră prezenţa sa la Moscova. Întrebarea era: fusese oare urmărit? Această cină nu era cumva o capcană? În orice caz, nu putea să nu se ducă. De acum, ar fi fost o nebunie să se mai întoarcă la hotelul *Kempinski.*

*
* *

Închişi în camera lor, Fedora Kulak şi Evgheni Poliakov examinau cele două paşapoarte găsite în bazinul cu apă din toaleta femeilor din hotelul *Kempinski.* Erau perfecte. Se vedea că sunt autentice. Nici măcar numerele lor nu erau la rând.

Fedora le recuperase la ora unu, cumpărând în trecere un pulover Versace. Apoi, comandase la galeria cu decoraţiunii interioare o garnitură de sufragerie semnată de Claude Dalle, pentru apartamentul ei din strada Sadovinskaia, plătind una acont de o mie de dolari. Generalul Poliakov dispunea de o primă de zece mii de dolari pe lună şi Fedora se străduia să-i cheltuiască până la ultimul bănuţ. Asta servea în cazul în care ar fi fost supravegheată. Cineva care îşi comandă mobilă nu se pregăteşte să-şi părăsească ţara… Apoi, ea luă un taxi până la Tverskaia, plimbându-se un pic înainte de a ajunge la agenţia Aeroflot din hotelul *Inturist.* Acesta era penultimul pas spre libertate. La ora cincisprezece fix, ea era înapoi la Iasnovo.

Evgheni Poliakov ridică spre ea o figură transfigurată de bucurie.

— Acum, totul depinde numai de noi.

*
* *

Malko privea la imobilul mizerabil, cu jaluzelele lăsate, de pe strada Murmanski Pereolok, spunându-şi că a greşit adresa. Totuşi, sună. După treizeci de secunde, uşa se deschise şi apăru un tânăr îmbrăcat în uniformă şi cu capul ras. Putu să vadă un hol placat cu marmură, aranjat cu mobilier vechi şi luminat de o enormă lustră. Alături, apăru şi generalul Rudzik, îmbrăcat civil, care îl întâmpină ca o femeie îndrăgostită.

— Ce bucurie să vă văd din nou, făcu el cu căldură. Ne-aţi

făcut un serviciu extraordinar!

— Nu a fost nimic deosebit, zise Malko nedorind să-şi mai aducă aminte de aventura cecenă.

— Veniţi, intraţi! făcu generalul.

Malko îl urmă într-un salon cu lumină dispersată, cu mobilier de culoare închisă şi cu podeaua acoperită de un covor. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri destul de îndrăzneţe şi cu gravuri japoneze. Toate acestea, împreună cu canapelele tapiţate cu pluş roşu, te duceau cu gândul la un lupanar de pe la 1900!

Totul era învăluit în acordurile dulci ale muzicii clasice şi te aşteptai să răsară un valet cu perucă.

Două femei erau deja instalate pe una dintre canapele. O blondă cu un decolteu ameţitor şi o brunetă. Amândouă purtau rochii lungi. Bruneta avea un nas cârn şi o gură enormă, dată cu un ruj cam strident, iar părul îi era strâns la spate, într-un coc.

Rudzik făcu prezentările începând cu bruna Valentina şi cu prietena ei, Tatiana.

Blonda cu decolteu ameţitor îi privi pe Malko cu un zâmbet complice. Generalul Rudzik smulse dintr-o frapieră o sticlă Taittinger Comtes de Champagne, albă din 1988 şi umplu paharele.

— Să bem pentru revederea noastră! propuse el.

Sticla fu golită în cinci minute… Abia după ce au dat-o gata şi pe a treia, Malko reuşi să scoată primul cuvânt.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, spuse el. Nu mă aşteptam să găsesc un loc atât de agreabil…

Generalul Rudzik îi făcu cu ochiul.

— Este unul dintre locurile noastre mai „safe house”, cum spuneţi dumneavoastră în engleză, iar noi l-am aranjat în aşa fel, ca să putem primi un prieten. Astă seară, sărbătorim cea de a treia stea pe care am primit-o! Şi, bineînţeles şi întoarcerea dumneavoastră la Moscova. *Davai!*

Şampania începu să curgă în valuri. Băiatul cu capul ras abia reuşea să ţină pasul. Valentina se aşezase lângă el, cu privirea aprinsă, decisă să facă mai bine cunoştinţă, dar generalul Rudzik bătu din palme.

— La masă! O să ne servim singuri, pentru că l-am expediat pe Igor ca să fim mai liniştiţi, spuse el şi se îndreptă cu paşi cam nesiguri spre sufragerie, urmat de Malko. Pe o masă imensă, era aranjat un colosal bufet rece: caviar pus în boturi de cristal,

somon afumat *a la caucasiene,* ca la Petrossian, mezeluri fine, viţel strogonoff, pui a la Kiev, multe produse de patiserie şi, mai ales, băuturi. Sticlele erau aranjate la rând, una lângă alta. Votca ocupa primul loc şi era numai marca Smirnoff! Apoi urmau sticlele de Taittinger Comtes de Champagne, coniac Gaston de Lagrange XO şi VSOP, 9 Cointreau, tequila şi altele mai puţin cunoscute. Ajungeau ca să, adape vreo cincizeci de persoane însetate.

Anatoli Rudzik îşi umplu o farfurie cu icre negre, în care înfipse o linguriţă de argint aurit şi se întoarse la canapeaua i sa. Petrecerea începuse.

*

* *

Ceasul lui Malko indica ora unu şi zece. Nici nu îndrăznea să se gândească la câtă băutură îngurgitase. La un moment dat, Valentina se apucase să amestece într-o carafă votca cu Cointreau şi cu lămâie verde şi să servească acest cocteil în fi pahare enorme de cristal… Reuşiseră să dea gata tot caviarul…

Malko auzi un râs enervant şi întoarse capul. Generalul Rudzik, care îşi scoase de multă vreme vesta şi cravata şi avea cămaşa desfăcută până la burtă, tocmai smulsese rochia de pe umerii Tatianei, lăsând-o pe aceasta goală până la talie. Acum, încerca să-i stropească sânii cu şampanie! Cu sticla goală într-o mână, el începu să lingă băutura, băgându-şi cealaltă mână până la cot sub fusta femeii care chicotea ca o nebună.

Aţâţată, Valentina dădu pe gât ce mai rămăsese din „Balalaika”, dându-şi jos bretelele rochiei şi descoperind sânii săi superbi, în formă de pară. Ea îngenunche pe covor în faţa lui Malko şi atacă centura acestuia.

— O să vezi ce bine ştiu să-mi folosesc gura, spuse ea cu un ton destrăbălat. De când ai sosit, nu te uiţi decât la ea.

Degetele ei meseriaşe puseseră stăpânire pe el, fiind imediat înlocuite de buzele cărnoase. De pe cealaltă canapea, generalul Rudzik ţipă între două sughiţuri.

— Nu te teme, *tavarişci!* Le-am spus că le trimit în gulag dacă ne îmbolnăvesc de SIDA.

Era clar că se afla într-o companie aleasă.

Curând, Malko află de ce Valentina se despuiase până la brâu. Imediat cum membrul său deveni rigid, ea îl scoase din gură şi-l plasă între sânii mari şi fierbinţi. Privirea ei tulburată de viciu arăta că se amuză cu adevărat făcând asta…

Cu răbdare, ea începu să se mişte ritmic, pândind în ochii de aur ai lui Malko momentul în care acesta va exploda. Fascinat de gura senzuală a femeii, Malko simţi că doreşte iar să intre în ea. Valentina, care îl spiona, ţinându-şi sânii strânşi în jurul membrului, se înclină puţin şi îl atinse uşor cu buzele, Malko simţi o adevărată descărcare electrică şi o limbă ascuţită ce îl aţâţă o fracţiune de secundă... În mod involuntar, el făcu o mişcare înainte, dar Valentina se eschivă şi continuă să-l atingă imperceptibil.

Malko simţi că nu mai rezistă.

— Dă-mi gura! făcu el.

Privindu-l triumfător, ea îl luă între buzele groase, care îl încercuiră câteva secunde, în timp ce limba masa cu putere membrul congestionat la maximum. Cu fiecare genoflexiune, membrul o pătrundea din ce în ce mai mult. Senzaţia resimţită era de zile mari. Nemaiputând să reziste, el o apucă cu mâinile de coc şi-l apăsă cât putu de tare. Simţea o plăcere nemaiîntâlnită în acea cavernă arzătoare. Cu brutalitate, Valentina începu atunci să-l înghită, declanşându-i o senzaţie atât de violentă, încât îi venea să urle de plăcere.

Automat, el ţinea strâns capul Valentinei. Adâncit în ea până la rădăcină, scoase un strigăt atât de puternic, încât generalul Rudzik, care avea capul băgat între coapsele Tatianei, se retrase şi urlă:

— Ura! Ura! Ura!

Apucând o sticlă de Defender, trase o duşcă formidabilă, pentru a saluta orgasmul lui Malko. La rândul ei, Valentina îşi clăti gura cu o înghiţitură de „Balalaika” degustând apoi savoarea unui Cointreau amestecat cu votcă şi lămâie.

Malko începu să-şi revină. Era destul de mult pentru o singură noapte. Cum generalul Rudzik încerca să îl reţină, îi explică acestuia că trebuia să se scoale devreme în zori pentru a putea prinde cursa pentru Viena.

— *Haraşo! Haraşo!* făcu generalul din FSB. Merg cu dumneata.

Clătinându-se, cu ochii injectaţi, el îl conduse pe Malko până în hol. Apoi, exact în momentul în care deschise uşa, îl întrebă pe Malko cu o voce devenită brusc ameninţătoare:

— Apropo, *tavarişci* Malko, de ce ai venit a Moscova?

Capitolul VI

Malko avu impresia că primeşte o lovitură de pumnal direct în inimă. Aşadar, totul fusese o capcană. Crezuse ca un idiot că era un simplu eveniment „social”. Generalul Rudzik îl fixa cu un zâmbet ambiguu. Trebuia să găsească imediat un răspuns adecvat. Rusul nu era chiar atât de beat pe cât părea, în ciuda cantităţii fantastice de alcool absorbite… Tot felul de gânduri se loveau în mintea lui Malko. Instinctiv, el alese soluţia cea mai îndrăzneaţă:

— Anatoli Ivanovici, zise el, sper că nu te superi, dar nu pot să-ţi spun. Ştii foarte bine că între agenţiile noastre mai există încă secrete.

Generalul Rudzik Rămase mut câteva secunde, apoi izbucni într-un hohot de râs:

— *Nicevo!* Mie puţin îmi pasă, dar te întreb pentru că şi pe mine mă vor întreba alţii! O să le spun ce mi-ai răspuns. Oricum, noi suntem vechi camarazi de luptă. Împreună i-am învins pe ticăloşii ăia de ceceni, dar-ar Dumnezeu să putrezească de vii!

În elanul său fratern, îl îmbrăţişă pe Malko, sărutându-l pe gură cu respiraţia duhnind de Cointreau, şampanie şi whisky la un loc!

Dându-i drumul din braţe, generalul privi mâna lui Malko şi făcu:

— Ai un ceas pe cinste, tavarişci.

Malko nu ezită nici o clipă. Desfăcu brăţara ceasului său, marca Breitling *Chronomat* şi îl puse în mâna rusului.

— Dacă ai grijă de el, îl vei putea lăsa moştenire şi fiului tău, spuse el. *Da svidania.*

El plecă înainte ca generalul să-i poată înapoia ceasul şi se pomeni în noaptea rece a Moscovei.

Gazda sa era totuşi destul de ameţită… Mâine va afla cu siguranţă dacă întâlnirea asta era sau nu o capcană, atunci când va lua avionul spre Ceremetievo.

*

* *

Fedora se sculă încetişor. Cadranul luminos al deşteptătorului indica ora şase şi zece. De obicei, duminica, Evgheni şi ea

dormeau până târziu şi mergeau să servească micul dejun la primul etaj al hotelului *Kempinski.* Duminica asta însă, era diferită.

— Pregăteşte ceaiul! îi ceru Evgheni Poliakov auzind că se scoală.

El nu mai închisese ochii de câteva ore. Îşi băură ceaiul şi se îmbrăcară, fără să scoată nici un cuvânt. Totul fusese aranjat şi discutat cu o zi înainte, pe chei. În tăcere, Evgheni se instală la biroul său şi verifică pentru a nu ştiu câta oară biletele de avion cumpărate de Fedora cu două zile înainte, apoi cele două paşapoarte completate de el însuşi cu o grijă de maniac pentru ca numele de acolo să corespundă cu cele trecute pe bilete. Paşapoartele erau perfecte, deşi erau puţin uzate şi numai o confruntare a seriilor lor cu cele din calculatorul central al FSB-ului, ar fi permis descoperirea falsului. Evgheni Poliakov se numea acum Serghei Ivanovici Voronţov, iar Fedora, Dimitrova Fedorova Koleşnicenko. El era inginer, iar ea, profesoară.

La ora opt, totul era gata, căci nu luau nimic cu ei. Întârziară puţin pentru a urmări buletinul meteo şi ştirile. Apoi frunzăriră ziarele lăsate la intrare. În timpul weekend-urilor, măsurile de protecţie a generalului nu erau prea drastice. Doi oameni din serviciul de securitate, într-un Volvo banal, erau de gardă conform ordinelor date de Fedora. Evgheni Poliakov dăduse liber şoferului său, aşa cum mai făcuse şi în alte ocazii.

— Ce-ar fi să mergem la Ismailovo? sugeră Fedora cu o voce perfect naturală.

- Crezi că mai avem lucruri de cumpărat?

— Cred că da, spuse Fedora. Dacă mergem acolo în dimineaţa asta, vom putea să luăm pe urmă prânzul la restaurantul japonez de la hotelul Rossia.

Era restaurantul cel mai scump din Moscova.

— *Haraşo!* aprobă Poliakov. Iau nişte bani şi plecăm.

Se duse la micul seif electronic şi îl deschise. Scoase din el câteva teancuri de bancnote a câte o sută de dolari, bani strânşi în câteva luni şi completaţi cu banii primiţi de la CIA. Un sfert de oră mai târziu, erau gata de plecare. Fedora era îmbrăcată cu haina lungă de samur şi avea pe ea toate bijuteriile precum şi ceasul Breitling *Wings Lady* cu un superb cadran verde, pe care ea îl punea în ocazii deosebite. Evgheni Poliakov, îmbrăcat cu o haină de blană, avea pe cap o şapcă de vizon ce era singurul său lux. Pentru ultima dată, cuprinse cu privirea apartamentul. Ştia

că, orice s-ar fi întâmplat, nu avea să-l mai revadă niciodată… Era greu pentru el să nu poată lua cu sine nici măcar o singură amintire, nimic. Înainte de a coborî, chemă serviciul de securitate pentru a-i pregăti maşina. Când ajunseră jos, motorul era deja pornit, iar *praporcik* le ieşi înainte, salutând respectuos.

— Mergem la Ismailovo, anunţă generalul Poliakov, iar apoi, luăm masa la *Rossia.* Puteţi face acelaşi lucru.

— *Haraşo,* făcu garda înainte de a se urca în maşina Volvo, căptuşită cu tot felul de antene.

Evgheni Trofimovici Poliakov se urcă la volanul Mercedesului său şi merse către celălalt mal al râului Moscova, apoi se îndreptă de-a lungul canalului Ioza. În parcul de la Ismailovo, din nord-estul oraşului, pe lângă complexul hotelier, se afla şi un imens talcioc unde puteai găsi orice, de la icoane falsificate până la cutii de carton şi suveniruri de război… tot ce puteau vinde moscoviţii pentru a putea trăi. Pe micile tarabe se puteau găsi până şi brichete marca Zippo, furate de la turişti şi vândute apoi pentru cincizeci de mii de ruble. Talciocul era plin mai ales de străini, dar puteai vedea şi moscoviţi.

Pe la ora nouă, Mercedesul parcă într-o pădurice de lângă târg. Evgheni Poliakov făcu un gest amical celor două gărzi.

— Veniţi, s-ar putea să avem ceva pachete de cărat.

Oricum, ei aveau instrucţiuni să nu-l piardă o clipă din ochi… Toţi patru intrară pe aleile pe care se aliniau tarabele şi începură să cutreiere printre şirurile pline cu marfă. Fedora aruncă o privire scurtă la cadranul ceasului. Aveau încă trei ore în faţă. Şi încă multe lucruri de rezolvat… Ea se opri în faţa unui cufăr vechi de lemn şi începu să se târguiască pentru el. Zece minute mai târziu, ea îi întindea bătrânei vânzătoare trei sute de mii de ruble.

Una dintre gărzi se grăbi să ia cufărul.

— Să ne întoarcem, propuse Evgheni Poliakov, aş vrea să trecem pe la galeria hotelului *Metropol* înainte de a merge la masă.

Ei se întoarseră pe drumul ce trecea prin pădure, fără să se întâlnească cu nimeni. Garda care căra cufărul mergea în faţă, urmat de Evgheni şi de Fedora, iar celălalt bodyguard încheia şirul. Se făcuse frig. Cu câţiva metri înainte de a ajunge la maşină, Fedora băgă mâna în geantă şi scoase un pachet de ţigări. Scoase una şi băgă înapoi pachetul, căută prin geantă, apoi cu un surâs se întoarse către garda de corp.

— Boris, ai un foc?

Bărbatul se căută imediat, deschizându-şi paltonul. Era încă cu mâna în buzunar, când Fedora Kulak o scoase pe a ei din buzunar, cu degetele strânse pe mânerul revolverului Makarov. Cu braţul întins, ea îi trase un glonţ în cap de la o distanţă mai mică de un metru.

Detonaţia răsună sec în pădure. *Praporcikul* se întoarse brusc, având încă pe cap cufărul şi întâlni privirea de gheaţă a femeii. Cu braţul întins ca la poligonul de tir, ea ţinti capul acestuia şi apăsă pe trăgaci. Primul proiectil îi traversă grumazul, cel de al doilea pătrunse deasupra gurii, înfundându-se în creier… Bărbatul se prăbuşi pe spate, dând drumul cufărului.

Evgheni Poliakov era deja îngenuncheat alături de Boris şi îl căuta prin buzunare. Găsi imediat cheile, se îndreptă către Volvo şi apoi deschise portbagajul. Fedora îşi puse arma la loc şi privi în jur. Părea că nimeni nu se alertase la zgomotele împuşcăturilor. Zări printre copaci, la o distanţă de vreo două sute de metri, un bărbat cu un câine, care stătea nemişcat, împuşcăturile erau ceva frecvent la Moscova şi era mai bine să nu te amesteci în afacerile altora:

— Repede, ajută-mă! făcu Evgheni Poliakov trăgând trupul lui Boris spre portbagajul deschis.

Împreună reuşiră să-l bage înăuntru şi ofiţerul închise imediat capacul. Fedora, care avea forţa unui bărbat, trăgea cea de a doua victimă către Mercedes. Evgheni îi deschise portbagajul şi cel de al doilea cadavru dispăru imediat înăuntru. Ei se uitară uşuraţi unul la celălalt. Acum situaţia era ireversibilă. Ori America ori plutonul de execuţie… Fără să scoată un cuvânt, Evgheni Poliakov trecu la volan. Fedora se aşeză lângă el, simţind că nu o mai ţineau picioarele.

*

* *

Malko îi întinse paşaportul grănicerului care se afla în ghereta sa de sticlă şi aşteptă cu inima ca un purice. Se sculase cu o migrenă îngrozitoare şi luase un taxi direct pentru Ceremetievo II. Trecuse frontiera fără nici o problemă. Funcţionarul luase şi ştampilase declaraţia sa fără ca să o privească măcar. Acum mai avea de trecut peste ultimul obstacol…

El încercă să-şi compună o figură indiferentă. Dacă l-ar fi împiedicat să părăsească Rusia, acesta ar fi începutul unui proces lung, penibil şi chiar periculos. El nu putuse să verifice

dacă paşapoartele destinate generalului Poliakov dispăruseră din ascunzătoare şi părăsea Moscova cu părere de rău. Ar fi fost o nebunie să se mai întoarcă la hotelul Kempinski după întrebarea generalului Rudzik.

— *Pajaluista!*[16]

Vocea poliţistului de la frontieră îl făcu să tresară. Acesta pusese paşaportul pe măsuţă cu un aer blazat şi întinse mâna către următorul.

Malko se afla în zona de plecare, cu impresia că plămânii i se umplu cu oxigen. Generalul Rudzik nu vorbise aiurea. Nu mai regreta nici un pic că îi dăruise Breitling-ul său…

Mai avea de aşteptat o oră aşa că intră în *duty free shop* pentru a se relaxa puţin. Ieşi de acolo după câteva minute, având cu el o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange XO, cu care putea să-şi servească invitaţii în castelul Liezen. Austriecii erau înnebuniţi după coniacul franţuzesc… Se postă în faţa panoului de afişaj al orelor de plecare şi încercă să ghicească în ce fel generalul Poliakov şi amanta sa vor reuşi să iasă din Rusia.

*

* *

Maşina trecea cu viteză mare pe lângă imobilele ce flancau şoseaua Ismailovskaia. Evgheni Poliakov conducea fără să-i pese de GAI[17]. Cu legitimaţia sa de SVR, nu se temea de nimic, fi Alături de el, Fedora Kulak îşi aprinsese o Gauloise blonde şi o fuma în linişte, numărând în gând minutele.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în Piaţa Manejului şi Evgheni Poliakov viră la dreapta către Tverskaia. Găsi cu uşurinţă un loc de parcare, aproape în faţa intrării hotelului Inturist. După ce încuiară Mercedesul cu cheia, cei doi se îndreptară spre pasajul subteran care ducea spre Piaţa Manejului şi dispărură înăuntru. Aici era o adevărată peşteră a lui Ali Baba, cu zeci de buticuri şi de două ori mai mulţi vânzători ambulanţi, care ofereau de toate, de la articolele de marochinărie, până la băuturi alcoolice contrafăcute.

Într-o jumătate de oră, cumpărară două valize şi îmbrăcăminte. Nici un rus nu pleca într-un voiaj fără bagaje.

Cu valizele în mâini, ei se urcară la suprafaţă şi se îndreptară spre staţia de metrou *Teatralnaia,* la linia numărul unu. Acolo

[16] Vă rog! (n.a.).

[17] Poliţia rutieră (n.a.).

trebuiră să aştepte aproape douăzeci de minute până să apară un tren. După ce se urcară, Evgheni se uită la ceas. Era ora zece şi patruzeci şi opt de minute. Trebuiau să ajungă la aeroportul Vnukovo cel târziu la unsprezece şi patruzeci şi cinci. Aveau două rezervări pentru zborul 1741 al companiei Air Moldova, care decola la ora douăsprezece şi cincizeci şi cinci cu destinaţia Chişinău, capitala Moldovei.

Generalul Poliakov alesese această destinaţie pentru că sistemul de control de la Vnukovo era cu mult mai puţin sever decât cel de la Ceremetievo. Vnukovo deservea practic numai Rusia şi statele Comunităţii Europene, iar ruşii nu aveau nevoie de viză ca să călătorească în Moldova, ocupată în continuare de armata a cincisprezecea a generalului Lebed. Iar din Moldova, se putea trece cu uşurinţă în România, unde americanii erau foarte influenţi. Sau puteau pleca direct spre Vest. Din momentul în care ajungeau la Chişinău, CIA se ocupa în continuare de fuga lor.

Când coborâră la capătul liniei, în staţia *Iugozapatnava,* nu era decât ora unsprezece şi zece. Deşi se aflau deja în plin câmp, o mulţime de taxiuri aşteptau pasageri. Cea mai mare parte a moscoviţilor se duceau la aeroportul Vnukovo luând taxiul de aici, căci era cu mult mai ieftin decât dacă l-ar fi luat din centrul Moscovei. Evgheni Poliakov se târgui cu un taximetrist asupra preţului şi se învoiră pentru cincisprezece mii de ruble. Maşina era o Volgă veche şi deformată ce părea a fi făcut războiul din Cecenia… Nici şoferul nu făcea mai multe parale, trecând pe roşu şi trăgând votcă la măsea direct din sticlă. Dacă i-ar fi reperat cei din GAI, riscau să aibă probleme.

După douăzeci de minute, taxiul se opri în faţa aerogării Vnukovo. Progresul nu-şi pusese amprenta aici… Totul era murdar, stricat şi prost întreţinut. Un miliţian neras verifica la intrare biletele de avion. Acesta aruncă o privire distrată la biletele lor, cu mult mai interesat de gura Fedorei Kulak.

Holul semăna mai degrabă cu o tabără de refugiaţi, cu oamenii care dormeau pe bănci sau chiar pe jos, cu mormane de pachete diforme, cu beţivii care erau de serviciu şi cu cele două chioşcuri minuscule unde se vindeau ziare şi de-ale gurii. Fedora Kulak se îndreptă grăbită către panourile de afişaj, care, în mod miraculos, funcţionau.

Zborul companiei Air Moldova, cu destinaţia Chişinău, prevăzut pentru ora douăsprezece şi cincizeci şi cinci, nici nu era

afişat măcar, deşi ceasul arăta unsprezece şi treizeci!

Ea se întoarse la Poliakov, simţind o greutate în stomac.

— Zborul ăsta afurisit are întârziere! anunţă ea cu o voce fără inflexiuni.

Începând din acest moment, fiecare secundă li se părea o eternitate. În mod normal, dispariţia lor nu putea fi descoperită imediat. Nimeni nu s-ar fi interesat de maşina Volvo, iar Mercedesul fusese bine parcat. Problema era că cele două gărzi de corp trebuiau să ia contact prin radio în mod regulat cu centrala. Dacă nu primeau veşti de la ei, cei din serviciul de securitate puteau să se alarmeze. Şi asta, cu atât mai mult cu cât era vorba de un personaj de importanţa generalului Poliakov…

— Hai să ne înregistrăm, sugeră Evgheni Poliakov.

La ghişeul biroului companiei Air Moldova, se afla o femeie grasă, cu o faţă de beţivă. Ea luă biletele, le examină şi, detaşând cupoanele de zbor, întrebă cu o voce răguşită:

— Unde sunt bagajele?

Ei se uitară la valizele aşezate pe cântar şi le puseră pe banda rulantă. Funcţionara le înmână atunci biletele împreună cu cupoanele de zbor.

— Ieşirea trei.

Femeia nu aruncase nici măcar o privire la biletul pentru retur. Un bilet dus-întors trecea mult mai bine neobservat decât un bilet simplu.

— La ce oră este zborul? se interesă Fedora.

— Nu ştiu încă, făcu funcţionara fără să ridice capul, nu am primit încă datele. Are însă o întârziere mare… Poftiţi la vamă.

Un vameş adormit abia le acordă un pic de atenţie. Mai aveau de trecut pe la punctul poliţiei de frontieră unde era o coadă de peste zece persoane.

Se aşezară la rând, ca şi cum ar fi fost străini unui faţă de celălalt. Evgheni Poliakov ajunse primul. Poliţistul era tânăr, blond şi părea conştiincios. El examină cu atenţie biletele şi paşaportul. Poliakov se chinui să-şi stăpânească bătăile inimii. Nu era nimic anormal în asta: în Rusia, funcţionarii erau întotdeauna chiţibuşari. Blondul ridică privirea, comparând fotografia din paşaport cu chipul din faţa sa şi întrebă cu o voce egală:

— Ce veţi face în Moldova?

Nu avea nici un drept să pună această întrebare, dar Evgheni Poliakov îi răspunse cu o voce respectuoasă:

— Am nişte rude la Tiraspol… şi cum am intrat în şomaj tehnic, profit să le fac o vizită.

Poliţistul clătină din cap compătimitor şi îi înapoie hârtiile.

— Drum bun. Acolo trebuie să fie ceva mai cald decât aici.

Evgheni Poliakov se afla deja într-o sală de aşteptare, ale cărei geamuri murdare dădeau către pista de aterizare. Şase avioane erau gata de decolare. El se aşeză pe o banchetă de lemn, uitându-se la haina de samur a Fedorei. Avea impresia, că se află într-o epuizantă cursă cu obstacole, în care fiecare etapă se putea solda cu moartea.

*

* *

— *Praporcik* Boris Ivanovici, răspundeţi! Aici Centrala!

Sergentul de la permanenţă, instalat în subsolul clădirii din Iasnovo, începea să-şi piardă răbdarea. De treizeci de minute, încerca în zadar să ia legătura cu echipa de gardă a generalului Poliakov.

— Poate că aparatul lui de radio este încă stricat, sugeră adjunctul său.

Defecţiunile tehnice de tot felul erau marea ruşine a Rusiei: Totul intra în pană, chiar şi preşedintele. Întreaga ţară era în „reparaţii”.

— Dacă nu luăm imediat măsuri, plătim cu capul, răspunse sergentul. Voi cere ordine…

El începu un maraton telefonic epuizant. Era dificil să găseşti un responsabil duminica dimineaţa… În cele din urmă, dădu peste un căpitan arţăgos, căruia îi raportă faptele.

— Şi unde se presupune că au plecat? întrebă acesta din urmă.

— La Ismailovo, tavarişci căpitan.

Înainte de toate, el chemase echipa de supraveghere cea mai apropiată, care înregistrase conversaţia dintre general şi amanta sa.

— Unde la Ismailovo?

— La talcioc.

— Cu siguranţă că este doar un incident tehnic, dar trimiteţi totuşi o maşină acolo şi ţineţi-mă la curent.

Zece minute mai târziu, un Audi negru pornea la drum cu doi oameni de la Primul Directorat.

Capitolul VII

Era deja ora treisprezece şi patruzeci de minute, iar zborul Air Moldova cu numărul 1741 nu fusese încă afişat. Trebuia să fi plecat de patruzeci de minute… Evgheni Poliakov şi Fedora Kulak, cu sufletele la gură, nu încetau să consulte tabelul de afişaj care rămânea în continuare mut. Tânăra femeie trecuse şi ea cu uşurinţă de punctul de frontieră. Acum, totul depindea de acest zbor. Dar cursele acestei companii puteau avea cu uşurinţă şi o zi de întârziere…

Generalul SVR se uita la ceasul său din cinci în cinci minute, iar Fedora privea întruna spre ferestrele biroului poliţiei de frontieră. Deşi nu mâncaseră încă nimic, nici unul nu simţea foamea. Inima le stătea la fiecare anunţ difuzat, de teamă ca zborul să nu fie cumva anulat sau, în cel mai rău caz, să nu fie rechemaţi.

Fedora îşi lăsase revolverul în Mercedes. Ar fi fost imposibil să treacă cu el prin vamă. Generalul Poliakov se agită pe locul său, apoi se aplecă spre ea:

— Dacă într-o oră nu soseşte, plecăm. Vom spune că ne întoarcem acasă.

— Dar unde am putea merge? întrebă Fedora cu o voce înnebunită de spaimă.

— Nu ştiu, mărturisi Poliakov. Am putea încerca să trecem în Finlanda prin Carelia.

Nu credea nici el în ceea ce spunea. Chiar în momentul în care dispariţia lor ar fi fost observată, tot aparatul secret de apărare al Rusiei ar fi intrat în alertă ca să pună mâna pe ei. Miza era mult prea importantă. După o carieră de treizeci de ani, Poliakov ştia de ce este în stare KGB-ul. Atâta timp cât nu ieşeau din spaţiul aerian al Rusiei, se aflau în pericol. Kremlinul nu ar fi ezitat să doboare avionul în care se aflau.

În Rusia, se mai găseau încă zeci de piloţi militari care erau capabili să doboare un avion civil dacă ar fi primit un astfel de ordin…

Fedora se sculă.

— Mă duc să văd dacă sunt noutăţi.

Făcea acest lucru pentru a nu ştiu câta oară. Dar degeaba.

Părea că, la Vnukovo, nimănui nu-i păsa de nimic. Ea se îndreptă către un funcţionar de la Aeroflot care supraveghea decolarea unui Tupolev 134, cu destinaţia Tuia. De astă dată, ea dăduse jos haina de samur, rămânând într-un pulover galben ce se mula perfect pe bustul ei magnific. În timp ce Fedora vorbea cu el, funcţionarul îşi fixa cu încăpăţânare privirea ceva mai jos de faţa ei. Începu totuşi să se intereseze cu ajutorul radioemiţătorului…

— Avionul de la Chişinău va ateriza în câteva minute, anunţă el în cele din urmă.

Fedora i-ar fi sărit de gât! Cu toate acestea, se mulţumi să-i adreseze o privire care urma să-l urmărească până în mormânt. Pe pista de aterizare, se vedea deja un avion ce avea pe fuzelaj inscripţia AIR MOLDOVA.

Fedora se întoarse la Evgheni Poliakov şi îl apucă de mână.

— Suntem salvaţi, murmură ea.

— Nu încă, până nu aterizăm acolo, o corectă Evgheni. Şi nici atunci…

Difuzoarele aeroportului anunţau sosirea avionului de Chişinău. Plecarea urma să aibă loc peste patruzeci şi cinci de minute.

*

* *

Maşina cu marca Audi a SVR-ului se opri alături de maşina Volvo, ce staţiona în pădurea Ismailovo. Cei doi securişti căutaseră îndelung până să dea de ea. Fuseseră nevoiţi să-i interogheze pe vânzătorii ambulanţi care îşi aminteau de cei doi şi îi ajutaseră să ajungă până aici.

Unul dintre securişti, pe nume Serghei, coborî şi încercă să deschidă portiera.

— Probabil că au avut o pană şi au trebuit să plece cu Mercedesul, zise el.

— Ciudat, ar fi trebuit să anunţe.

Cei doi rămaseră un timp pe gânduri, neştiind ce să facă, apoi Serghei chemă centrala şi dădu raportul. Imediat, ofiţerul de permanenţă deveni atent.

— Ceva s-a întâmplat cu Evgheni Trofimovici. Trebuie să-l găsim cu orice preţ. Deschideţi Volvo şi verificaţi radioul.

Toate maşinile de serviciu aveau un rând dublu de chei, ce se aflau sub bara de protecţie din faţă… Serghei le găsi imediat şi deschizând Volvo, încercă staţia de radio. Aceasta funcţiona… Serghei raportă faptul ofiţerului care trase o înjurătură. De ce

trebuia să cadă necazul ăsta tocmai pe capul lui?

— Cercetaţi cu atenţie totul, ordonă el.

Când deschiseră capacul portbagajului, cei doi simţiră că le cade cerul în cap. Chipul însângerat al lui Boris Salaghin îi îngheţă de groază. Sergentul se năpusti la radioemiţător.

— *Tavarişci căpitan,* l-am găsit pe unui dintre paznici. A fost ucis.

Ofiţerul simţi cum îi îngheaţă sângele în vine..

— Căutaţi-l şi pe celălalt, lătră el. Daţi miliţiei şi GAI-ului semnalmentele Mercedesului. Probabil, este vorba de o răpire. Trebuie să-l găsim pe generalul Poliakov.

Imediat, el chemă la toate numerele de urgenţă, ale tuturor celor care aveau responsabilităţi în acest sens, în frunte cu generalul Trubnikov.

Trebuiau cu orice preţ să-l găsească pe cel dispărut.

*

* *

Rândul călătorilor se deplasa cu o încetineală exasperantă. Un miliţian de la paza frontierei verifica din nou documentele fiecărui pasager, înainte ca acesta să treacă de poarta ce dădea înspre pistă, unde aştepta un autobuz vechi ce scotea un fum înecăcios şi negru.

Evgheni Poliakov avea impresia că îmbătrânise cu o sută de ani. Inima îi bătea în piept de parcă ar fi înghiţit un litru de adrenalină. El aruncă spre Fedora o privire elocventă.

În sfârşit, îi veni şi lui rândul să treacă de poarta ce dădea spre pistă. După încă cinci minute, erau în autobuzul care porni spre avion; Niciodată în viaţa lor nu se aşezaseră cu atâta bucurie într-un avion! Bucuria le fu însă de scurtă durată. Deşi toţi pasagerii păreau a se fi urcat, avionul nu dădea semnalul de plecare. Din nou, simţiră cum îi copleşeşte frica, Fedora ceru explicaţii stewardesei.

— Lipseşte un pasager. Au plecat să-l caute… explică aceasta.

Evgheni Poliakov încercă să se uite în ziarul Izvestia, dar literele îi jucau în faţa ochilor. Prin uşa deschisă a avionului, sufla un vânt îngheţat. Membrii echipajului conversau veseli, dar el era în agonie. Ceasul arăta ora paisprezece şi patruzeci şi cinci.

*

* *

— GAI a dat de urma Mercedesului generalului Poliakov. Este

parcat pe strada Tverskaia, anunţă o voce prin radio.

— Nu atingeţi nimic. Sosesc imediat! urlă ofiţerul de permanenţă.

Echipa lui Serghei ajunsese înaintea lui. Când maşina se opri, cu sirena în funcţiune, toate radioemiţătoarele erau deschise. Ofiţerul sări din maşină şi alergă către Mercedes.

— Este încuiată cu cheia, făcu Serghei.

— Spargeţi geamul şi forţaţi portbagajul.

Treaba asta dură doar câteva secunde. Când cadavrul celui de al doilea bodyguard apăru la lumina zilei, căpitanul simţi că i se face rău. Unul din oamenii săi găsi în cutia torpedoului un revolver Makarov, care nu mai avea în încărcător decât patru cartuşe.

— Iată arma crimei! anunţă el.

Toţi se priviră lung. Era clar că se gândeau la acelaşi lucru. Toată afacerea asta nu mai semăna deloc cu o răpire, ci cu ceva mult mai grav. Din maşina sa, căpitanul îl sună pe generalul Trubnikov. Directorul SVR-ului îl ascultă în tăcere, apoi spuse cu o voce glacială:

— Anunţaţi imediat pe generalul Nicolaev. Trebuie să difuzeze un ordin de căutare cu arestare imediată a generalului Evgheni Trofimovici Poliakov şi a femeii care îl însoţeşte. Nu mai vorbiţi cu nimeni despre această afacere. Anunţaţi GAI-ul că este vorba de o crima. Cele două maşini vor fi remorcate până la Iasnovo. O echipă să înceapă imediat cercetarea apartamentului generalului Poliakov şi a biroului acestuia. Ne întâlnim la Iasnovo într-o oră.

Căpitanul închise radioul. Era de-a dreptul năucit. I se părea imposibil ca un om ca generalul Poliakov să fie capabil de trădare. Se gândi o clipă la Ambasada americană, fără a-şi face prea multe iluzii însă. Ceasul arăta ora cincisprezece, iar generalul Poliakov avea un avans de mai mult de patru ore.

— Trimiteţi oameni ca să înconjoare Ambasada americană, ordonă el. Dacă generalul Poliakov îşi face apariţia, arestaţi-l imediat.

Trebuia încă o oră întreagă pentru ca ordinele generalului Nicolaev, care conducea toate posturile de frontieră, să poată fi transmise în punctele cheie. Un om ca Evgheni Poliakov putuse să prevadă totul.

Era clar că Rusia se dusese de râpă. Dacă şi un om ca el trecea în cealaltă tabără... Trecătorii priveau la avalanşa de maşini oficiale care înconjuraseră Mercedesul şi erau siguri că

este vorba de o gravă problemă de stat.

*

* *

— L-au găsit! anunţă stewardesa radioasă. Evgheni Poliakov avea impresia că inima sa nu va mai rezista.

O migrenă îngrozitoare, cu tulburări de vedere, pusese stăpânire pe el de mai bine de o oră. Timp de treizeci de minute stătuseră în aparatul Tupolev 134, cu ochii aţintiţi către aeroport. Cu fiecare maşină care se mişca acolo, simţeau câte un pumnal în inimă. Două stewardese aduceau cu ele un bărbat ras neîngrijit, cu privirea buimacă, ce părea beat mort. Fusese găsit dormind pe jos în toaletă. Imediat ce acesta fu instalat în avion, motoarele începură să huruie. Doar în momentul în care aparatul se desprinse de pământ, Evgheni Poliakov se simţi un pic mai uşurat. Însă greutatea din stomac avea să rămână atât timp cât survolau teritoriul rusesc. Din când în când, se întorcea ca să schimbe un zâmbet cu Fedora, care era aşezată cu trei rânduri mai în spate. Aceasta se sculă şi, venind către el, îi spuse la ureche:

— Ce a fost mai greu a trecut.

El zâmbi.

— Nu, ce este mai greu ne aşteaptă de acum încolo. Până acum, am putut profita de elementul surpriză. De acum însă, s-a terminat. Tu îi cunoşti foarte bine. Vor face tot posibilul să ne găsească şi să ne ucidă.

— Americanii au tot interesul să ajungem la ei, deci se vor strădui ca să ne salveze.

— Să te audă Dumnezeu! suspină el.

*

* *

Ninsoarea acoperise ţinuturile austriece, iar castelul Liezen părea ieşit dintr-o poveste cu zâne. Instalat în biblioteca sa, Malko, redevenit Alteţa Sa Serenisimă prinţul Linge, făcea ordine printre cărţile de vizită şi fotografiile făcute la diferite serate, aranjându-le într-un album imens. Cei mai mulţi dintre cei care îl frecventau nu ştiau că duce o viaţă dublă, considerând că toată averea sa provine dintr-o moştenire de familie. În acest mediu social, nu se puneau întrebări indiscrete…

Elko Krisantem îşi făcea de lucru prin castel, ocupându-se de reparaţii mărunte, ca de pildă ungerea balamalelor de la uşi,

înlocuirea vreunei scânduri din parchet sau verificarea radiatoarelor, iar bătrâna lise pregătea o tocană în bucătărie. Malko tocmai începuse să asculte o casetă cu muzică clasică şi se simţea deja în alt univers. Alexandra trebuia să sosească de la Viena unde se dusese să facă cumpărături. Urmau să cineze singuri-singurei şi apoi să urce în dormitorul albastru cu pat cu baldachin ca să facă dragoste. A doua zi seara, urmau să participe la o recepţie dată la un castel vecin, iar în ziua următoare, la o vânătoare. Între două misiuni, Malko se străduia să îşi spele creierul fără ca să uite însă că pietrele care stăteau la temelia castelului său fuseseră scăldate nu cu apă, ci cu sânge. Ei ştia că va trebui să lupte până la ultima suflare ca să menţină pe picioare acest lăcaş unde trăiseră şi muriseră strămoşii săi.

Când deschise dulapul bibliotecii pentru a-şi aranja albumul, privirea i se opri pe un revolver extraplat. Arma se afla întotdeauna la îndemână, cu un cartuş pe ţeavă, gata să poată fi folosită. Cât despre Elko Krisantem, acesta nu se despărţea niciodată de vechiul său revolver Parabellum Astra, întotdeauna bine uns. De când castelul fusese atacat, cu câţiva ani în urmă[18], Malko era pregătit pentru orice. Erau destui indivizi în lumea asta, care îi doreau moartea şi de aceea simţea cum i se strânge inima ori de câte ori vedea câte un automobil necunoscut că intră în curtea castelului…

Brusc se auzi un sunet de claxon. Se duse la fereastră şi o văzu venind pe Alexandra la volanul Rolls-ului ei Silver Spirit. Ea opri motorul şi sări din maşină cu haina pe mână. Malko nu se putea abţine să nu o admire. Puloverul ei de lână se mula perfect pe nişte sâni superbi şi plini de viaţă, iar pantalonii ajustaţi, peste care erau trase cizmele înalţe, îi accentuau curbura feselor. Femeia avea o ţinută imperială. Un minut mai târziu, ea se afla în braţele lui Malko. Cei doi schimbară un sărut plin de senzualitate, apoi ea se desprinse de el râzând.

— Sunt îngheţată. Prepară-mi; te rog, o „Balalaika”. O treime Cointreau şi două treimi de Stalicinaia, cu multă lămâie. Face bine la gripă.

Malko deschise barul din lemn negru lăcuit, cumpărat cu doi ani în urmă de la Paris de la arhitectul de interioare Claude Dalle şi începu să aleagă paharele înalte de cristal şi sticlele. Tocmai terminase de preparat cocteilul, când sună telefonul. Aflându-se

[18] Aluzie la SAS nr. 62, *„Răzbunare romană”* (n. a.).

alături de aparat, Alexandra ridică receptorul. Malko o văzu întunecându-se la faţă în timp ce îi întindea receptorul.

— Este una dintre târfele tale, spuse ea cu o voce uscată. Ea dădu pe gât tot conţinutul paharului şi părăsi biblioteca, trântind uşa. Malko luă receptorul şi îl duse la ureche. Auzi mai întâi un zgomot de fond destul de accentuat. Părea a veni de la o mare depărtare.

— Alo, aici, prinţul Malko Linge.

— *Gaspadin* Linge? insistă o voce de femeie.

— Da.

— Noi doi ne-am întâlnit nu de mult timp, într-o staţie de metrou… făcu vocea. Vă aduceţi aminte?

Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Era vocea Fedorei Kulak! Nu putea să-şi creadă urechilor: niciodată nu ar fi crezut că generalul Poliakov ar putea fugi din Rusia. El revăzu în minte scena din strada Arbat când luase ceaiul împreună cu ea.

— Unde vă aflaţi? întrebă el.

— La Chişinău.

— La Chişinău? Dar unde este asta?

— Este capitala Republicii Moldova, preciză ea cu un râs batjocoritor.

— Aha, bine, făcu Malko amintindu-şi că aceasta se situa undeva între România şi Ucraina.

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, continuă Fedora. Dacă aveţi timp, bineînţeles…

— Voi încerca să am. V-am găsit absolut fermecătoare… spuse Malko.

— *Spasiba!* spuse ea alintându-se. Locuiesc la hotelul *Seabaco,* în camera 80 şi am numărul de telefon 23 28 75. Veniţi repede. Nu aş vrea să rămân prea mult timp aici. Vremea este foarte urâtă.

— Vă voi căuta cât de repede posibil, o asigură Malko înainte de a închide telefonul.

Oricine ar fi interceptat această convorbire ar fi crezut că asistă la un flirt prin telefon. Acum, nu-i mai rămăsese decât să-l prevină pe Franck Capistrano…

Uşa bibliotecii se deschise ca o furtună şi apăru Alexandra cu trăsăturile feţei alterate de furie.

— Eram sigură că este una dintre târfele tale, aruncă ea dezlănţuită. Şi, în plus, te duci să te-ntâlneşti cu ea! Neobrăzata are tupeul să te sune chiar aici! Ei bine, du-te învârtindu-te!

— Dar nu este singură, protestă Malko, ci împreună cu un general din SVR cu care vrea să fugă în Vest…

Ochii Alexandrei îl fulgerară.

— Aşadar sunt două! Nu mai vreau să te obosesc, *auf wiedersehen!*

Ea ieşi trântind cu putere uşa şi, câteva clipe mai târziu, Malko o văzu urcând în Rolls şi demarând într-un vârtej de pietriş. Operaţiunea de recuperare a transfugilor începea bine.

*

* *

Piaţa Roşie se vedea prin ferestrele înalte, dar nici unuia dintre bărbaţii aşezaţi în jurul imensei mese dreptunghiulare nu-i ardea acum să admire peisajul. În această sală, care se afla la primul etaj al senatului unde se aflau birourile preşedintelui Rusiei, se ţineau reuniunile importante din Kremlin.

În absenţa preşedintelui Elţîn, reuniunea era prezidată de Mihail Baturin, secretarul Consiliului de Securitate. Acesta îi cuprinse cu privirea pe cei prezenţi la adunare. La dreapta sa, se afla generalul Trubnikov, directorul SVR-ului, care avea aspectul unui britanic datorită cravatei sale „club” şi a ochelarilor fără montură. Faţa sa energică şi bărbia proeminentă păreau tăiate în piatră. La stânga sa, îmbrăcat în uniforma cu cele trei stele pe umăr, se afla generalul Nicolaev, şeful celor o sută nouăzeci de mii de poliţişti de frontieră din Rusia. Iar lângă acesta, se afla, de asemenea în uniformă, generalul Ladighin, cu privirea ascunsă în spatele unor ochelari cu lentile fumurii. El era şeful organismului cel mai secret din Rusia, GRU[19], Serviciul de Informaţii Militare. Lângă el, un alt general, Gregori Starovoitov, directorul FAPSI, Agenţia Guvernamentală pentru Comunicaţii. Agenţia sa avea sarcina să supravegheze sistemele de comunicaţii şi băncile de date. În sfârşit, mai era şi generalul Nikolai Kovaliov, responsabilul FSB-ului. Lui i se mai subordonau miliţia şi forţele speciale ale Ministerului de Interne. Kovaliov arăta jalnic.

Mihail Baturin sparse tăcerea cu o voce dură şi tărăgănată:

— Generalul Evgheni Trofimovici Poliakov a dispărut de trei zile. Acum suntem siguri că este vorba de o dispariţie premeditată. El i-a lichidat cu sânge rece pe cei doi agenţi care aveau sarcina să-l protejeze. Poliakov este însoţit de Fedora Kulak, amanta sa. Aveţi informaţii asupra acestui caz?

---

[19] Glavno Razvedivatelinoe Upravlenie (n. a.).

Privirea sa se opri pe fiecare dintre cei prezenţi. În sală se aşternu o linişte de plumb. Generalul Trubnikov era alb la faţă. Cu maxilarele încleştate, el îşi scoase ochelarii ca să-i şteargă. Mihail Baturin i se adresă cu o voce veninoasă:

— Viaceslav Ivanovici, dumneavoastră îl cunoaşteţi cel mai bine dintre cei de aici. Nu a existat nimic care să vă facă să prevedeţi acest… incident?

— Nimic, mărturisi cu o voce ştearsă şeful SVR-ului. Eu am preluat abia în ianuarie postul acesta.

— Da, dar eraţi director adjunct din 1992, spuse tăios Baturin.

Generalul Trubnikov se agită încurcat.

— Eu nu îl vedeam prea des pe generalul Poliakov. El avea o funcţie de arhivist şi nu participa efectiv la operaţiuni.

Baturin nu se dădu bătut.

— Aveţi vreo idee în legătură cu informaţiile pe care acesta le deţinea şi pe care ar fi putut să le ia cu el?

Trubnikov păli şi mai mult.

— Este vorba de „memoria” serviciului, se bâlbâi el. Avea sarcina de a repertoriza toate datele legate de informatori, care erau înregistraţi sub adevăratul lor nume. De asemenea, avea în arhivă datele legate de operaţiunile noastre cele mai secrete. Dacă a trecut „dincolo”, noi pierdem o mare parte din capacitatea noastră ofensivă.

— Care ar fi putut fi motivaţiile sale?

Urmă o tăcere apăsătoare. Apoi Trubnikov fu nevoit să explice:

— Eu am făcut o anchetă prin intermediul serviciului nostru de securitate interioară. Generalul Poliakov era ireproşabil. Urma să iasă la pensie peste câteva zile. De fapt, ar fi trebuit să se pensioneze încă de acum doi ani, dar generalul Primakov l-a reţinut.

Era un mod abil de a muta responsabilitatea pe alţi umeri. Baturin nu se lăsă înşelat.

— Dumneavoastră aţi fi lăsat să plece un om care deţinea atâtea secrete de stat?

Trubnikov lăsă capul în jos.

— Erau prevăzute unele măsuri. O operaţiune „umedă”. Dar nu înainte de câteva săptămâni.

— Poliakov avea ceva bănuieli?

— Nu, nu cred.

Generalul Trubnikov văzu că supliciul său nu se va termina

prea curând. Dacă ar fi pus mâna pe Poliakov, l-ar fi jupuit de viu. Mihail Baturin continuă:

— Maşina sa a fost găsită pe strada Tverskaia. De atunci, nu se mai ştie nimic.

Generalul Kovaliov luă cuvântul:

— Eu cred că a părăsit ţara. FSB-ul a lansat o operaţiune de mare anvergură. Am interogat pe toţi cei care îl cunoşteau, dar fără nici un rezultat. Miliţia îl caută peste tot. Bineînţeles, el se poate ascunde pe undeva în Moscova…

Mihail Baturin îi tăie vorba:

— Dacă nu este la noi, atunci se află în străinătate.

— General Nikolaev, ce puteţi să ne spuneţi despre ancheta dumneavoastră?

Şeful gărzilor de frontieră se posomori.

— Am verificat toate aeroporturile din ţară şi toate punctele de trecere a frontierei. Generalul Poliakov şi amanta sa nu au fost reperaţi. Trebuie să adaug că nici unul dintre ei nu avea paşaport. Cu siguranţă că au ieşit din ţară în mod clandestin.

— Prin Carelia?

— Este posibil.

Mihail Baturin clătină din cap.

— Sunt convins de faptul că Poliakov nu se mai află pe teritoriul naţional. Şi că a primit ajutor străin, ori de la americani, ori de la britanici. Generale Starovoitov, serviciile dumneavoastră au interceptat ceva comunicaţii privind această problemă?

— Nimic. Dar noi suntem în continuare vigilenţi.

Mihail Baturin se făcu roşu de furie.

— Ticălosul ăsta de Poliakov nu se putea volatiliza! Trebuie găsită o pistă. General Ladighin, dumneavoastră ce credeţi?

Bărbatul cu ochelari fumurii întoarse lent capul către el şi răspunse cu o voce glacială:

— Trebuie să-i găsim pe cei responsabili de această înspăimântătoare problemă şi să-i pedepsim cu severitate.

Un val de frig polar invadă biroul imens. Pe vremea lui Stalin, cea mai mare parte dintre responsabilii prezenţi la această reuniune ar fi fost deja împuşcaţi… Asta voia să spună directorul GRU. Mihail Baturin înţelese că nu va rezolva nimic cu această reuniune. Cu o voce severă, spuse:

— Vă ordon să-l găsiţi pe generalul Poliakov cu orice preţ. Oriunde s-ar afla. Şi să procedaţi la eliminarea sa fizică. Este o misiune de o prioritate absolută. Generale Trubnikov, mă tem că

treaba asta vă priveşte în special pe dumneavoastră. Căci Poliakov se află cu siguranţă în străinătate. Utilizaţi toate metodele, dar găsiţi-l şi ucideţi-l.

Chiar în momentul în care şedinţa trebuia să se sfârşească, un colonel bătu la uşă şi veni să pună un plic în faţa generalului Kovaliov, responsabilul FSB-ului. Acesta îl deschise şi îi citi cu repeziciune.

— S-ar putea să am aici o informaţie, anunţa el într-o tăcere de moarte. Generalul Rudzik îmi semnalează prezenţa unui agent CIA la Moscova, chiar în ajunul dispariţiei generalului Poliakov. Acest tip, un austriac pe nume Malko Linge, este un specialist în operaţiuni extrem de delicate. El ar putea avea legătură cu…

— Arestaţi-l! strigă Mihail Baturin.

— El nu se mai află la Moscova, preciză generalul Kovaliov:

— Atunci, găsiţi-l. S-ar putea să mai avem o şansă pentru a putea pune mâna pe nemernicul de Poliakov!

Nici unul dintre cei prezenţi nu-l văzuseră vreodată pe generalul Evgheni Poliakov. El făcea parte dintre personajele obscure, dintre birocraţii care nu ieşeau niciodată în faţă. Cu toate acestea, el deţinea secretele cele mai incendiare ale SVR-ului: Acest lucru făcea ca acest ofiţer şters să devină inamicul public numărul unu al Federaţiei Ruse.

Capitolul VIII

Malko urmărea cu privirea aeronava Concorde a companiei, Air France care tocmai ateriza, venind din direcţia New York. Era ora şaptesprezece şi patruzeci şi cinci. Franck Capistrano trebuia să se afle în ea. Imediat după ce primise telefonul Fedorei Kulak, cu o seară înainte, Malko luase legătura cu consilierul special al Casei Albe. Franck Capistrano reacţionase imediat.

— Ne întâlnim în acelaşi loc ca şi ultima oară, sugerase el. Pe la ora optsprezece.

Acest loc era cafeneaua Air France din Roissy. Malko plecase din Viena la ora cincisprezece şi douăzeci şi cinci, aşa că reuşise să ajungă cu douăzeci de minute înaintea zborului de la New York. De aceea profitase ca să cumpere de la free shop un nou ceas Breitling *Crosswind* în locul celui oferit generalului Rudzik. Franck Capistrano apăru câteva minute mai târziu, cu un mic brief case în mână. Cu pălăria sa ecosez, avea mai mult ca niciodată aerul unui mafiot. El îl conduse pe Malko spre salonul oficial, comandă o cafea şi se aşeză.

— Acum, vă ascult.

— Au ajuns în Moldova, la Chişinău, spuse el.

Franck Capistrano aprinse o Gauloise blonde şi suflă fumul, jucându-se cu bricheta sa, un Zippo cu însemnele Casei Albe.

— Telefonul dumneavoastră nu m-a surprins decât pe jumătate, mărturisi el.

— Cum? Cine mai este la curent?

— Nimeni, în principiu, în afară de dumneavoastră, de mine şi de preşedinte, dar NSA, datorită „urechilor sale mari”, a captat mesajele schimbate între mai multe agenţii de securitate din Rusia: SVR, FSB, punctele de frontieră şi nucleele fostului KGB din mai multe ţări. Aceste mesaje sunt provocate de dispariţia generalului Poliakov şi au ca sarcină prioritară găsirea acestuia.

— Sper să nu o facă înaintea noastră! făcu Malko.

— NSA a redactat un memoriu în atenţia Casei Albe, care a fost comunicat NSC-ului. Preşedintele a vorbit imediat cu mine despre asta, chiar înainte de telefonul dumneavoastră.

— Preşedintele ştie că ne întâlnim?

— Evident, spuse Capistrano zâmbind. Deoarece ştie că vă

ocupaţi de recuperarea lui Poliakov. Mâine voi fi obligat să-i prezint un raport.

Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Dacă nici în preşedintele Statelor Unite nu se mai putea avea încredere… Franck Capistrano continuă:

— L-am convins pe preşedinte să lase *Company* în afara operaţiunilor de exfiltrare şi recuperare a lui Poliakov. Asta din cauză că ştim despre existenţa unor „cârtiţe” în interiorul agenţiei. El a fost de acord. Raportul NSA nu a fost aşadar transmis la Langley. Dinspre partea asta, putem fi liniştiţi.

— Eu pot fi mâine la Chişinău, spuse Malko. Nu ar fi cel mai bine ca să îl duc la Ambasada americană?

Franck Capistrano clătină din cap.

— Nu. Riscăm să fie încolţit. Noi avem şansa de a beneficia de un mic avans. Ruşii nu ştiu încă unde se află cei doi. Cel mai bine este să-l exfiltrăm direct.

— Cum?

— Am o idee. În Bucureşti, există o persoană care ar putea să ne ajute. Un anume Stelian Andreianu. Un fost prieten al lui Ceauşescu care era băgat într-o afacere de export de arme. *Company* a lucrat mult cu el în anii ’80. El ne furniza informaţii în legătură cu ultimele modele de arme sovietice, la un preţ pipărat, bineînţeles. A reuşit să ne expedieze chiar modelul tancului T.72. El posedă un avion particular, un Falcon 50. Îl veţi contacta din partea mea şi veţi face un deal cu el.

Capistrano îşi scoase agenda electronică şi, pe ecran, apăru numele căutat precum şi numerele de telefon, pe care Malko le notă. Treaba asta îi luă o groază de timp. Individul avea telefoane peste tot: în România, la Londra, la New York şi încă două portabile…

— Omul este sigur? întrebă Malko.

— Pentru câţi bani îi vom plăti, va fi sigur.

— Câţi?

— Nu mai mult de două sute de mii de dolari, în afară de cheltuieli. Nu trebuie învăţat prost. Cum ajungeţi la Bucureşti, îl sunaţi. Cel mai bine ar fi să mergeţi la Chişinău cu avionul lui, să-i recuperaţi de acolo pe cei doi clienţi ai noştri şi să-i duceţi în Italia cu un plan de zbor fals.

— Perfect, aprobă Malko. Eu mai dispun însă doar de cincisprezece mii de dolari. Va avea încredere în mine?

— *No problem.* Spuneţi-i că va fi plătit după aceea. Am

procedat întotdeauna aşa cu el. Apropo, la Bucureşti mai este cineva care ar putea să vă ajute. Un anume Marin Sorescu. Acesta a condus o ramură externă a Securităţii până în 1992. Acum este la pensie, dar mai are încă foarte multe relaţii.

— Aveţi încredere într-un membru al Securităţii? se miră Malko. Aceştia erau partenerii KGB-ului…

Franck Capistrano surâse.

— S-au schimbat vremurile. Acei oameni au schimbat acum macazul, iar Sorescu a devenit foarte cooperant cu noi. Ne-a pus deja la dispoziţie anumite dosare. Dacă aveţi vreo problemă, puteţi conta pe el.

Agenda electronică apăru iar şi Malko îşi notă un număr de telefon şi o adresă: 212 04 74, Strada Clucerul Sandru, numărul 4.

— Când veţi ajunge la New York? se interesă Malko.

Imediat, am un avion pentru Londra. Trebuie să particip la o cină. Iar mâine dimineaţă, plec cu un Concorde. Puteţi să mă căutaţi la biroul meu după ora trei după-amiază. Dacă nu există un caz de forţă majoră, cel mai bine ar fi să mă sunaţi după ce aterizaţi la Napoli.

— De ce la Napoli?

— Pentru că acolo se află o bază NATO. Prietenul nostru Andreianu o cunoaşte bine pentru că acolo se întâlnea cu oamenii noştri. *For Chirst's sake,* abia aştept să vă întoarceţi cu Poliakov. Va fi un moment afurisit de important pentru Companie şi vom afla cine l-a ucis pe Lee Brookner.

— S-ar putea să aflaţi şi lucruri neplăcute, spuse Malko cu un ton insinuant. În legătură cu asasinarea lui Brookner.

Franck Capistrano făcu un gest cu mâna.

— Nimeni nu va fi cruţat, făcu el cu convingere. O să am personal grijă de asta. *Take care.* Şi spuneţi-i lui Poliakov că Va fi tratat ca un rege.

*

* *

Yolanda Casas opri maşina într-un mic parching, chiar în dreptul numărului 4012 de pe Main Street, unde se afla o clădire albă din lemn, fără nici un strop de vopsea pe ea. Localitatea Fairfax din Virginia, aflată la treizeci de kilometri de Washington, reprezenta vechea şi autentica Americă. Aici nu se aflau clădiri înalte, ci doar mici case din lemn sau din cărămidă, presărate pe întinderea câmpiei. Câteva centre comerciale erau concentrate

pe Main Street.

Ea se îndreptă alergând din cauza ploii către intrarea laterală a imobilului cu numărul 4012. O scară mică ducea direct la primul etaj unde se afla biroul lui Mark Spry, managerul firmei Security Inc., care comercializa instalaţii pentru control şi supraveghere. Mark Spry era un fost membru al CIA şi fusese activ în Central America Task Force în timpul afacerii „Contras” din Nicaragua. Cariera sa fusese compromisă în urma scandalului Irangate. Obligat să-şi dea demisia, el se transformase într-un om de afaceri, fără să aibă însă un succes deosebit.

Yolanda Casas bătu fără să ezite în uşa albă împodobită cu o cunună de vâsc şi auzi vocea lui Mark Spry strigând *Come on in* Numai prietenii intimi treceau pe acolo, în timp ce clienţii obişnuiţi utilizau scara care pleca de la recepţie.

Imediat cum o văzu, Mark Spry sări în picioare, ocoli biroul şi se îndreptă spre ea. Înalt de un metru optzeci şi cinci, cu mustaţă neagră, îmbrăcat lejer şi cu aerul unui play-boy, el arăta încă foarte bine.

— *Babe!* făcu el. Ce surpriză minunată! De ce nu m-ai sunat?

Yolanda Gasas îşi scoase impermeabilul, rămânând într-un pulover de angora de un albastru electric şi într-o fustă neagră extrem de scurtă care îi lăsa la vedere nişte picioare cam solide. Ea se întoarse şi, în tăcere, puse zăvorul la uşa care J ducea la parter. Apoi, cu un zâmbet destrăbălat, se apropie de Mark Spry. Fără să scoată un cuvânt, ea îi desfăcu cureaua şi, cu un gest brutal, lăsă să-i cadă pantalonii pe duşumea. În faţa acestei agresiuni sexuale, Mark Spry simţi cum se trezeşte.

Plină de avânt, Yolanda se aruncă la picioarele lui şi, dintr-o mişcare, îi înfulecă sexul până la rădăcină.

Mark Spry fu cuprins de ameţeală.

— *Oh! My God!* gemu el sprijinindu-se de birou ca să nu cadă.

Asta îl ducea cu gândul cu douăzeci de ani mai devreme, la Little Rock, în Arkansas, unde obişnuia să-şi petreacă vacanţa. Acolo o întâlnise pe Yolanda Casas, frumoasa şi înfocata brunetă care lucra într-un organism guvernamental şi care adesea obişnuia să frecventeze barul hotelului Excelsior. Într-o seară, după ce dăduseră gata două sticle ce Defender „Success”, el o dusese în camera sa. Prea obosit ca să mai discute, el îşi scoase pantalonii zicând:

— *Suck me off!*

Ştia că există un coeficient de nouăzeci la sută ca treaba să fie

compromisă. Dar spre marea sa surpriză, Yolanda se supusese şi se părea că încercase o vizibilă plăcere în asta. După consumarea actului, ea îi spuse simplu:

— Cu prima ocazie, lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. Asta mă excită.

În curând, totul deveni un fel de ritual. Îndată ce se întâlneau, de altfel destul de rar, ea se comporta la fel ca acum. Ei nu făcuseră niciodată dragoste…

— *Ah! God!*

Mark Spry simţi că se frânge în două, scuturat de un orgasm violent, în timp ce era aspirat de nesăţioasa perversă. Aceasta, cu o mână vârâtă între propriile coapse, tocmai intrase şi ea în delir. După ce se potoliră, fostul agent CIA se lăsă sa cadă pe o canapea, simţind că nu se mai poate ţine pe picioare. Yolanda Casas îşi trase puloverul peste cap cu un gest maşinal şi obişnuit şi se aşeză în faţa lui. Abia atunci, Mark Spry îşi dădu seama că femeia nu venise de la Washington numai ca să-i facă lui plăcerile…

— Cred că voi mai avea nevoie de tine, îl anunţă ea cu o voce neutră.

— Despre ce este vorba, întrebă Mark în defensivă.

Cu câteva săptămâni în urmă, el primise o vizită asemănătoare şi descoperi că Yolanda, pe care el nu o mai văzuse de aproape un an, era perfect la curent cu situaţia sa financiară care nu era de loc strălucitoare. Fiind divorţat, trebuia să dea lunar fostei sale soţii o pensie de o mie cinci sute de dolari, iar deficitul său de la City Bank se mărea în mod constant. Afacerile îi mergeau prost şi, când ea îi oferise un câştig de cincizeci de mii de dolari pentru o afacere foarte specială, el nu putuse să o refuze. Dar, pentru asta, fusese nevoit să cedeze afacerea unui coleg, Dell Claridge, vechi agent din „Forţele Speciale”, care se afla la ordinele sale în Honduras. Acesta din urmă abuzase un pic în „interogatoriile speciale” şi, fiind scos pe tuşă, vegeta. Îşi deschisese o mică agenţie de detectivi particulari în Washington şi dormea în biroul său, deoarece nu putea să-şi permită luxul de a închiria un apartament. Nici el nu putea să reziste sumei primite: două zeci de mii de dolari.

Treaba asta îi convenise de minune lui Mark Spry, care nu s-ar amestecat niciodată într-o afacere atât de periculoasă dacă nu i-ar fi cerut-o Yolanda însăşi.

Numai că tânăra femeie lucra la Casa Albă, iar legăturile ei cu

preşedintele deveniseră de-acum secretul lui Polichinelle. Asta presupunea, în anumite cazuri, un nivel ridicat de protecţie. Cu toate acestea, Mark Spry nu mai avea chef să o ia de la început, iar Yolanda îşi dădu seama de acest lucru.

— De data asta, problema este şi mai delicată, dar şi câştigul va fi cu mult mai substanţial, preciză ea înainte de a-i da alte amănunte.

Mark Spry, perturbat, înşfăcă o sticlă de Defender vechi de cinci ani din bar şi îşi turnă o porţie fără apă şi fără gheaţă. Avea nevoie de mult curaj ca să înfrunte genul acesta de situaţii.

— Nu cred că mai pot, începu el să zică.

Yolanda Casas îi adresă o privire de gheaţă.

— Este şi în interesul tău. Dacă tipul ăsta ajunge la Washington, se va produce un cutremur de pământ, care te poate afecta şi pe tine…

Văzându-l nehotărât, ea abordă o figură mai zâmbitoare, scoase din geantă un plic umflat şi îl aruncă pe birou.

— Acolo sunt cincizeci de mii, zise ea, plus instrucţiunile. După ce demarezi afacerea, vei primi încă pe atât şi, la terminare, încă o sută de mii, în afară de cheltuieli.

Fără a aştepta vreun răspuns, ea se ridică, depuse un sărut cast pe mustaţa lui neagră, descuie uşa şi dispăru.

*

* *

Deasupra Bucureştilor, cerul era apăsător şi negru ca un capac de catafalc. Şoseaua Kiseleff, care cobora către centrul capitalei, era sufocată de Dacii vechi şi de Oltcituri în culorile ce abundau în vremea regimului comunist, roşu spălăcit, gri murdar şi galben opac. Nici magazinele nu îşi schimbaseră prea mult aspectul de la prăbuşirea lui Ceauşescu, iar lumea era prost îmbrăcată şi posomorâtă. Totul era întunecat, ponosit, lipsit de farmec.

Doar faţada de un alb strălucitor a Hotelului *Lido,* recent renovat, lumina Bulevardul Magheru, ca şi cum s-ar fi aflat acolo dintr-o eroare. Malko, la volanul unui Daewoo închiriat, lupta împotriva tristeţii pe care o degaja acest oraş monoton, cenuşiu, lăsat în paragină. Ploaia fină şi rece, trecătorii înfofoliţi şi autostopiştii nu prea înveseleau atmosfera. În sfârşit, ajunse în faţa Hotelului *Intercontinental,* aflat lângă Teatrul Naţional, în plin centru al capitalei.

Primi o cameră ale cărui ferestre dădeau către vestita Piaţă a

Universităţii. Abia instalat, Malko se aşeză lângă telefon. Fedora Kulak şi generalul Poliakov trebuiau acum să aştepte cu nerăbdare apelul său. Înainte de toate, avea nevoie să se organizeze. Mai întâi, atacă lunga listă cu numerele de telefon ale lui Stelian Andreianu, omul de legătură al lui Franck Capistrano. După cinci minute, Malko era destul de descurajat: ori telefoanele erau blocate, ori nu se mai afla nimeni în preajma lor. Încercă apoi la telefonul portabil şi, de astă dată, avu succes. O voce de femeie răspunse „Da”.

— Aş dori să vorbesc cu Stelian Andreianu, spuse Malko în engleză.

— Stelian? Cine sunteţi dumneavoastră?

— Un prieten. Malko Linge.

Urmă o tăcere plină de neîncredere, apoi femeia continuă:

— Eu sunt Ruxandra Andreianu, soţia lui Stelian. Nu vă cunosc…

— De fapt, sunt trimis de Franck Capistrano, spuse Malko.

Imediat, atmosfera se încălzi.

— A, Franck! Ce mai face?

— Ca întotdeauna, face acelaşi lucru, răspunse Malko fără alte comentarii. Ştiţi cumva unde aş putea să-l întâlnesc pe soţul dumneavoastră?

Ruxandra Andreianu râse uşor.

— Bineînţeles! La Penitenciarul Central din Bucureşti.

Franck Capistrano nu prevăzuse acest lucru. Ruxandra Andreianu continuă imediat:

— Nu este nimic foarte grav. A exagerat puţin nota în nişte afaceri imobiliare şi cum avea cam mulţi duşmani în echipa lui Iliescu… Dar va ieşi curând.

Femeia părea să trateze acest incident cu o mare filosofie. Malko însă era năucit. Minunatul plan construit de Capistrano se făcuse ţăndări.

— Sunt dezolat, făcu el.

— O clipă, zise ea, simţind că Malko voia să curme convorbirea. Sunteţi în Bucureşti?

— Da.

— Ce doreaţi să-i cereţi lui Stelian?

— Este greu să vă spun la telefon…

— Atunci, să ne întâlnim undeva. Poate că aş putea să vă ajut. Astăzi chiar, trebuie să vin în Bucureşti ca să-l vizitez pe soţul meu la vorbitor. Am putea să ne întâlnim după aceea. Unde v-aţi

stabilit?

— La *Intercontinental,* camera 504.

— Atunci, la revedere. Ne vedem la ora douăzeci.

La Bucureşti, cina se servea devreme. Imediat, Malko sună la celălalt om de legătură al lui Capistrano, Marin Sorescu, un fost şef al Securităţii. Exista riscul să aibă nevoie de el… Apelul său fu primit şi înregistat de un robot care răspunsese în limba engleză. Malko lăsă un mesaj, comunicând numele său, a lui Franck Capistrano, precum şi adresa la care putea fi contactat, în continuare, începu să studieze o hartă a Europei de Est. Până la Chişinău, capitala Moldovei, erau aproximativ patru sute de kilometri. În plus, avea nevoie şi de viză. Era deci exclusă posibilitatea unei deplasări rapide. Iar cei doi fugari aflaţi acolo se dădeau de ceasul morţii.

Malko formă numărul de telefon al hotelului *Seabaco* din Chişinău şi apoi ceru camera 80. Se auzi imediat cum cineva ridică receptorul fără a scoate însă vreun cuvânt.

— Sunt eu, zise Malko.

— Eşti aici?

Vorbea Fedora Kulak. Era încordată. Malko răspunse cu o voce veselă:

— Nu, sunt la Bucureşti, dar voi sosi cât de curând. Ard de nerăbdare să te văd…

În mod voluntar, vorbea ca un îndrăgostit, iar Fedora continuă pe acelaşi ton:

— Grăbeşte-te. Dacă mă laşi prea mult singură…

— Ştiu, îi tăie vorba Malko, Totul este în ordine?

— Da.

— Pe curând.

El închise telefonul mai liniştit un pic. Dacă ar fi putut să folosească avionul lui Stelian Andreianu! Pentru a se mai calma, dădu un telefon la castelul Liezen să vadă în ce ape se mai scaldă Alexandra… îi răspunse Elko Krisantem.

— Contesa Alexandra a plecat la un dineu la Viena, anunţă el cu un ton plin de reproş.

Turcul, care avea principiile lui, era de părere că în lipsa bărbatului, o femeie nu trebuie să plece de acasă decât în situaţii extreme, cum ar fi un incendiu sau un deces.

— Altceva, nimic? întrebă Malko decepţionat.

— Ba da. V-a căutat un domn. Vorbea englezeşte. Cred că era un prieten de-al dumneavoastră de la Washington, l-am spus că

sunteţi la Bucureşti, la Hotelul *Intercontinental.* Nu v-a sunat încă?

— Nu, răspunse Malko.

Imediat ce închise telefonul, formă numărul direct al lui Franck Capistrano, de acasă. Acum, în Virginia era ora cinci dimineaţa…

— Dumneavoastră m-aţi căutat la Liezen? întrebă Malko îndată ce îi auzi vocea.

— Nu, făcu Capistrano, vizibil surprins. Eu sunt cel care aşteaptă veşti. Totul este în regulă?

— Da. Prietenul dumneavoastră nu este aici, dar mă voi întâlni cu soţia lui.

— Şi ea este OK, spuse americanul cu un ton plin de subînţeles.

Cu alte cuvinte, era la fel de lipsită de scrupule ca secătura de bărbatu-său. În sfârşit, o veste bună…

Malko puse telefonul în furcă. Îl intrigă misteriosul telefon primit la Liezen. Cine putea să-i telefoneze, fără a-l mai căuta după aceea la Bucureşti? Nu se simţea în apele lui aici. SVR-ul avea braţul lung atât în România, cât şi în Moldova. Nu-i mai rămânea decât să se roage ca Ruxandra să-l poată ajuta.

*

* *

Locotenentul Gheorghi Arbatov, agent al sucursalei SVR în Bucureşti, îşi începuse corvoada zilnică care consta în arhivarea în memoria computerului a listelor de pasageri primite de la „contactul” din SRI[20] care ar fi putut interesa pe superiorii săi de la Moscova.

Aceasta era o sarcină extrem de plicticoasă, căci doar un nume din cinci sute ar fi putut stârni vreo reacţie. Gheorghi Arbatov se întrerupse câteva momente pentru a bea puţin ceai. În această anexă a Ambasadei Rusiei, aflată într-o clădire impunătoare de pe Şoseaua Kiseleff, domnea un frig siberian. Din cauza preţurilor ridicate ale combustibilului, nu erau încălzite decât încăperile rezervate ambasadorului. Îşi reluase activitatea fără chef, când, la ora şase şi patruzeci şi cinci de minute, un semnalizator roşu începu să clipească. Numele pe care tocmai îl înregistrase figura şi în ordinatorul central al SVR-ului din Iasnovo.

Locotenentul notă informaţiile: Malko Linge, zborul Air France

[20] Serviciul Român de Informaţii (n. a.).

2146, provenienţa Paris. Apoi redactă o scurtă notă pe care o înmână şoferului ca să fie imediat expediată.

Capitolul IX

— Sunteţi aşteptat în hol, anunţă funcţionarul de la recepţie la telefon.

Era ora douăzeci fix. Ruxandra Andreianu era punctuală. Nici nu coborî bine, că Malko fu asaltat ca de o tornadă. Cu părul, blond legat la spate, cu un profil de pasăre, îmbrăcată cu o vestă strâmtă de piele mov şi cu o. Fustă de piele neagră, prevăzută cu un fermoar Ecler chiar pe mijlocul pântecelui, purtând ciorapi negri şi cizme cu tocuri înalte, Ruxandra nu semăna deloc cu o femeie de afaceri.

În plus, ea era, literalmente, acoperită de bijuterii! Un ceas brăţară Bulgari în formă de şarpe, inele pe fiecare deget, cercei cu diamante şi o duzină de brăţări. Malko găsi cu greu un pic de piele descoperită pentru a-i săruta mâna. Ea îl privi cu un aer gurmand.

— Semănaţi cu soţul meu, însă sunteţi mai tânăr şi mai sexy, adăugă ea cu un râs sonor.

Privirea ei directă era fără echivoc. Ruxandra Andreianu era o târfă de lux.

— Am făcut rezervări la *Primiera,* spuse ea. Este un local foarte bun. Maşina mea vă aşteaptă.

Din Mercedesul de culoarea zmeurii coborî un şofer care părea să fi ieşit din lumea lui Dracula. O bestie cu ceafa groasă şi fruntea îngustă, cu mâinile ca nişte cazmale şi cu o şapcă înfundată până la urechi.

Nu făcuseră nici o sută de metri că şi ajunseră la hotel.

Hotelul *Primiera* semăna cu un decor de teatru sofisticat, cu bolţi, cu lumânări puse pe mese şi cu tablouri pe pereţi. Un pianist cărunt executa o piesă plină de melancolie şi cele mai multe mese erau ocupate de femei foarte frumoase. Ruxandra Andreianu îşi deschise vesta, lăsând liberi sânii ascuţiţi ce sfidau legile gravitaţiei. Siliconul nu apăruse încă prin România. Când chelnerul îşi făcu apariţia, ea comandă un „Original Margarita” dublu – o treime Cointreau cu două treimi tequila Don Julio – în timp ce Malko se mulţumi cu o votcă.

— Acesta este un restaurant la modă în Bucureşti, îi explică ea. Soţul meu vine mereu pe aici ca să agaţe prospături. Priviţi,

este şi ambasadorul Statelor Unite…

Într-o clipită, ea dădu pe gât porţia dublă de „Original Margarita”. Cât timp nu bea, vorbea… Privirea ei flămândă şi mirată nu-l slăbea pe Malko nici o clipă.

— Purtaţi cumva lentile de contact? întrebă ea mai târziu, trecând la atac.

— Nu, de ce?

— Din cauza ochilor dumneavoastră. Sunt extraordinari.

Pe chipul ei extaziat, se putea citi clar, scris cu litere de o şchioapă: „Regulează-mă”. Abia după ce luară masa, ea îl întrebă cu o voce guturală:

— Ce serviciu doreaţi să vă facă soţul meu?

Malko avu un moment de ezitare. Ruxandra Andreianu nu îi inspira deloc încredere, dar nu avea de ales.

— Aş avea nevoie de un avion particular şi cred că soţul dumneavoastră…

Ea îl opri cu un gest.

— Falcon este la reparat în Paris de aproape şase luni şi eu nu vreau să achit nota de plată. Se va descurca soţul meu când va ieşi. Unde vreţi să mergeţi cu el?

— La Chişinău.

— La Chişinău! Ce oroare, moldovenii ăştia sunt nişte nebuni. Ei scriu limba noastră cu caractere chirilice. Există curse zilnice până acolo, de la aeroportul Băneasa.

— Ştiu asta, dar eu doresc un zbor discret, de la Chişinău până la Napoli, de exemplu. Suntem gata să vă oferim pentru asta o sumă importantă de bani.

— Da.

Ruxandra Andreianu scoase o ţigară pe care Malko se grăbi să o aprindă cu bricheta sa.

— De ce vreţi să mergeţi la Chişinău?

În ciuda asigurărilor primite de la Franck Capistrano, Malko ezita să-i spună adevărul. Ea se aplecă spre el, atingându-i urechea cu buzele calde.

— Trebuie să aveţi încredere în mine, şopti ea. Ştiu că domnul Capistrano face uneori nişte propuneri ciudate. Aveţi de transportat ceva „marfă” sensibilă?

— Nu este vorba de nici o marfă.

— Atunci, persoane?

— Da. Este vorba de doi transfugi ce trebuie scoşi urgent din Moldova.

Ruxandra Andreianu zâmbi.

— Pentru asta nu este nevoie de avion. Putem merge la Chişinău pe şosea. Avem nevoie de circa cinci ore de drum. Pentru retur, putem proceda la fel. Vizele se pot lua chiar la frontieră.

Ea continua să mănânce cu poftă. Cât despre Malko, acesta abia se atinsese de friptura lui. Privirea îi fu atrasă de un grup care tocmai îşi făcuse apariţia, trei bărbaţi şi o fată superbă, cu părul lung şi blond – o adevărată Ofelia – cu cizme şi pulover gros şi cu privirea visătoare. Ruxandra Andreianu îl lovi uşor cu piciorul, pe sub masă.

— E frumoasă, nu? Este actriţă la Teatrul Naţional. Nu este elegant din partea mea să o privesc aşa.

Nu era momentul potrivit ca să se pună rău cu unica sa aliată… Cizma Ruxandrei rămăsese lipită de pulpa sa, iar privirea româncei devenea din ce în ce mai elocventă. Părea că este serios afectată din punct de vedere sexual din cauza absenţei bărbatului ei.

Malko trecu din nou la atac.

— Dacă plătim factură pentru Falcon, când credeţi că aţi putea să-l recuperaţi?

— Trebuie să dau un telefon. Problema este că am dat liber echipajului. Trebuie să-l adun.

— Şi cât timp credeţi că v-ar trebui pentru asta?

— O săptămână poate.

— Este prea mult, zise Malko. Oamenii aceia se află în mare pericol. Îmi este frică de reacţia ruşilor.

Ruxandra Andreianu împinse farfuria pe masă, chemă o chelneriţă căreia îi ceru o „insulă plutitoare” şi un coniac Gaston de Lagrange XO şi se întoarse apoi spre Malko.

— Vreau să vă fac o propunere. Mâine, vă luaţi viza pentru Moldova. Este foarte uşor. Apoi, plecăm amândoi cu maşina mea la Chişinău. Şi asta este foarte simplu. Poimâine, ne întoarcem la Bucureşti cu prietenii dumneavoastră şi vă instalaţi la mine.

— La dumneavoastră?

— Da. Am o casă foarte mare la Snagov, la douăzeci de kilometri depărtare de Bucureşti, acolo unde îşi avea reşedinţa Ceauşescu. Când a fugit cu elicopterul din oraş, ei a venit să se refugieze în vecinătatea casei mele. Este foarte liniştit locul acela şi suntem înconjuraţi numai de oameni de încredere.

— OK! Şi pe urmă?

Ea bău o gură de coniac înainte de a răspunde.

— Când lucram pentru domnul Capistrano, expediam mărfurile din Constanţa, portul nostru de la Marea Neagră, cu ajutorul cargourilor cipriote al căror armator este un prieten de al meu. Tipul va fi fericit să-mi facă un serviciu, cu cea mai mare discreţie posibilă. Nimeni nu va şti cum aţi plecat. O dată ce vă veţi afla la bord, veţi putea merge oriunde doriţi.

Malko oftă. Da, aceasta părea a fi o soluţie. Un submarin american i-ar fi putut pescui din larg.

— Soluţia asta mi se pare demnă de luat în consideraţie, zise el.

— Dumneavoastră aveţi maşină? îl întrebă deodată românca.

— Da.

— Aşteptaţi-mă.

Ea se sculă şi se îndreptă către ieşire. După câteva minute se întoarse.

— Nu mai este nici o problemă. Mi-am expediat şoferul.

— De ce?

Ea râse sonor.

— Aş vrea să vă arăt casa şi trebuie să am grijă de reputaţia mea… Nu vreau ca el să ştie că am adus un bărbat la mine noaptea. Chiar dacă este vorba doar de afaceri…

Piciorul ei lipit din nou de pulpa lui nu părea să spună exact acelaşi lucru…

Ei terminară cina sub privirile înceţoşate ale pianistului care părea gata să cadă leşinat la fiecare notă. Ce patetic… După ce îşi încălzi coniacul între degetele lungi. Ruxandra Andreianu îl bău dintr-o răsuflare şi se ridică în picioare cu privirea scânteietoare. Ea se agăţă de braţul, lui Malko de parcă ar fi fost tânăra lui soţie.

— Sunt bucuroasă că m-aţi sunat, zise ea. A trecut mult timp de când nu m-am mai distrat…

— Treaba asta este mai degrabă periculoasă, ţinu Malko să precizeze. SVR-ul nu va rămâne cu braţele încrucişate. Sunt în stare să facă orice numai să pună mâna pe cei doi fugari…

— Cunosc foarte bine ţara asta, recunoscu Ruxandra.

— Apropo, făcu Malko. Care este preţul colaboratorii dumneavoastră?

Românca zâmbi.

— Vă voi spune mai târziu.

După cinci minute, se aflau în faţa Hotelului *Intercontinental,*

iar Malko putu să-şi recupereze automobilul Daewoo. Luând-o pe Bulevardul Magheru, se îndreptară spre Şoseaua Kiseleff, unde, după ce ocoliră Arcul de Triumf, intrară pe şoseaua Bucureşti-Ploieşti.

— Sunt douăzeci de minute de mers, zise Ruxandra. Imediat după Aeroportul Otopeni.

*

* *

Temperatura se răcise brusc la Moscova, iar în birourile SVR-ului domnea un frig polar. De la divizarea Uniunii Sovietice, chiar şi încălzitul era drămuit. În ciuda orei târzii, generalul Trubnikov se afla încă în biroul său. Era muncit de gânduri negre.

Se scurseseră încă două zile întregi şi el nu avea încă nici un indiciu în legătură cu fuga lui Poliakov. Iar preşedintele Elţîn, aflat încă internat într-o clinică, îi transmisese că, dacă nu pune mâna pe trădător, îşi poate considera cariera terminată... în cel mai bun caz... Trubnikov luase legătura cu toţi agenţii săi răspândiţi în toată lumea, ameninţase poliţia de frontieră, dar în zadar. Teama sa cea mai mare era că americanii ar fi putut să-i recupereze pe fugari. În acest caz, l-ar fi putut ţine la căldură un timp, ca să se liniştească apele, înainte de a-l scoate la lumină, explicând tuturor că a ales libertatea venind din altă parte. Noile bune relaţii între cele două state interziceau acţiunile „directe”.

Se auzi o bătaie în uşă şi un subofiţer intră, salută şi depuse o hârtie în faţa lui. Imediat ce aruncă o privire pe aceasta, generalul Trubnikov simţi că întinereşte cu douăzeci de ani. El luă telefonul interministerial şi formă numărul direct al lui Mihail Baturin de la Kremlin.

— Rezidentura din Bucureşti tocmai l-a localizat pe agentul CIA, Malko Linge, a cărui prezenţă ne-a fost semnalată la Moscova săptămâna trecută de către generalul Rudzik. A sosit la Bucureşti azi-dimineaţă de la Viena.

— Asta vrea să însemne că ticălosul ăla de Poliakov se află acum în România? întrebă Baturin.

— Nu cred că este vorba doar de o coincidenţă, spuse generalul Trubnikov. Voi anunţa toate punctele de frontieră ca să treacă prin sită toate zborurile de la Bucureşti la Chişinău.

— De ce Chişinău?

— Pentru că ar fi putut ajunge mult mai uşor la Chişinău decât la Bucureşti. A putut beneficia probabil de complicitatea oamenilor din Armata a cincisprezecea. Ei se bucură de zboruri

foarte numeroase, care nu trec prin circuitul supravegheat.

— Dar asta nu este o veste prea bună… făcu Baturin.

— De ce? întrebă Trubnikov stupefiat.

— Pentru că, din 1991, americanii sunt foarte bine implantaţi în România. Poliakov se află probabil deja în avion, în drum spre Washington…

— Voi merge personal la Bucureşti, spuse generalul Trubnikov cu însufleţire.

— Faceţi ce credeţi, dar lăsaţi-mi mie plăcerea de a-l jupui de viu pe ticălosul acela de Poliakov.

Generalul Trubnikov nu-l mai asculta. El puse telefonul în furcă şi începu să compună un mesaj cifrat pentru rezidentura din Bucureşti, nu termină însă bine, că telefonul direct sună. Era Mihail Baturin, mâna dreaptă a preşedintelui Elţîn.

— Până la urmă, nu vă duceţi acolo, ordonă acesta cu glasul dur. Este de preferat să puneţi la îndemâna oamenilor noştri din Bucureşti o echipă de la Spetnaţ. Ar fi cu mult mai utilă.

— Perfect, răspunse Trubnikov fără să discute ordinul, iau imediat legătura cu Cartierul General al Armatei a cincisprezecea din Tiraspol. El îl chemă apoi pe omologul său, generalul Ladighin, directorul GRU-ului şi îi spuse că are absolută nevoie de un grup de specialişti din Spetnaţ din Armata a cincisprezecea pentru a declanşa operaţiunea de prindere a trădătorului. Generalul Ladighin nu păru să fie prea entuziasmat de această cerere.

— Trebuie să-i cer generalului Godionov, comandantul de acum al Armatei a cincisprezecea, autorizaţia de a-i pune pe aceşti oameni la dispoziţia dumneavoastră. Situaţia din Transnistria este extrem de delicată. Nu aş vrea ca noul premier Lucinski să considere această acţiune ca o provocare din partea noastră. Vă sun eu mai târziu.

Generalul Trubnikov închise telefonul, făcând spume de mânie. GRU privise întotdeauna cu dispreţ, KGB-ul şi apoi, SVR-ul. În realitate, Ladighin îşi freca mâinile de bucurie văzând ce se întâmplase. Astfel, GRU putea să iasă în evidenţă ca fiind singurul organism în care se putea avea încredere totală. Era obligat să-l roage pe Baturin să intervină.

Capul său se afla în joc. Trădătorul nu trebuia cu nici un preţ să iasă din România. El termină de redactat mesajul pentru rezidentura din Bucureşti, apelând la cei de acolo ca să afle unde se găseşte Malko Linge, agentul CIA, deoarece numai el îi putea

duce pe urmele generalului Poliakov.

*

* *

Şoseaua se aşternea dreaptă în faţa lor, pierzându-se în depărtare în mijlocul câmpiei acoperite de ceaţă. Tocmai trecuseră de bifurcaţia care ducea la aeroportul Otopeni şi se aflau acum în plină câmpie.

— Viraţi la dreapta, ordonă brusc Ruxandra, arătând spre uni drum care intra într-o pădure de mesteceni.

Malko se conformă. Se aflau la o distanţă de numai douăzeci de kilometri de Bucureşti, dar el avea impresia că se află pe un alt tărâm. Farurile luminau un lac micuţ, în mijlocul căruia se afla o insulă minusculă unde se ridica ceva ce părea a fi o biserică.

— Aceea este mănăstirea Snagov, explică Ruxandra. Aici a fost îngropat Vlad Ţepeş, numit de voi Dracula… Corpul său nu a fost găsit niciodată, dar el este aici.

Maşina pătrunse pe o alee străjuită pe ambele laturi de vile mari, în stil rococo, izolate în mijlocul unor parcuri neîngrijite. Aici era refugiul fostei nomenclaturi şi a noilor îmbogăţiţi.

— În stânga, este o poartă neagră! spuse Ruxandra.

O poartă maiestuoasă, încadrată de doi stâlpi groşi, avea numărul 24. Grilajul care pornea de la fiecare stâlp, se întindea pe câteva sute de metri. Părea mai degrabă potrivit pentru palatul Versailles decât pentru o reşedinţă de la periferie.

Românca scoase din poşetă o telecomandă şi cele două canaturi ale porţii se deschiseră lent, lăsând să se vadă o casă a imensă în stil rococo, ce avea în faţă un peron impozant. Acolo se putea vedea parcat Mercedesul S 320 de culoarea zmeurii.

După ce opri motorul maşinii, Malko fu izbit de liniştea absolută, aproape minerală, ce îi învăluia. Parcul era înghiţit de întuneric, iar în casă nu se vedea nici o lumină. Spărgând liniştea nopţii cu zgomotul făcut de tocuri pe dalele peronului, Ruxandra deschise o uşă monumentală. Malko o urmă într-un hol al cărui tavan abia se putea zări.

— Prietenii dumneavoastră se vor simţi foarte bine aici, zise românca învăluită în penumbră. Nimeni nu-i va căuta în acest loc.

— Aveţi dreptate, recunoscu Malko. Locuiţi singură?

— Pentru moment, da. În spate se află o căsuţă în care stau şoferul şi o familie ce are grijă de casă.

— Bine, spuse Malko. Atunci, mă întorc la Bucureşti. Mâine

dimineaţă trebuie să mă scol devreme, ca să mă duc după viza moldovenească.

— Aşteptaţi un pic! Aş vrea să vă arăt vizuina mea! protestă femeia. Veniţi.

Ea îl conduse într-un salon imens, în întregime decorat în stilul Art Deco – cu o comodă din palisandru cu broaşte ţestoase intarsiate, transformată în bar – şi cu canapele comode acoperite cu piele roşie, extrem de fină.

— Toate acestea au fost aduse de la Paris. Claude Dalle, arhitectul meu, s-a deplasat el însuşi aici. Este superb, nu-i aşa?

— Într-adevăr! afirmă Malko.

El o urmă apoi de-a lungul unui culoar foarte slab luminat, până când ajunseră în faţa unei uşi pe care ea o deschise, lăsându-l să intre primul.

La început, el nu văzu decât câteva zeci de luminiţe într-o beznă aproape totală. Trebuiră să treacă câteva secunde până să realizeze că era vorba de zeci de lumânări care ardeau în candelabre răspândite într-o încăpere uriaşă. În afară de candelabrele de argint, aici totul era negrul Pereţii, perdelele, mocheta, chiar şi mobilele! El putu ghici formele unui pat cu baldachin, câteva mobile Haute Epoque şi ceva care semăna cu un echipament pentru gimnastică, într-un colţ. Un parfum aţâţător plutea în încăpere, având ca sursă mai multe beţişoare parfumate ce ardeau mocnit. Totul te făcea să te gândeşti la un decor de teatru.

— Vă place aici? întrebă Ruxandra.

— Este camera dumneavoastră?

— Nu. Este sala mea de „jocuri”…

El o privi. Faţa ei se distingea cu greu în penumbră, iar Malko se simţi stingherit.

— Şi ce fel de „jocuri” practicaţi? întrebă el cu o veselie forţată.

Fără să răspundă, ea se îndreptă spre perete şi acţionă un comutator. Câteva becuri aprinse luminau acum un imens triptic. Malko se apropie. Pictura evoca Grădina deliciilor a lui Jerome Bosch, dar era cu mult mai crudă şi infinit mai erotică decât aceasta. În faţa ochilor lor se afla o vastă frescă în care femei superbe şi goale erau supuse la tot felul de suplicii sexuale.

Centrul compoziţiei era ocupat de o femeie parţial mascată, pe care patru bărbaţi o trăgeau într-o ţeapă de forma unui falus monstruos. Rictusul ei evoca atât plăcerea, cât şi o durere

atroce. Alte femei se lăsau sodomizate de către măgari înlănţuiţi de nişte maşinării complicate. O alta era asaltată de un dragon uriaş, pe jumătate om, având un membru imens. Vestale îmbrăcate în haine de piele, îngenuncheate, satisfăceau poftele unor gladiatori cu musculatură dezvoltată. O blondă extatică, cu corp lung de liană, îşi desfăcea larg picioarele interminabile în faţa unei creaturi fantomatice, iar o alta, ce avea numai ciorapi, era lungită pe o uriaşă pernă mov ţinută de nişte monştri şi înghiţea un falus negru pe care erau sculptaţi demoni…

O altă „victimă” privea tulburată către un soi de războinic medieval îmbrăcat în armură, care răsucea sfârcurile enorme ale sânilor ei cu degetele înmănuşate în oţel. Figura femeii exprima o satisfacţie morbidă, perversă, dar şi tulburătoare totodată.

Stampele japoneze, comparate cu această operă, nu păreau decât imagini feciorelnice, pline de nevinovăţie… Vocea Ruxandrei, deja schimbată, şopti la urechea lui Malko:

— Aşa mă joc eu.

Ei se întoarse spre ea. Vesta de piele zăcea pe jos, iar vârfurile ascuţite ale sânilor ei, aproape la fel de lungi ca cele din tablou, se îndreptau ameninţător spre el prin lâna puloverului.

— Cine a pictat acest tablou? întrebă el.

— Soţul meu. Are multă imaginaţie. Cred că se plictiseşte rău de tot, acum, în închisoare…

Se măsurară din priviri câteva momente. Apoi, Ruxandra îi surâse vicios.

— Mai devreme, m-aţi întrebat care este preţul meu. Eu nu am nevoie de bani, ci de senzaţii foarte puternice. Chiar din clipa în care v-am văzut, am ştiut că aş putea experimenta astfel de senzaţii cu dumneavoastră. De vină sunt poate ochii, dar şi altceva. Mirosul pericolului şi al morţii.

Dăduse peste un adevărat animal de pradă.

— Acesta nu este chiar genul meu de erotism, încercă el să se eschiveze.

Ruxandra Andreianu zise:

— Nu vă forţez la nimic. Dar în acest caz, chiar în acest moment, se încheie colaborarea noastră. Cunoaşteţi drumul de întoarcere. Nu încercaţi să mă sunaţi, căci nu vă voi răspunde.

El îi sondă privirea strălucitoare: părea absolut sinceră.

Îl avea în mână. Fără logistică, îi era imposibil să-i scoată pe Poliakov şi pe amanta acestuia din zonă. Era pentru prima oară în viaţa lui, când se confrunta cu o problemă de acest gen.

— Sunt chiar atât de respingătoare? întrebă Ruxandra.

Stătea faţă în faţă cu el, cu picioarele uşor îndepărtate şi cu buzele întredeschise. Era însăşi încarnarea viciului. El coborî privirea spre sânii ei ascuţiţi şi atunci simţi o furnicătură în partea de jos a coloanei vertebrale. Parcă fermecat, el simţi brusc dorinţa de a intra în jocul tulbure al încancei.

Părea o experienţă pe care nu o trăieşti decât o dată în viaţă, cu riscul de a trece de cealaltă parte a oglinzii…

Malko făcu un pas înainte şi apucă sfârcurile lungi între degete. Apoi începu să le răsucească uşor, strângându-le din ce în ce mai tare. Ruxandra îşi dădu ochii peste cap, în timp ce gemu răguşit. Cu o singură mişcare, ea desfăcu fermoarul lung al fustei de piele. În acelaşi timp, cu cealaltă mână începu să se excite frenetic. El strânse şi mai tare, până ce îi smulse un ţipăt de extaz. Respirând din ce în ce mai repede, părea că îşi va pierde cunoştinţa.

Trecură câteva clipe care lui Malko îi părură lungi, apoi, Ruxandra scoase un ţipăt ascuţit, corpul îi fu scuturat de un spasm şi ea căzu în genunchi, prosternată în faţa lui, pradă unui orgasm devastator.

Pauza care urmă nu fu prea lungă. Femeia se ridică cu privirea halucinantă şi îl luă pe Malko de mână, conducându-l spre colţul camerei unde se afla echipamentul aşa-zis sportiv. De aproape, era vorba de un echipament sadomasochist! Ruxandra se întinse pe un şevalet înclinat în formă de X, prevăzut cu brăţări de piele la fiecare capăt.

— Leagă-mă şi violează-mă, zise ea cu o voce care părea că vine din lacul lui Dracula.

El îi imobiliză încheieturile mâinilor, apoi gleznele. Prin fusta desfăcută îi vedea pântecele şi pulpele cu jartiere negre.

Acest tablou insolit îl inspiră în asemenea măsură, încât se simţi capabil să satisfacă toate fanteziile frumoasei romance. Strania punere în scenă îi stârni o puternică erecţie.

Ruxandra îşi balansa capul de la dreapta la stânga, de parcă ar fi fost supusă la o cumplită suferinţă. Malko se desfăcu, o apucă cu brutalitate de păr şi alunecă în gura ei ca într-un sex.

Ruxandra, cu ochii plini de lacrimi, începu să execute cu limba un dans îndrăcit. Malko simţi că puţin îi mai lipseşte să-şi dea sufletul…

În acel moment, privirea sa căzu pe un şir de faluşi din abanos, aranjaţi pe o etajeră, alături de straniul şevalet. Cu

siguranţă, nu se aflau acolo din pură întâmplare… Fără să ezite, el apucă una dintre cele mai impozante piese şi se apropie de Ruxandra. Din nou, privirea ei se schimonosi şi, cu o voce răguşită, ea începu să-l implore:

— Nu, n-o să-mi faci asta! Mă vei despica!

Dar Malko intrase deja în jocul ei. Fără nici un pic de milă, el împlântă enormul instrument între pulpele femeii. Intruziunea nu a fost deloc uşoară. Ruxandra începu să urle atât de puternic, încât Malko se întrebă dacă era cazul să mai continue. Dar expresia extatică a feţei ei îl convinse că nu sărise peste cal. Brusc, mişcările spasmodice ale Ruxandrei făcură ca şevaletul să se răsucească, iar trupul ei se întoarse, oferindu-i crupa. Cele două bârne ale aparatului se încrucişau mai sus de crupă, degajând fesele, ceea ce nu era ceva întâmplător.

Decis să ducă această uimitoare experienţă până la capăt, Malko luă cel mai mare falus, pe care începu să-l introducă între fesele femeii, care începu să geamă cu o voce ascuţită şi tânguitoare. Bineînţeles că Malko nu băgă în seamă rugăminţile ei, căci „jucăria” asta aluneca destul de uşor. Totul era halucinant! Malko continua să îl împingă milimetru Cu milimetru, până ce giganticul falus dispăru cu totul. Corpul femeii era scuturat de spasme şi ea gemea de ţi se rupea inima. Malko se întreba ce mai voia oare de la el. Soluţia i se relevă cu uşurinţă. Ocolind şevaletul, el se aşeză în faţa ei, forţându-i din nou gura. Cu ochii înceţoşaţi de plăcere, ea îl aspiră dintr-o dată. De data aceasta, el nu se mai abţinu. Era atât de excitat, încât, după câteva mişcări, simţi că este gata să explodeze. Ruxandra scoase un ţipăt nearticulat, iar spasmul ei de plăcere fu atât de violent, încât pumnul ei stâng se eliberă din strânsoare.

Malko redeveni lucid. Avea impresia că participase la un joc destul de nesănătos. În timp ce el se aranja, Ruxandra îşi desfăcu legăturile, apoi se debarasă de cei doi faluşi de abanos care rămaseră înfipţi în ea şi se redresă. Flăcările lumânărilor dansau pe faţa ei, dându-i un aer malefic, dar ea părea cu adevărat fericită.

— Sunt aproape opt luni de când nu m-am simţit aşa, suspină ea. De când Stelian a intrat în închisoare. Îmi lipseşte atât de mult…

Ea părea epuizată, iar în ochi îi juca o luminiţă de nebunie. Malko vru să se asigure.

— Dacă aş fi refuzat…

— Nu ne-am mai fi întâlnit niciodată, făcu ea. Nu sunt o proastă, ştiu că va fi foarte periculos ce vom face. Îi cunosc prea bine pe ruşi. Dar ceea ce am simţit azi a fost extraordinar! Nu pot să cer aşa ceva de la oricine. Cred că mă consideraţi nebună.

— Nu, doar un pic specială, spuse Malko.

Ea ieşi din cameră înaintea lui. Intrigat, el întrebă:

— Aceste lumânări ard tot timpul?

Românca surâse.

— Nu, am pus să fie aprinse special pentru dumneavoastră. Speram din tot sufletul să acceptaţi. Acum trebuie să-i spun cameristei să le stingă.

Ei se aflau din nou în holul casei.

— Vin mâine pe la prânz la *Intercontinental,* propuse ea. Luaţi viza mâine dimineaţă, iar apoi, plecăm imediat.

— Perfect, zise Malko. Iar vaporul?

— Mă voi ocupa de el mâine.

Ea se îndreptă spre o comodă şi scoase dintr-un sertar un revolver mare şi negru, un Random de nouă milimetri, pe care i-l întinse lui Malko.

— Luaţi, nu se ştie niciodată. Veţi găsi drumul?

— Fără îndoială, o asigură Malko.

Ea îl sărută cast pe gură şi îl privi cum coboară pe peron. Drumul spre Bucureşti era absolut pustiu. Douăzeci de minute mai târziu, el parca maşina în faţa Hotelului *Intercontinental* şi aruncă o privire ceasului său Breitling: era zece noaptea. Jocurile vicioase ale Ruxandrei nu duraseră prea mult.

Îndreptându-se spre ascensor, observă că la barul circular de la parter, scufundat în obscuritate, se află doi bărbaţi. Poate că nu le-ar fi dat atenţie, dacă telefonul său nu ar fi sunat câteva minute mai târziu. El ridică receptorul, dar nimeni nu răspunse la celălalt capăt al firului.

Intrigat, el băgă pistolul Random în cingătoare şi coborî în hol. De data aceasta, barul era pustiu. Urcă din nou la primul etaj şi merse să arunce o privire în cazinou. În afară de crupieri şi de un grup de asiatici, nu mai era nimeni. Cel de al şaselea simţ îl avertiza că prezenţa la bar a celor doi clienţi avea legătură cu telefonul primit în cameră. Cuprins de o inspiraţie bruscă, Malko se duse la maşină, consultă harta Bucureştilor şi se îndreptă spre strada Sandu Clucerul, acolo unde locuia Marin Sorescu, fostul agent al Securităţii, racolat de CIA.

Locuinţa acestuia se afla în partea de răsărit a oraşului, pe o

stradă liniştită unde ajunse după ce parcurse interminabilul Bulevard Basarabia. Ajuns acolo, el lăsă o scrisoare în cutia poştală de la numărul 4. Abia când plecă, observă o maşină parcată la întretăierea cu Bulevardul Basarabia. Malko trecu pe lângă ea. Părea goală, dar după ce parcurse câteva sute de metri, farurile acesteia se aprinseră şi maşina demară, urmărindu-l de la o distanţă apreciabilă.

Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Aşadar, era urmărit.

De către cine? De oamenii SVR-ului? De români? Sau de cei care-l lichidaseră pe Lee Brookner la Moscova?

Când viră la dreapta pentru a intra în faţa hotelului, maşina urmăritorilor îşi continuă drumul. Malko urcă în camera sa tulburat. Filatura aceasta îi schimba toate planurile. Trebuia să se debaraseze de ea, înainte de a pleca spre Chişinău. Altfel, îi va conduce pe cei care-l supravegheau direct la Poliakov.

Capitolul X

Malko se deşteptă cu o cumplită senzaţie de nelinişte şi de teamă. Cine îl urmărea oare? Era imposibil să meargă la Ambasada Moldovei atâta vreme cât nu se debarasa de urmăritori. Încercase să o contacteze pe Ruxandra pentru a o ruga să vină puţin mai devreme, dar ea plecase deja, iar telefonul era scos din circuit. Pe de altă parte, nici de la Marin Sorescu nu primise vreun semn de viaţă. Fostul şef al Securităţii era probabil plecat pe undeva. Încă un aliat care se evaporase…

Ca să mai omoare timpul, Malko privea pe fereastră la circulaţia din Piaţa Universităţii. Automobiliştii români, ce păreau a fi terorizaţi de poliţiştii care căutau nod în papură pentru orice fleac, afişau un respect aproape religios faţă de pietoni. Sistemul comunist, în care cetăţenii nu aveau nici un drept, părea să nu se fi schimbat.

Cineva bătu la uşă, readucându-i în minte problema care îl frământa… Ruxandra Andreianu îşi, schimbase vesta mov cu un vizon clasic, păstrând însă fusta de piele. Ea îşi scoase ochelarii negri şi îi zâmbi.

— Am petrecut o seară încântătoare. Aţi obţinut viza moldovenească?

— Nu.

Malko îi explică motivul. Îngrijorată, românca scoase pachetul de Gauloises blondes din geantă şi îşi aprinse o ţigară. Bucureştiul fusese întotdeauna considerat ca fiind micul Paris, iar produsele franţuzeşti erau la modă… Atitudinea femeii faţă de Malko era diferită, aproape indiferentă. Dacă ar fi fost vorba despre un animal, ai fi putut spune că nu mai este în călduri.

— Credeţi că ar putea fi ruşii? întrebă ea.

— Nu este exclus.

Dacă nu ar fi fost acel telefon bizar primit la Liezen, ar fi răspuns afirmativ fără nici o ezitare.

— Şi încă mai doriţi să mergeţi la Chişinău?

— Trebuie să merg acolo. Dar fără să am „cozi” după mine.

— Dacă este vorba de ruşi, va fi foarte greu în ţara asta. Iată ce am putea face. Au aflat oare de legătura noastră?

— Nu am de unde să ştiu, mărturisi Malko.

— Trebuie să aflăm cine vă urmăreşte. Voi coborî să-l previn pe şoferul meu. El mă va lăsa la salonul de coafură şi se va întoarce aici cu maşina. După douăzeci de minute, vă urcaţi în maşina dumneavoastră şi mergeţi pe Bulevardul Magheru până ce ajungeţi în dreptul Străzii Pitar Moş, undeva la dreapta. Parcaţi maşina şi continuaţi drumul pe jos. Strada are sens unic. Urmăritorii vor trebui să procedeze la fel. Virgil, şoferul meu, va observa din ce maşină coboară şi ce hram poartă. La capătul Străzii Pitar Moş, există o mică piaţă unde se află întotdeauna câteva taxiuri. Vă urcaţi într-unul şi cereţi să vă ducă la Ambasada Moldovei, pe Aleea Alexandru, numărul 4, în cartierul ambasadelor. Urmează să ne întâlnim apoi la hotel şi să punem lucrurile la punct.

— Planul mi se pare foarte bun, spuse Malko admirativ.

Ruxandra Andreianu avea cu siguranţă mai multe corzi la arcul ei.

*

* *

Bulevardul Magheru era un fel de Champs-Elysees în miniatură, fiind considerat inima Bucureştilor. Aici puteai întâlni mai ales librării vechi, nenumărate case de schimb valutar şi chiar trei restaurante Mac Donald’s pe o distanţă de doar doi kilometri, însă nu puteai găsi nici măcar o singură vitrină aranjată cu gust. Singur, Hotelul *Lido,* renovat, îşi etala strălucitor faţada albă. Malko opri la un stop, fiind imediat înconjurat de puşti cu feţele murdare şi cu căciulile trase până la ochi, care începură să-i şteargă parbrizul. Alături de el, un poliţist ţâşni dintr-o Dacie albă pentru a-l admonesta pe şoferul unui Oltcit vechi care intrase cu câţiva centimetri în zona interzisă…

Un pic mai sus, Malko văzu strada ce ducea în Pitar Moş şi parcă maşina, pentru a continua drumul pe jos. Era o stradă mică, pavată cu pietre inegale, străjuită de case vechi şi imobile înnegrite construite în anii ’50…

La capătul străzii, el găsi mica piaţă descrisă de Ruxandra, în care se afla o staţie de taxiuri. Raţionamentul Ruxandrei era totuşi imperfect. Dacă el putea să se urce într-un taxi, la fel ar fi putut proceda şi urmăritorul său… Aşadar, Malko se întoarse din drum şi pătrunse într-un imobil de pe Strada Pitar Moş. Rămase aici câteva minute, apoi se întoarse la maşina sa. Reveni la *Intercontinental* unde se puse pe aşteptat.

Ruxandra îşi făcu apariţia o oră mai târziu, radioasă şi

elegantă.

— Planul nostru a reuşit. Nu este vorba de ruşi!

Malko simţi o împunsătură în inimă.

— De unde ştiţi?

— L-a urmărit Virgil. Au o maşină închiriată, cu numărul B 47-AVS. Şi nu sunt îmbrăcaţi ca ruşii. Sunt cu siguranţă occidentali. Sunt doi tipi. Unul e solid, aproape chel, iar celălalt, mai tânăr, mic de statură şi are pielea mai închisă la culoare.

— Unde se află în clipa asta?

— Probabil pe Strada Batiştei, chiar în faţa hotelului. Acolo este locul lor de observaţie. Aţi obţinut viza?

— Nu, mărturisi Malko, nu pot merge acolo până nu scap de filajul acesta. Cu siguranţă că sunt oameni foarte periculoşi. Oricum, am toate motivele ca să cred acest lucru. Aş vrea să-i identific.

Existau toate şansele ca oamenii ce îl aşteptau afară să fi fost chiar cei care-l asasinaseră pe Lee Brookner la Moscova, indivizi cu complici în cercurile înalte de la Washington. Nu erau prea multe persoane la curent cu misiunea pe care o primise.

— Am un prieten care ne poate ajuta, spuse Ruxandra. Îl, sun chiar acum. Ea luă telefonul şi avu ioc o conversaţie lungă în limba română. Când termină de vorbit, zise radioasă:

— O să luăm prânzul cu el. Îl cheamă Vasile Maluţan.

— Cine este?

— Este o persoană de nădejde. Soţul meu l-a angajat cândva. Se ocupă cu traficul de ţigări şi în acest moment are nevoie de bani. Se ocupa înainte de grupul de call-girls care lucrau la Hotelul *Lido,* dar proprietarii, fraţii Păunescu, au renunţat la ele ca să nu aibă probleme cu noul guvern. De asemenea, a fost amestecat în închirierea micilor ţigani unor pedofili veniţi din străinătate. A trebuit să renunţe şi la asta, pentru că ţiganii nu voiau să-i dea comisionul, ascunzând banii primiţi.

Desigur, avea de-a face cu încă un aliat simpatic… Ruxandra Andreianu părea a fi băgată în cele mai deocheate afaceri. Şi când te gândeşti că CIA avea în subordine cincisprezece mii de persoane dintre care majoritatea erau oameni cinstiţi şi normali!

— Ce poate să facă acest individ? întrebă Malko.

Ruxandra îi adresă un zâmbet pervers.

— Vasile a făcut şi el parte din echipă… Ar putea să-i sperie un pic. Sau chiar…

— Să-i ucidă? completă Malko.

— Dacă sunt într-adevăr străini, nu ar fi nici o problemă. Bineînţeles că şi preţul va fi mult mai mare.

— Eu nu vreau să-i lichidez, preciză Malko. Cred că, odată demascaţi, vor înceta să ne mai facă probleme.

— Vasile va avea cu siguranţă vreo idee, spuse românca. Să mergem la masă.

*

* *

Braseria *Carul cu Bere* părea a fi rezultatul unei împerecheri contra naturii între o tavernă bavareză şi o catedrală gotică. Plafoanele pictate erau demne de Capela Sixtină, lambriurile erau de culoare închisă, vitraliile, delicate, dar pe jos era murdar, iar mesele şi scaunele erau uzate. În ceea ce priveşte clientela, nu se putea vorbi de „lumea bună”, ci de o pătură puţin deasupra nivelului mediu, îmbrăcată prost şi trasă la faţă. Imensa sală era la această oră aproape goală.

— Aici este unul dintre localurile cele mai vechi din Bucureşti, îi explică Ruxandra aşezându-se la o masă în faţă uşii.

O bătrână îmbrăcată în zdrenţe veni să le ofere nişte cărţi poştale, apoi îşi făcu apariţia o orchestră. Muzicanţii aveau pe ei nişte costume uzate, iar cântăreaţa, îmbrăcată cu o rochie lungă şi neagră şi cu părul până la şolduri, semăna cu Morticia din Familia Adams. Chelneriţa le aduse bere şi gustări, mai ales mezeluri în stil rusesc. După cinci minute, uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un tânăr înalt ce purta o pălărie ciudată făcută din piele de antilopă, tipul de codoş al anilor ’40, cu umeri foarte laţi şi vestă de piele neagră. El li se alătură, arborând un surâs de prim-ministru. Avea o figură de păstor grec, cu gene lungi care umbreau nişte ochi duri, iar gura avea buzele bine conturate. Privirea cu care o învălui pe Ruxandra era revelatoare pentru Malko.

Cu siguranţă, aceasta îşi exersase talentele cândva împreună cu el. Mâna posesivă pusă pe şoldul femeii întări presupunerile lui Malko. Nu părea să fie maniera clasică în care îţi tratai patronul.

— El nu vorbeşte bine engleza, îi explică Ruxandra şi va trebui să-i spun eu despre ce este vorba.

Vasile Maluţan profită şi se servi cu o Gauloise blonde din pachetul ei. Ruxandra începu să vorbească repede, iar Malko nu reuşi să prindă decât câteva cuvinte. Chelnerul veni cu specialitatea zilei: chifteluţe de carne ce înotau într-un sos

roşiatic, cu garnitură de cartofi pe jumătate cruzi. Frumosul Vasile puse în cele din urmă o întrebare.

— Ar vrea să fie sigur că nu sunt nici ruşi şi nici români, traduse Ruxandra. Eu l-am încredinţat de acest lucru.

Cu gura plină, Vasile mai spunea din când în când câte ceva.

— El are o idee, traduse femeia. Treaba poate fi făcută azi, către seară.

— Ce?

— Pune mâna pe ei şi pe urmă îi face să vorbească.

— Cum?

Ea îi explică, iar Malko găsi că este posibil.

— Cât pretinde pentru treaba asta?

— O mie de dolari.

— Doar atât? se miră Malko surprins de suma modestă.

— Aici, înseamnă mulţi bani. Aproape cinci milioane de lei. Iar salariul mediu este în jur de trei sute de mii…

— De acord.

Vasile Maluţan le mulţumi cu un surâs emoţionat. Cântăreaţa se apropiase de masă, însoţită de doi violonişti. Văzându-l pe Vasile Maluţan, ea se încolăci în jurul lui. Ruxandra se aplecă la urechea lui Malko.

— Ticălosul ăsta a subjugat tot Bucureştiul. Nu i-a scăpat nici o bucăţică.

Cu toate acestea, Maluţan nu părea a fi satisfăcut. Cântăreaţa se dezlipi de el cu un zgomot de ventuză şi începu să cânte, în timp ce ei atacau o salată de fructe anemică. Terminând repede de mâncat, Vasile Maluţan se sculă primul de la masă şi se făcu nevăzut nu înainte de a-şi pune pe cap strania pălărie, considerată de el ca o culme a eleganţei şi rafinamentului.

— Este un tip serios? întrebă Malko, cu un glas neliniştit. Ruxandra îi adresă un surâs indecent.

— Cu mine, este foarte serios.

*

* *

Şoseaua Bucureşti – Ploieşti străbătea câmpiile şi pădurile într-un decor destul de monoton. Cu o hartă pe genunchi, Malko era atent la drumul străbătut de maşină. Tocmai trecuse de micul aeroport Băneasa, când observă pe partea dreaptă un drum care se pierdea într-o pădurice aflată în partea de nord a aeroportului. Acolo, aştepta un autobuz gol care deservea satele din zonă. Malko viră la dreapta pe drumul drept şi pustiu, îndreptându-se

către est. La stânga sa, se putea vedea pădurea, iar la dreapta, terenul aferent aeroportului.

Malko era singur în Daewoo. După ce rulă un kilometru, el privi în oglinda retrovizoare şi observă o maşină ce-l urmărea la o distanţă destul de mare.

După încă vreo sută de metri, Malko începu să fie atent la partea stângă a şoselei. În curând, apăru un soi de han ceva mai retras de la şosea. Un drum în formă de U ducea spre el şi permitea conducătorilor auto să se întoarcă la şosea. Malko intră pe el şi se îndreptă spre han. Ajunsese în faţa acestuia, când văzu cum cealaltă maşină părăsea şoseaua, intrând pe drumul lateral. Era cu siguranţă urmărit. Genul acesta de han era frecventat îndeosebi vara. Iarna, nu vedeai pe aici nici măcar o pisică. Malko ocoli clădirea prin stânga şi dispăru după ea. Apoi se întoarse pe drumul în formă de U şi se reînscrise pe şosea. La marginea pădurii, se afla o Dacie veche de culoare bej. Capcana fusese pusă. Tocmai ajunsese la drumul principal, când maşina urmăritorilor apăru şi ea din spatele hanului. În momentul în care aceasta acceleră pentru a-l ajunge, Dacia îi bară calea.

Patru indivizi săriră din ea. Malko opri şi intră în marşarier. Se auzi o împuşcătură. Unul din ocupanţii Daciei se prăbuşi. Ceilalţi trei se îndepărtară. Un bărbat coborî din maşina blocată şi, fugind în zigzag, se îndreptă spre pădurice. În mână, avea un revolver. Mergând în marşarier, Malko se afla acum în dreptul celor două autovehicule. Vasile Maluţan, cu un cuţit lung în mână, îl ameninţa pe şoferul maşinii blocate, un Golf de culoare neagră. Alţi doi indivizi tineri, cu părul negru şi ondulat, pe care nu ţi-ar fi plăcut să-i întâlneşti într-un loc pustiu, erau aplecaţi asupra tovarăşului lor, culcat pe spate, care, în mod evident, nu se găsea într-o formă prea bună. Şoferul Golfului, un tip oacheş, cu părul ondulat şi cu maxilarele extrem de dezvoltate, era cuprins de furie, dar şi de teroare. Când îl văzu pe Malko, strigă:

— *Who are yoy? Wath the Hell it means?*

El vorbea engleza, dar avea un pronunţat accent spaniol.

— Coborâţi din maşină şi spuneţi-mi de ce mă urmăriţi? răspunse Malko.

Faţa necunoscutului se întunecă, iar acesta nu scoase nici un cuvânt. Vasile Maluţan strigă ceva către tovarăşii săi. Cei doi care mai erau în stare de funcţionare, îi veniră în ajutor. Unul ocoli Golful, se strecură pe bancheta din faţă şi, cu un cuţit în mână, îl obligă pe şofer să coboare din maşină. Acesta se supuse

înjurând, jumătate în engleză, jumătate în spaniolă.

Vasile Maluţan ţinea în continuare cuţitul sprijinit în carotida acestuia. Malko începu să-i cerceteze buzunarele. Găsi un teanc de lei, unul de dolari şi un paşaport american. Numele înscris în el era Duarte Gomez, născut în 13 iunie 1956 la Varadero, Cuba.

— De ce mă urmăriţi? întrebă din nou Malko, din ce în ce mai mirat.

Duarte Gomez aplecă privirea fără să răspundă. Tovarăşul lui dispăruse în pădure. Ce căuta un cubano-american pe coclaurile din România? Vasile Maluţan deveni brusc neliniştit. Spuse grăbit lui Malko:

— *We go!* Poliţia.

Era evident că se temea de intervenţia poliţiei. Malko arătă spre omul împuşcat, care nu părea să mai respire.

— Şi cu el cum rămâne?

— *Tzigan! No problem!* făcu Maluţan cu un gest dezinvolt.

După ce dădu un ordin celor doi supravieţuitori, îl urcară pe Gomez în Dacia gri. În grabă, avură însă grijă să controleze buzunarele mortului, de unde scoaseră un teanc subţire de lei.

Malko era vădit dezgustat de ceea ce vede, dar acum nu mai putea da înapoi. Aplecându-se, el deschise capacul torpedoului şi scoase de acolo contractul de închiriere a maşinii. Era pe numele lui Duarte Gomez. Malko îl puse la loc. Vasile şi amicii lui îl împinseră pe „prizonier” în portbagajul Daciei şi trântiră cu brutalitate capacul. Vasile se întoarse spre Malko cu un zâmbet angelic.

— Domnul, *we go see my friend,* spuse el.

Malko trebui să urmeze Dacia, pe ruta Ploieşti – Bucureşti, pentru a ajunge pe Bulevardul Ana Ipătescu. De aici, Dacia pătrunse într-un labirint de străduţe prost pavate, ajungând într-o piaţă mică, de formă triunghiulară, înconjurată de clădiri vechi, tinde opriră maşina în faţa unei porţi de lemn, cu inscripţia „Vulcanizare auto”.

Era un atelier cu garaj. Vasile Maluţan sări din Dacia şi intră după ce îi făcu lui Malko un semn cu ochiul după vreo zece minute, reapăru şi se urcă în Daewoo, lângă Malko. Cu acelaşi zâmbet angelic pe faţă, el îi explică lui Malko că şeful garajului cere o sută de dolari ca să-i lase înăuntru cu „prizonierul”.

Resemnat, Malko îi dădu banii, iar tânărul vagabond intră din nou în garaj, pentru a apărea mai târziu însoţit de un individ neras, în salopetă, care deschise porţile pentru a lăsa să intre

Dacia. Vasile se aşeză la volan şi intră, traversând mai întâi atelierul, ca mai apoi să se oprească în următoarea sală, în care se aflau îngrămădite obiecte de tot felul, cauciucuri uzate, motoare vechi, butelii cu aer comprimat.

O uşă glisantă separa cele două încăperi. Patronul garajului o închise, izolându-i de atelier. Imediat, unul din „asistenţii” lui Maluţan deschise portbagajul şi Duarte Gomez fu silit să se ridice în picioare. Cei trei îi legară mâinile la spate cu un cablu şi îi dădură brânci, aruncându-l peste o grămadă de pneuri vechi.

Vasile Maluţan îşi scoase din nou cuţitul şi îl întrebă pe Malko într-o engleză stâlcită:

— Domnul, *you want him talk?*

La vederea cuţitului, prizonierul începu să înjure şi să ameninţe, apoi, încercă să se repună pe picioare. Fu însă doborât de o lovitură formidabilă de picior, pe care unul dintre tipii fercheşi i-o aplică în ficat. Malko suporta cu greu scena asta. L-ar fi lăsat în pace pe tip, dacă nu ar fi fost sigur că acesta ştie cine l-a lichidat pe Lee Brookner la Moscova. Şi trebuia să-i spună. În plus, mai trebuia să-i explice cum de îl găsise pe el la Bucureşti.

Capitolul XI

Malko se apropie de Duarte Gomez cu paşaportul lui în mână. Imobilizat de cei doi zbiri ai lui Vasile Maluţan, cubanezul ţinea înadins capul aplecat, evitându-i privirea. Cu fălcile încleştate, cu muşchii încordaţi, se vedea că era pregătit să suporte un interogatoriu penibil, fără intenţia de a scoate o vorbă.

— *Mister* Gomez, începu Malko, cine v-a trimis în România?

Parcă vorbea cu pereţii. Malko repetă întrebarea, fără să se aleagă măcar cu o privire din partea prizonierului. Duarte Gomez se chircise ca un animal încolţit, pândind cea mai mică ocazie să fugă. Vasile Maluţan îl privea fix precum un motan hămesit care se uită la un porumbel dolofan, în timp ce încleşta fălcile… Descurajat, clătină din cap şi îi spuse lui Malko:

— Domnul nu vorbeşte. Trebuie lăsat să plece.

— Nici vorbă, făcu Malko furios.

Românul atât a aşteptat… Cu veşnicul surâs angelic, se puse între Malko şi prizonier.

— Domnul, lăsaţi la mine… îi sugeră el.

În aceeaşi clipă, uşa care despărţea de atelier încăperea unde se găseau culisă, iar în deschizătură se ivi capul şefului garajului. Acesta îi adresă câteva cuvinte lui Vasile Maluţan, apoi o închise la loc. Tânărul român traduse imediat:

— Închide peste un sfert de oră. Domnul trebuia plecat.

Cubanezul care înţelegea engleza păru să se destindă.

Furibund, Malko ţipă la Vasile:

— Aveţi vreo idee cum să-l faceţi să vorbească? Dar „curat”.

Acesta schimbă câteva cuvinte cu cei doi complici ai lui, iar unul dintre ei izbucni în râs auzind un lucru atât de trăsnit. Cel puţin aşa i se părea lui.

— Domnul Iaşta are o idee. Fără durere, dar cu multă frică.

Dacă cineva ar fi inventat tortura nedureroasă, cu siguranţă că s-ar fi aflat până acum… Sceptic, Malko întrebă:

— Ce idee?

Vasile Maluţan îi explică, deşi bagajul său de cuvinte lăsa de dorit.

— E îngrozitor! obiectă Malko.

Românul plecă genele lungi fără să răspundă, cu un zâmbet

prefăcut nerod ce voia să spună că nu se putea face omletă fără să spargi ouăle. Timpul se scurgea repede. Malko ştia că Duarte Gomez deţinea un secret dinamită care ar pune în pericol viaţa celor doi fugari şi că, în câteva minute, ar fi obligat să-l elibereze.

— Bine, încercaţi, zise Vasile Maluţan. Dar fiţi cu băgare de seamă.

Românul atât aştepta. Lansă un ordin, iar cei doi ţigani se năpustiră asupra prizonierului şi îl culcară pe burtă. Unul îl încălecă, dându-i un baston peste ceafă, încercând să-i ţină capul ridicat. Celălalt îi trase pantalonii şi slipul în vine, lăsându-l cu fundul gol. Duarte Gomez începu să urle.

Malko întoarse capul în altă parte, reţinându-şi cu greutate greaţa. Nu întotdeauna serviciul de informaţii era o meserie pentru domni. Dar trebuia să se gândească la miza acestei misiuni: să smulgă unghiile SVR-ului pentru mulţi ani de-acum încolo şi să taie „crengile uscate” de la Casa Albă.

Unul dintre ţigani târa o butelie cu aer comprimat din care ieşea un furtun de cauciuc terminat cu un vârf din metal. O folosea în fiecare zi, plătind suma modică de o mie de lei. Cu o bucurie sadică în ochii sclipitori, tânărul ţigan înfundă cu violenţă capătul metalic în anusul prizonierului. Acesta se zbătea în zadar, înjurând în engleză şi în spaniolă. Vasile Maluţan se aşeză cu duioşie în faţa lui şi îi spuse într-o engleză stricată:

— Trebuie să spun…

— *Fuck you!* urlă cubanezul îngrozit.

Dar termină înjurătura cu un urlet înfiorător. Stând în picioare lângă butelia cu aer comprimat, ţiganul răsucea valva zimţată. Un jet de aer pătrunse, cu presiune în intestinele prizonierului. Acesta se încovoie de durere, azvârlindu-l pur şi simplu de pe el pe omul ce îl încălecase.

— Opriţi-vă imediat! strigă Malko.

În loc să-l asculte, tânărul ţigan, cu ochii strălucindu-i ca la lupi, răsuci şi mai mult valva, mărind presiunea jetului de aer. Urletul lui Duarte Gomez făcu să se zguduie pereţii anexei. Malko se năpusti ca un turbat asupra ţiganului care ţinea butelia. În loc să-i dea drumul, o strânse şi mai tare şi, din cauza busculadei, îşi pierdu echilibrul, dar nu slăbi valva. Căzu cu butelia care se răsuci în cădere şi valva se mişcă mai mult, eliberând o cantitate importantă de aer comprimat.

Cu ochii cât cepele, cel de-al doilea ţigan menţinea în continuare capătul metalic în anusul cubanezului. Un jet puternic

de aer comprimat îi invadă intestinele şi aşa dilatate. Acesta scoase din nou un urlet atroce şi se răsuci pe o parte.

Malko reuşi, în fine, să-i dea un brânci cu piciorul ţiganului care stătea cu mâna pe butelie şi închise cât putu de repede valva. Se ridică uitându-se la Duarte Gomez. Mai mult mort decât viu, cu gura larg deschisă, cu ochii scoşi din orbite, acesta nici măcar nu mai avea putere să ţipe. Având intestinele crăpate, risca să aibă o moarte atroce.

— Repede, strigă Malko, trebuie să-l ducem la spital!

Vasile şi cei doi acoliţi nu se clintiră din loc. Prietenul Ruxandrei spuse rânjind ca o hienă:

— Nu se poate, domnul, poliţia.

— Faceţi ce vă spun, se răsti Malko alb ca varul de furie şi de dezgust.

Dar nu reuşi să se aleagă cu nimic altceva decât cu zâmbetele lor pline de jenă. Cubanezul se zvârcolea pe jos cu nişte schelălăieli cumplite. Uşa atelierului se deschise cu un scârţâit, iar în prag apăru şeful garajului stacojiu la faţă care îl strigă pe Vasile Maluţan cu glas mânios. Tânărul român îi răspunse cu vocea lui blândă, în timp ce strigătele cubanezului deveneau din ce în ce mai ascuţite, spărgându-le timpanele.

Malko se aplecă deasupra lui ca să-l dezlege. Abia îl zări pe şeful garajului venind cu o imensă cheie engleză pe care o agita în aer şi îl lovi în cap pe Duarte Gomez cu o violenţă nemaipomenită. Malko auzi cum îi pocneşte osul şi se afundă în craniu din cauza şocului. Şeful garajului îl lovi din nou. De data asta, prizonierul încetă imediat să mai urle. În încăpere mirosea a sânge, a gaze, a grăsime. Malko avea impresia că trăieşte un coşmar…

Bărbatul aruncă cheia engleză într-o grămadă de fiare şi urlă ceva, apoi trânti uşa. Vasile Maluţan, care nu se clintise din loc, zise cu vocea lui blajină şi respectuoasă:

— Domnul vrea plecăm repede. Cu el…

Lui Malko îi venea să-l omoare. Dar la ce bun? Ghicindu-i furia, românul îi propuse pe un ton conciliant:

— Domnul *you go. I take care.*

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Malko.

Vasile Maluţan îi zâmbi liniştit.

— Multe băltuţe lângă Băneasa, domnul. E iarnă. Până la primăvară, dormim liniştiţi…

Livid, Malko ieşi din atelier. În toată cariera lui, nu i s-a

întâmplat să trăiască asemenea scene de groază. Era dezgustător. Se afla într-adevăr în preajma unor brute. Când trecu pe lângă el, şeful garajului îl salută politicos, ca şi cum ar fi venit să-i schimbe o roată… Răcoarea şi umezeala îi făceau bine, dar când se urcă la volan, simţi cum îi tremură mâinile. Până la *Intercontinental,* conduse ca un automat. Acum nu-l mai urmărea nimeni, dar cu ce preţ…

*

* *

După trei pahare de votcă, Malko tot nu-şi găsise liniştea. Frunzărise paşaportul mortului fără să găsească cel mai neînsemnat indiciu ca să-l ajute. Documentul era nou-nouţ, eliberat cu o lună în urmă. Având în vedere importanţa descoperirii sale, se rezumă să-l sune pe Franck Capistrano.

— Aveţi noutăţi? îl întrebă consilierul special de la Casa Albă.

Malko îi răspunse evaziv, din cauza posibilelor ascultări, spunându-i pur şi simplu seria paşaportului şi numele cubanezului.

— O să verific la Departamentul de Stat, apoi vă telefonez, îi promise americanul.

La Washington era ora două după-amiază, ceea ce însemna că avea timp să caute. Ruxandra Andreianu bătu la uşă puţin mai târziu, vizibil îngrijorată.

— M-a sunat Vasile, zise ea dintr-o suflare. Îi pare rău, a fost un accident, dar ţiganii folosesc mereu această metodă ca să le-o plătească victimelor care sunt recalcitrante. Nu trebuia să vă amestecaţi în treaba lor.

— Este o nedreptate să trăim pe aceeaşi planetă, zise Malko sec. Vasile şi amicii lui sunt nişte secături abjecte.

Ruxandra Andreianu nu mai apucă să-i răspundă, că sună telefonul.

— Am aflat câteva lucruri interesante, îl anunţă Franck Capistrano. Duarte Gomez a fost un cubanez anticastrist care a fugit din Havana, în 1970. A fost recuperat în 1982 de forţele noastre speciale din Central America Task Force, care participau la lupta împotriva sandiniştilor din Nicaragua. Atunci l-au racolat pentru Divizia Operaţiuni.

Lui Malko i se rupse ceva în suflet. Duarte Gomez făcuse parte din CIA!

— A plecat din Honduras în 1986, continuă Franck Capistrano. Contractul nu a mai fost reînnoit. A deturnat o sută treizeci şi

cinci de mii de dolari şi a comis mai multe atrocităţi împotriva unor prizonieri, l-a aruncat pe sandiniştii care au refuzat să colaboreze de pe un pod care trecea peste o cascadă de treizeci de metri…

Auzind acestea, Malko se simţea mai puţin vinovat.

— Asta e tot? întrebă el.

— Nu. În 1990, a fost prins la Miami cu cocaină pe care a adus-o din Honduras. Dar cum a colaborat cu DA[21], nu a luat decât şase ani. Fiindcă i s-a redus pedeapsa, a ieşit din penitenciarul din Atlanta acum şase luni. De atunci, nu s-a mai ştiut nimic de el.

— Nu era singur, zise Malko, voi încerca să-l identific şi să-l găsesc pe bărbatul care era cu el.

*

* *

— L-am găsit! răsuflă uşurată Ruxandra cu receptorul în mână. Este la *Lido.*

De douăzeci de minute, suna la toate hotelurile din Bucureşti ca să întrebe de Duarte Gomez.

— Mergem acolo, zise Malko mort de nerăbdare.

Înainte să plece la Chişinău, trebuia să înlăture această piedică, pentru că fiecare oră conta. Înnebuniţi de tăcerea lui, Evgheni Poliakov şi prietena acestuia puteau să facă o imprudenţă fatală.

După douăzeci de minute, intra pe uşa turnantă a Hotelului *Lido.* Înăuntru erau numai lambriuri, aramă şi mochete în care îţi afundai picioarele. Aici domnea o atmosferă elegantă şi intimă, care contrasta cu austeritatea de la Intercontinental. Imediat în dreapta, era barul din lemn de mahon, din păcate, pustiu.

— Aşteptaţi-mă aici, îi spuse Ruxandra şi comandaţi-mi un „Original Margarita”, cu lămâie verde, două părţi de Cointreau şi trei părţi tequila „Tres Maguyes”.

Se duse la recepţie în timp ce Malko se instală la bar. Românca reveni după zece minute, bău cocteilul pe nerăsuflate, apoi mai comandă unul şi aprinse o ţigară Gauloises blondes.

— Cubanezul a locuit aici, dar singur. Avea un prieten care venea la el în fiecare zi. Un american de vreo cincizeci de ani, chelios şi gras, care nu atrăgea atenţia.

— Cum îl cheamă?

---

[21] District Attoerney (n.a.).

— Nu îi ştie numele şi nici unde locuieşte.

— Credeţi că am putea scormoni prin camera lui Duarte Gomez?

Ea îi zâmbi.

— Aş putea încerca. Aşteptaţi-mă aici, ştiu numărul camerei.

— Nu, vin cu dumneata, zise Malko.

Ocoliră prin restaurant, ca să nu treacă pe la recepţie şi luară liftul până la etajul al treilea. O femeie de serviciu împingea un cărucior cu lenjerie, iar Ruxandra i se adresă cu un surâs nevinovat:

— Ne-am uitat cheia. Puteţi să ne deschideţi la 326?

După câteva secunde, intrară în camera lui Duarte Gomez. Percheziţia dură foarte puţin. Găsiră câteva lucruri personale, nişte reviste, o brichetă Zippo din seria nouă cu „Formula 1”, dar nici un act personal, numai un bilet de avion cu ruta Bucureşti – Washington pe care Malko îl băgă în buzunar. Trebuiau să plece.

— Cu siguranţă că prietenul lui Duarte Gomez e deja departe, conchise Malko. Dacă nu ştim cum îl cheamă, nu avem nici o şansă să-l găsim.

— În orice caz, zise Ruxandra, nu vă va mai necăji. Putem să plecăm mâine la Chişinău, imediat ce veţi obţine viza.

*

* *

Dell Claridge nu reuşea să-şi alunge tristeţea. Din momentul în care maşina lor a fost înconjurată de cei patru ţigani, bătăile inimii nu s-au mai domolit. La început a acţionat din instinct, trăgând în adversari ca să-şi croiască drum, apoi alergă prin pădure gata să-şi dea sufletul, până când a fost sigur că nu mai era urmărit.

A ajuns în sfârşit pe drumul Ploieşti – Bucureşti, s-a urcat într-un autobuz care aştepta şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, acesta porni imediat. A coborât în partea de nord a oraşului, ducându-se imediat la Hotelul *Ambasador* cu taxiul. În cinci minute plătise, îşi făcuse valiza, apoi a luat un alt taxi până la aeroport. Niciodată nu s-a felicitat atât de mult că fusese prudent. Maşina a fost închiriată pe numele lui Duarte Gomez şi, cum nu locuiau în acelaşi hotel, nimeni nu putea face vreo legătură între ei…

Cât a durat drumul până la aeroport şi-a frământat mintea să-şi amintească dacă nu cumva lăsase vreun indiciu în maşină. Cel mai rău era că nu ştia în mâinile cui a căzut cubanezul şi după cât timp a vorbit. Trebuia cu orice preţ să plece din România.

Neştiind o boabă româneşte, Dell Claridge intrase în panică gândindu-se că va fi hărţuit în această ţară.

La aeroport, se uită pe tabela unde erau afişate plecările. Avea o cursă pentru Roma peste patruzeci şi cinci de minute. După ce îşi rezervase un loc, s-a dus la toaletă ca să scape de pistolul Glock care valora opt sute de dolari şi scăpase de mai multe controale, plus cel de pe aeroportul din Moscova. Fiind demontat şi ascuns în valiză, nu putea să declanşeze alarmele magnetice, căci o mare parte din piese nu erau din metal. Dar, în cazul acesta, nu voia să-şi asume nici un risc. Destul că revenirea în Statele Unite avea să fie furtunoasă. Dar cel puţin acolo nu va fi singur…

După ce se văzu la Roma, se repezi direct la un *duty free,* cumpără o cutie cu bomboane de ciocolată şi se îndopă cu ele până la plecarea avionului. Avea de aşteptat două ore legătura pentru Londra. Era nerăbdător să ajungă într-o ţară în care se vorbea engleza. Va dormi acolo, iar a doua zi, va lua un avion spre Washington.

— Mai daţi-mi un Defender, îi cerul el barmanului.

Alcoolul îi topea treptat-treptat ghemul pe care îl simţea în stomac. Totul începuse atât de bine. Primise un telefon de la Mark Spry, unul dintre foştii şefi, care se ocupa acum de afaceri imobiliare. Nu s-au mai văzut de pe vremea când transportau împreună arme pentru gruparea „Contras”, plecând din Arkansas. Mai vorbeau la telefon din când în când. Dell Claridge tăia frunză la câini. Cu banii câştigaţi când lucra pentru CIA, îşi deschisese o mică agenţie de detectivi particulari pe Strada 18, la Washington. Se ocupase de filaje, de adultere, de impozite, în fine, de toate afacerile murdare dintr-un mare oraş. Fiindcă nu avea bani să închirieze un apartament, Dell Claridge dormea la birou şi se neglija din ce în ce mai mult.

Când l-a sunat Mark Spry acum două luni, contul lui din bancă avea o gaură de o mie şapte sute şaizeci şi cinci de dolari şi nu ştia cum o va acoperi.

Îşi spuse imediat că Mark Spry se purtase prea frumos ca să fie cinstit, dar acceptase totuşi invitaţia să ia masa împreună la *Occidental Grill,* pe Pennsylvania Avenue. Era un restaurant la care el nu avea acces nici măcar în vis.

De-abia când era la al treilea pahar cu Defender fără gheaţă, Mark Spry îi dezvălui adevăratele intenţii… Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, s-ar fi ridicat imediat şi ar fi plecat. Nu

fiindcă ar fi avut scrupule, ci pentru că îi era groază. Un singur lucru îl ţinuse pe loc: în vremea în care lucrase pentru CIA, învăţase că atunci când se afla în slujba unor oameni puternici, putea să comită oricâte ilegalităţi fără să răspundă pentru ele.

Până la urmă, oferta lui Mark Spry nu era chiar atât de idioată, pentru că avea legături la cel mai înalt nivel. Fostul agent CIA îi strecură pe sub masă un plic gros şi îi spuse în şoaptă:

– Sunt zece mii de dolari înăuntru. La întoarcere, vei mai primi patruzeci de mii, plus toate cheltuielile.

Atunci, Dell Claridge nu se putu abţine să nu pună mâna pe el şi să-l bage în buzunar. Era nemaipomenit. Dintr-o dată pusese capăt tuturor problemelor lui. Şi unde mai pui că totul a decurs foarte bine. Ar putea spune că Spry îi uşurase munca… Singurul punct foarte delicat rămăsese introducerea unei arme în Rusia. Dar, datorită pistolului Glock, ale cărui componente erau în majoritate din plastic, se descurcase de minune. Omul pe care îl împuşcase pe peronul metroului era pentru el un necunoscut, deci îl lăsa rece. Îl urmărise pe acesta de când plecase de la hotel.

Chiar în aceeaşi seară, lua avionul spre New York cu plicul furat de la victima lui pe care nu apucase încă să-l deschidă. Mark Spry îl avertizase că, dacă o făcea, putea să-şi ia adio de la viaţă… Au luat din nou masa la Occidental Grill. Schimbul dintre plic şi servieta-diplomat ce conţinea cele patruzeci de mii de dolari a fost făcut în Buick-ul lui Mark Spry. Dell Claridge a fost extrem de nervos în zilele următoare, dar, cum nu s-a întâmplat nimic, s-a mai înseninat puţin. Nu se mai gândea că îl va revedea pe Spry decât după o perioadă foarte lungă de timp. Apoi, după opt zile, primi un alt telefon şi i se stabili o nouă întâlnire.

De data aceasta, Mark Spry nu o mai luă pe ocolite şi trecu direct la subiect. Trebuia să lichideze trei persoane care nu erau de origine americană într-o ţară străină. Pentru două, primea o sută de mii de dolari. Mark Spry îi băgase în cap lui Dell Claridge că, dacă avea această sumă, plus ceea ce câştigase deja, putea să pună pe picioare o afacere undeva în Florida şi pe urmă să trăiască liniştit până la adânci bătrâneţi… Va aloca încă cincizeci de mii de dolari pentru un eventual complice. Dar îi dădu de înţeles că nu era obligatoriu să-l ia şi pe acesta cu el.

Dell Claridge nu putuse să-l refuze. Cât despre complice, cerul îi şi trimisese unul. În urmă cu trei zile, un cubanez pe care îl cunoscuse odinioară în Honduras, care de-abia ieşise din

închisoare, l-a sunat să-i ceară o slujbă.

De data aceasta, totul se dusese pe apa sâmbetei. Bineînţeles că îi rămăsese acontul de o sută de mii de dolari, dar băgase mâna în ei pentru cheltuieli. Viitorul nu era prea roz. Mark Spry se va înfuria rău de tot când va afla de eşecul misiunii lui.

Ca să prindă puţin curaj, mai comandă un Defender, iar barmanul îl aduse zâmbindu-i complice. Simţise că americanului nu îi erau boii acasă.

Capitolul XII

Vocea generalului Nikolaev, şeful grănicerilor, vibra de emoţie. Erau rare cazurile în care vorbea el însuşi la telefon fără s-o pună pe secretară.

— Viaceslav Ivanovici, zise el, i-am găsit!

Generalul Trubnikov avea impresia că îi plesneşte inima. De când dispăruse generalul Poliakov împreună cu amanta, singurul indiciu asupra eventualei lor destinaţii, de când fugiseră din Rusia, era prezenţa la Bucureşti a unui agent al CIA, Malko Linge. Or, în ciuda presiunilor exercitate asupra SRI-ului român, *rezidentura* acestei ţări nu îl localizase încă.

— Bravo! Ura! Unde sunt?

Răspunsul şefului grănicerilor îi mai potoli entuziasmul:

— Nu ştiu unde sunt astăzi, mărturisi el. Dar ştiu că în ziua în care paznicii lor au fost asasinaţi, s-au îmbarcat pe cursa Air Moldova de la unu fără cinci, cu destinaţia Chişinău, de pe aeroportul din Vnukovo. Au ajuns la Chişinău după două ore şi jumătate.

— Cum de aţi descoperit acest lucru? îl întrebă generalul Trubnikov puţin intimidat.

— Datorită informaţiei pe care ne-aţi comunicat-o în legătură cu prezenţa la Bucureşti a unui agent al CIA, Malko Linge, care fusese şi la Moscova cu câteva zile în urmă. Le-am cerut serviciilor mele să verifice toate listele de pasageri cu destinaţia Bucureşti sau Chişinău, la zborurile care au plecat din Moscova în ziua dispariţiei generalului Poliakov.

— Dar cu siguranţă că nu au călătorit cu numele lor adevărate, obiectă Trubnikov.

— Fireşte că nu, dar pe fişele de îmbarcare trebuie să figureze în mod obligatoriu seria paşaportului. Am verificat paşapoartele tuturor pasagerilor care au efectuat aceste zboruri ca să vedem dacă ele corespund cu indivizii identificaţi. Ne-a luat ceva timp. Chiar în dimineaţa asta, serviciile mele au descoperit adevărul. În cursa companiei Air Moldova cu ruta Moscova – Chişinău, au fost doi pasageri ale căror serii de pe paşapoartele înregistrate de serviciile noastre nu corespundeau numelor înscrise pe fişa de plecare.

— Adică?

— Este vorba de nişte paşapoarte pierdute şi declarate dispărute de posesorii lor, care au fost „spălate” şi „fardate” cu fotografii noi corespunzând noilor nume. Generalul Poliakov a fugit sub numele de Serghei Ivanovici Voronţov, iar Fedora Kulak, sub cel de Dimitrova Fedorova Koleşnicenko.

— Deci au ajuns în Moldova cu aceste nume?

— Fireşte. Dar, dacă s-au folosit de două paşapoarte, cred că în realitate deţin vreo patru şi au plecat din Moldova cu alte nume, ajutaţi de Ambasada americană din Chişinău.

Creierul generalului Trubnikov se învârtea ca o turbină.

— Anunţ imediat rezidentura din Chişinău.

— Sper că mai e vreme, conchise generalul Nikolaev, apoi închise.

Generalul Trubnikov se şi apucă să scrie un mesaj adresat rezidentului din Chişinău. Era un post neînsemnat în care nu ajungeau oamenii cei mai buni... Secretara îl şi duse în sala cifrurilor. Directorul SVR-ului avu răgaz să fumeze jumătate de pachet de ţigări înainte de a primi răspunsul de la Chişinău.

— Este un anume Serghei Voronţov la Hotelul *Seabaco* din Chişinău.

*

* *

Drumul mergea drept în mijlocul unei câmpii cenuşii care se întindea până la Marea Neagră. Nu se vedea nimic altceva în afara acestei întinderi mohorâte care ţinea cât vedeai cu ochii.

Nu prea era circulaţie: câteva căruţe trase de cai, camioane şi puţine automobile. În ciuda denumirii pompoase, drumul european E-581 era doar o modestă şosea cu două benzi, prost întreţinută, pe care nu se putea rula decât cu optzeci de kilometri la oră. Peste tot erau maşini de poliţie.

Malko, ce conducea Mercedesul Ruxandrei Andreianu, încetini când intră printre blocurile înghesuite din Bârlad, oraş urât şi trist, cu şirul lui de chichineţe îmbătrânite.

— Nu mai avem mult, zise Ruxandra care avea harta pe genunchi. Urmează Huşi, apoi ajungem la graniţă. De aici, facem cam o oră până la Chişinău.

Plecaseră din Bucureşti pe la prânz. De dimineaţă, Malko se dusese la Ambasada Republicii Moldova, în Aleea Alexandru numărul 40, unde, pentru patruzeci de dolari, obţinuse viza pe loc. De atunci, au mers tot către est, sub un cer plumburiu şi

apăsător, într-un peisaj dezolant. Planul era simplu. Trebuia să-i recupereze pe cei doi fugari din Chişinău, apoi să se întoarcă din nou la graniţă ca să obţină vizele pentru cei doi ruşi. Ruxandra îi făgăduise că e posibil... După aceea, perechea va sta ascunsă la ea acasă până vor putea fugi pe Marea Neagră.

Malko se mai destinse puţin. De când plecaseră din Bucureşti, nu îi urmărise nimeni. Îşi încrucişă degetele, doar în închipuire, pentru ca totul să meargă strună la Chişinău, încetini. Drumul alunecos şerpuia printre dealurile pitice. Pe drum întâlniră doar curbe şi tractoare. Dar era mai bine să fie atent. Se pomeniră apoi pe un drum drept la capătul căruia un panou anunţa graniţa.

— Va trebui să avem răbdare, suspină Ruxandra.

*

* *

După ce trecură de bariera de la frontieră, drumul urca în mijlocul unei păduri de pini. Acum erau în Republica Moldova. Malko aruncă o privire la ceasul Breitling *Crosswing.* Durase o oră şi jumătate ca să treacă graniţa! În partea română, lucrurile au mers mai repede decât cu moldovenii care îi aduseseră în pragul exasperării din cauza geloziei pe proaspăta lor independenţă. Un val de funcţionari se năpustiră asupra lor, cerându-le tot felul de taxe derizorii pentru care primeau câte o chitanţă pe căpeţele de hârtie cenuşie. Ca să nu uite de bunul şi bătrânul comunism... Feţele funcţionarilor erau mohorâte, erau trataţi cu aroganţă, iar casele păreau deteriorate... O maşină a poliţiei staţiona în faţa postului de frontieră cu un cauciuc spart. Iar ca peisajul să devină mai vesel, începu să cadă o ploaie fină.

— Acesta este Prutul! zise Ruxandra când trecură Un pod peste un râuleţ, graniţa naturală dintre România şi Republica Moldova.

Solul era accidentat şi plin de păduri. Aproape că nu întâlniră sate, iar maşini, nici atât. Semăna cu Rusia din anul 1950. Nişte ţărani încotoşmănaţi aşteptau resemnaţi la marginea drumului autobuzele care probabil aveau să sosească odată şi odată. Malko avea senzaţia că se află într-o ţară părăsită. Ruxandra îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Într-o oră vom fi la Chişinău.

Malko se simţi cuprins din nou de tristeţe. În Moldova, ruşii mai deţineau încă puterea. Era o ţară integrată în CSI în care SVR se sprijinea pe trupele ruseşti din Armata a XV-a.

Generalul Poliakov putea găsi aici cel mai bun refugiu.

*

* *

Superbă în strălucitorul costum de baie întreg care se mula pe formele apetisante, Fedora Kulak se ţinea de barele care mărgineau piscina din hotel. Pe faianţa albă de pe pereţi, se reflecta lumina palidă a neoanelor de pe tavan. Seabaco era o clădire modernă, fireşte, dar construită după tiparele sovietice, încât faţada avea graţia unui buncăr din beton cenuşiu… De patru zile de când stăteau în acest hotel, fiecare oră constituia pentru ei o nouă încercare. Ea nu îndrăznea să-i telefoneze tipului de la CIA de teamă să nu fie ascultată. Se aflau într-o ţară comunistă unde se scria româneşte cu caractere chirilice, cu o ambasadă rusă şi o rezidentura a SVR.

Evgheni şi Fedora nu ieşeau din cameră decât la masă, în restaurantul asaltat de evrei new-yorkezi, de origine moldavă care s-au îmbogăţit şi acum au revenit în patrie. Neprimind nici un fel de instrucţiuni de la CIA, cei doi fugari nu îndrăzneau să se mişte de acolo. În plină iarnă, oraşul Chişinău era absolut sinistru. Construit pe mai multe coline ce dominau râul Brac, o apă cu numeroase coturi ce se vărsa te Nipru, fusese distrus în întregime în 1941 şi oferea foarte puţine atracţii turiştilor. Străzile se întretăiau în unghiuri drepte, mărginite de case vechi din lemn. Unele clădiri din secolul al XIX-lea rezistau timpului, dar contrastau cu construcţiile futuriste ce se înălţau pretutindeni, printre care şi Preşedinţia, ce semăna cu pista de lansare de la Cap Canaveral.

În clipa în care se pregătea să plonjeze în apa călduţă şi plină de clor, Fedora Kulak zări reflectându-se în apă umbra unui bărbat care stătea în cadrul uşii ce ducea spre ascensoare. O privea, stând cu mâinile în buzunarele unei haine din piele şi cu pălărie pe cap… Pulsul i se acceleră brusc. Necunoscutul nu se clintea din loc, dar în mod sigur nu era un admirator. Se întoarse încetişor cu faţa la el, având grijă să-i iasă în evidenţă sânii şi bazinul. Într-o fracţiune de secundă, fu sigură că intuiţia nu o înşela şi îşi stăpâni senzaţia groaznică de vomă. Fuseseră dibuiţi.

Îi pierise cheful de baie… în afara desfătărilor sexuale cu amantul ei, aceasta era unica distracţie. Făcuse întotdeauna sport, mai ales în vremea în care se antrena pentru meseria ei de gardă de corp. Pentru ea era ceva normal, simţea nevoia de mişcare. Nu era prea plăcut să înoate în apa asta plină de clor,

dar era mai bine decât nimic. Evgheni Poliakov se apucase de scris. Aşternea pe hârtie toate informaţiile care îi veneau în minte. De două zile, înşirase cu un scris fin şi sigur nume, date, fapte, numere de conturi bancare, referinţe. Aici se găsea chintesenţa arhivelor de care se ocupase în ultimii treizeci de ani. Adică tot ceea ce îi va asigura de acum înainte viitorul.

Fedora îi propusese să mai facă o pauză, dar o refuzase. Cu cât orele treceau mai repede, cu atât se simţeau mai liniştiţi, zicându-şi că au reuşit să învingă puternica maşinărie represivă a Rusiei. Se pare că au fost prea optimişti…

Necunoscutul se întoarse puţin şi îşi aprinse o ţigară. Ea se uită în jurul ei. Nu văzu nici un telefon ca să-i poată preveni pe Evgheni. Se gândi câteva clipe şi se hotărî pe loc. Ieşi din apă, îşi puse halatul de baie peste costum, dar lăsă să i se vadă formele plinuţe. Apoi se îndreptă cu paşi normali către culoarul pustiu. Dar, când ajunse în faţa liftului, zări un bărbat care stătea pe banchetă. Când uşa cabinei se deschise, acesta se ridică şi veni lângă ea, intrând în urma ei în lift. Privirile se întâlniră o secundă, ceea ce îi întări convingerile. Privire ca a lui întâlnise cu sutele. Toţi erau o apă şi un pământ.

Fedora Kulak se liniştise.

— *Kakoi etaj?* întrebă ea în ruseşte zâmbindu-i, în timp ce apăsa pe butonul de la trei.

— Acelaşi ca şi dumneavoastră, mormăi bărbatul fără să se uite la ea.

Ea îl observa pe sub gene. Probabil că ascundea o armă sub haină şi, în mod cert, nu era singur în hotel. Trebuie să colcăie de KGB-işti. Se întoarse puţin către el şi îi zâmbi încurajator. În acelaşi timp, desfăcu cordonul halatului de baie care se deschise, lăsând să se vadă costumul, coapsele şi pieptul generos. Bărbatul o privi. Nici nu observă muchia palmei care se abătu asupra nasului care pârâi. Un val de sânge ţâşni din nări, în timp ce aluneca în jos rezemat de perete.

Fedora Kulak se aplecă. Îşi aranjă halatul şi smulse o agrafă din coc. Îl apucă de păr cu stânga, iar cu dreapta îi înfipse dintr-o dată agrafa în ochiul stâng. Când aceasta pătrunse în creier, bărbatul tresări îngrozitor. Bătea cu picioarele în perete, apucat de nişte spasme teribile. Dar în câteva secunde se potoli definitiv…

Calmă, tânăra femeie smulse agrafa plină de sânge şi de materie cervicală, o şterse de haina din piele şi îşi aranjă cocul

punând-o în păr. Era unul dintre trucurile pe care le învăţase. În plus, un bărbat înarmat se temea rareori de o femeie, mai cu seamă dacă aceasta era frumoasă şi pe jumătate goală…

Liftul ajunsese la etajul al treilea. Imediat apăsă pe butonul pentru subsol. Acum nu era nimeni la piscină şi avea puţine şanse să întâlnească pe cineva. Un firicel de sânge se scurgea pe obrazul bărbatului din ochiul stâng. Ajunsă jos, Fedora ieşi din lift, prinse cadavrul de subsuori şi îl târî până la piscină. Datorită antrenamentelor, avea forţa unui bărbat… în câteva clipe, îl înghesui în cabina de schimb. Până mâine nu îl va găsi nimeni, căci piscina se închidea în cel mult un sfert de oră. Scotoci imediat cadavrul găsind un Makarov de nouă milimetri, echipat cu amortizor şi un încărcător de rezervă. Strecură arma în buzunarul halatului şi se grăbi să ajungă la lift.

*

* *

— Repede, că ne-au dibuit!

Când apăru Fedora, Evgheni Poliakov îşi ţinea capul în mâini, încordat şi răsuflând sacadat.

— Mă doare, gemu el. Mă doare din ce în ce mai tare.

— Trebuie sa plecăm imediat din hotel, insistă Fedora Kulak. Vino!

Generalul din SVR se ridică cu greutate şi împături mai multe foi care se aflau pe birou. Le puse într-un plic ce mai conţinea ceva, îl lipi şi apoi îl strecură în buzunar.

— Unde ne ducem?

În timp ce se îmbrăca, Fedora îi zise repede:

— Nu ştiu. Plecăm din hotel. Dacă putem.

După trei minute, se pomeniră pe coridorul pustiu. Fedora apăsă pe butonul pentru subsol. Mai înainte pusese pistolul în buzunarul hainei ei de samur, cu un glonţ introdus pe ţeavă. Evgheni Poliakov avea servieta-diplomat în mână. Fedora o luă la stânga pe un culoar care ducea la bucătărie şi ajungea în curtea din spatele hotelului. Astfel, evitau holul unde cu siguranţă erau aşteptaţi. Merseră mai departe pe Strada Ciubotaru care se înfunda în parc. Erau nevoiţi să-l traverseze pe jos ca să ajungă pe artera principală, Bulevardul Ştefan cel Mare, care străbătea oraşul de la est la vest.

Aici parcase Fedora maşina închiriată fiindcă pusese răul înainte… Se întoarse: nu văzu pe nimeni în spatele lor. Dacia era acolo. Se aşeză la volan şi demară. Bătăile inimii se mai

domoliseră puţin. Pentru o clipă, conduse la întâmplare, trecând prin faţa statuii lui Ştefan cel Mare, apoi prin dreptul Preşedinţiei. O ploaie măruntă cădea fără încetare şi peste o oră avea să se facă noapte. Nici vorbă să se ducă la alt hotel. Şi *Kosmos* trebuie să fie supravegheat. Chiar dacă trupul bărbatului pe care îl omorâse nu va fi descoperit repede, tovarăşii lui îşi vor da seama de dispariţie. Era cu neputinţă să iasă din ţară şi foarte greu să se ascundă la Chişinău… Aeroportul era păzit şi el, iar fără viză…

Mai aveau o posibilitate: să treacă în mod clandestin graniţa în România. Era mai puţin riscant. Dar ce vor face după aceea? SVR era şi în România… Singura nădejde rămânea tot în oamenii de la CIA care vor veni să-i ia de la *Seabaco...* Fedora se întoarse către amantul său:

— Haide la Ambasada americană să cerem azil. Pe urmă, vom vedea.

Suferind încă de migrena lui, Evgheni aprobă din cap.

— Să încercăm.

Ea viră la dreapta, luând-o pe Strada Armenească. Ambasada americană se găsea chiar în capăt, pe Mateevici, ocupând un conac cu un etaj, cu ferestre în stil vechi şi cu câteva coloane de o parte, iar de cealaltă, cu o flamură înstelată. La două sute de metri mai departe, era Ambasada Rusiei. În momentul în care voia să oprească, zări o Volga neagră staţionată în parcarea ce se afla exact înainte de ambasadă. Motorul era pornit, iar la bord se aflau patru bărbaţi.

— Sunt aici! şopti ea cu vocea gâtuită.

Nici nu ar avea timp să coboare, că i-ar împuşca pe loc. Fără să încetinească, ea viră la stânga, îndreptându-se spre bucăţica de autostradă ce ducea la aeroport. Nu se putea gândi la nimic. Singurul loc unde ar putea cere ajutor era la Hotelul Seabaco. Dacă se apropiau de el, îi pândea o primejdie de moarte. Ce puteau face în acest caz?

Evgheni Poliakov îi întrerupse gândurile:

— Caută o poştă! îi ceru el cu glas liniştit.

A treia persoană pe care o întrebă le indică una nu departe de Preşedinţie. Evgheni îi dădu Fedorei scrisoarea s-o pună la poştă. După ce ieşi, femeia zise:

— Trebuie să găsim un loc să ne oprim. Pe urmă eu mă întorc la hotel. Nu putem sta cu mâinile în sân.

Poliakov nu zise nimic, dar avea faţa congestionată de durere. Simţea că îi va exploda capul. Fedora Kulak îl privi cu nelinişte.

Întotdeauna suferise de nişte migrene îngrozitoare, însă, de câteva zile, observase că acestea se înteţiseră. Primul lucru pe care trebuiau să-l facă atunci când vor ajunge în Statele Unite era să consulte un specialist.

Capitolul XIII

Ploaia măruntă, combinată cu întunericul şi cu ştergătoarele de parbriz defecte, îl obliga pe Malko să înainteze foarte încet. Pe deasupra, centrul Chişinăului, cu nenumăratele sale sensuri interzise, constituia un adevărat labirint. Coborând pe Strada Ciubotaru, zări în fine faţada maronie şi austeră a Hotelului Seabaco.

— Mă duc eu, zise Ruxandra Andreianu, pe mine nu mă vor repera aşa de uşor.

Malko opri în capul străzii, chiar înainte de intrarea în parc şi întoarse maşina ca să fie pregătită de plecare. Noaptea se lăsase de-a binelea şi nu se zărea nimeni prin preajmă. După zece minute, Ruxandra apăru cu figura întunecată.

— Nu sunt aici, spuse ea. Am sunat în camera lor, m-am dus la bar, în restaurant, peste tot. De la prânz, nu i-a mai văzut nimeni.

— Poate s-au dus să se plimbe, îi sugeră Malko. Trebuie să-i aşteptăm, nu avem ce face.

Românca aruncă o privire în jurul ei.

— Sunt nişte bărbaţi ciudaţi în hol, în afara celor care asigură paza hotelului, plus o maşină în faţa intrării cu trei oameni la bord. Se pare că supraveghează.

Malko simţi cum i se strânge stomacul.

— Să fie cei din SVR?

— Mă tem că da. Am văzut eu mulţi tipi ca ei…

Nici în visele cele mai urâte, Malko nu îşi putuse imagina ceva mai rău. Unde s-au dus cei doi fugari?

— Să încercăm la aeroport, îi propuse Malko. Probabil că încearcă să fugă, dacă ştiu că au fost descoperiţi. Au putut să obţină vizele de la Consulatul român…

Plecară din nou sub stropii de ploaie, traversară cartiere mărginaşe sinistre cu blocuri turn învăluite în atmosfera cenuşie. Nici aeroportul nu era mai vesel… Intrarea care era în renovare se afla într-o parte. Nu se vedea nici o lumină în holul imens cu trei ghişee micuţe la care se vindeau bilete. Malko îl străbătu dintr-un capăt în celălalt, dar nu găsi pe nimeni.

Se întâlni cu doi bărbaţi care căutau şi ei pe cineva. Dar nu

ieşiră, ci se opriră pe pasarela de sus chiar deasupra culoarului de acces. Şi aici mişunau cei din SVR…

Se duse la Mercedes din ce în ce mai îngrijorat.

— Acum unde mai mergem? o întrebă pe Ruxandra.

— Ne întoarcem în oraş, dacă supraveghează totul, înseamnă că nu i-au găsit încă.

Era singurul lucru pozitiv…

După o jumătate de oră, au ajuns pe Strada Ciubotru la numărul 37. Malko intră în holul Hotelului *Seabaco.* Acolo se vânzoleau vreo doisprezece bărbaţi. Se duse direct la lift şi urcă la etajul al treilea. Dar nu ieşi din cabină, fiindcă doi oameni îmbrăcaţi cu canadiene se fâţâiau de colo-colo pe culoar. Pe fruntea lor stătea scris SVR…

Coborî şi se duse la micul bar ca să bea ceva. Acesta se afla în faţa intrării. Îşi sfărâma mintea să găsească o idee. Pe urmă, se duse la recepţie şi întrebă în ruseşte dacă domnul Voronţov lăsase vreun mesaj. Însă nu era nimic.

Era imposibil să nu îi observe pe cei patru bărbaţi care stăteau pe canapeaua şi pe fotoliile din hol, chiar vizavi de recepţie. Nu aveau mutre de turişti… Ieşi, nebun de furie. Se chinuise să-l scoată pe Evgheni Poliakov din Rusia ca să-i piardă urma în Moldova. Asta era prea de tot. Nu puteau nici să se fâţâie atâta prin oraş, mai cu seamă că nu ştiau ce maşină aveau fugarii. Dar mai erau oare în Chişinău?

— Să mergem la Ambasada americană, spuse el, îl voi întreba pe ambasador. Poate are el vreo veste.

Se sui în maşină când, deodată, zări o femeie care venea pe jos dinspre capul Străzii Ciubotaru. Era prea întuneric şi nu reuşea să-i distingă figura, dar l-au frapat două lucruri: înălţimea şi haina lungă de blană deschisă la culoare ce îi ajungea până la glezne. Când aceasta ajunse la trei metri de el, o recunoscu. Era chiar Fedora Kulak. Şi ea îl zărise şi iuţise pasul.

— Boje moi![22] Unde aţi fost?

Era furioasă şi speriată totodată, din această cauză colţurile gurii se lăsaseră în jos.

— Am întârziat, se scuză Malko. Unde este Evgheni Poliakov? Ce s-a întâmplat?

— Ne-au dibuit! suflă ea. Veniţi repede cu mine!

Se întorsese deja, îndreptându-se cu paşi mari spre parc. În

[22] Dumnezeule! (n.a.).

clipa în care ajunse acolo, se întoarse şi înjură printre dinţi. Malko se întoarse şi el. Fuseseră urmăriţi de doi bărbaţi care veneau repede spre ei. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială, s-ar fi evaporat numaidecât, căci unul dintre ei scoase din buzunar un talkie-walkie şi începu să vorbească.

— Ei sunt, strigă Fedora Kulak, m-au reperat!

— Unde e generalul Poliakov? repetă Malko întrebarea.

— În maşină, pe bulevard. E o Dacia 1300 verde. Sunteţi înarmat?

— Da.

Avea mereu asupra lui pistolul Radom pe care i-l împrumutase Ruxandra.

— Bine, duceţi-vă la el. Aşteptaţi-mă trei minute, atât. Dacă nu vin, plecaţi fără mine.

Fără să-i lase răgazul să-i răspundă, ea se şi întoarse îndreptându-se liniştită către cei doi bărbaţi. Luaţi prin surprindere, ei încetiniră paşii. Fedora Kulak mergea în continuare în direcţia lor. Când îi mai despărţeau doar câţiva metri, ea se opri şi îi aşteptă.

— Îl căutaţi pe generalul Poliakov? strigă ea.

Stupefiaţi, rămaseră înţepeniţi locului. Era prea frumos.

— Unde este? o întrebă unul dintre ei.

— Acolo!

Cum se uitară în direcţia indicată, Fedora Kulak scoase pistolul Makarov, luat de la KGB-istul pe care îl omorâse şi, calmă, ţinând arma cu ambele mâini, deschise focul asupra lor.

Trase două focuri de două ori şi îi nimeri direct în cap exact aşa cum învăţase la lecţia de tir, în subsolul de la Lubianka.

Cei doi se prăbuşiră fără să aibă timp să tragă măcar un foc de armă. Cele patru împuşcături înăbuşite de amortizor abia se auziseră. Parcul era cufundat în întuneric, pustiu, iar trupurile erau totuna cu pământul. Fedora Kulak plecă în goană spre bulevard. Prietenii celor doi bărbaţi auziseră cu siguranţă împuşcăturile în microfonul deschis al aparatului de emisie-recepţie şi nu vor întârzia să riposteze.

*

* *

— Iat-o! strigă Evgheni Poliakov.

Practic, Malko nici nu avusese timp să facă cunoştinţă cu el. Numai că rusul îi păru mai supt la faţă şi mai îmbătrânit decât în fotografia din paşaport. Parcă era tatăl Fedorei… Aceasta se

aruncă în maşină, iar Malko se afla la volan.

— Vreau să o iau pe prietena care m-a ajutat, zise el. Vă ascundeţi la ea până vă scot din România.

— Ne aflăm încă în Moldova, observă sec Fedora.

— În seara asta, vom ajunge în România. Totul este aranjat, zise Malko.

Până în clipa în care maşina se opri în spatele Mercedesului Ruxandrei Andreianu, nimeni nu scoase o vorbă.

— Veniţi, le spuse el, maşina asta e mai rapidă decât a voastră şi are număr românesc.

Peste puţin timp, porniră, Ruxandra stând lângă Malko, iar cei doi ruşi în spate.

— Unde mergem? întrebă generalul Poliakov.

— În România.

— Cum? Noi nu avem vize.

— Le luaţi la graniţă, răspunse Ruxandra. Îi cunosc pe poliţiştii români. Ne vom descurca de minune cu câţiva dolari.

Fostul director al arhivelor SVR-ului spuse cu voce obosită:

— Nu sunt sigur că vom reuşi să trecem graniţa. Sunt pe urmele noastre. S-ar putea chiar să ne-o fi luat înainte. Eu ştiu ce le poate pielea. Ne vor, iar acum sunt siguri că ne aflăm aici.

Îi trecuse migrena. Malko ajunse din nou în vestul oraşului.

Timpul era prea urât ca să poată observa dacă erau urmăriţi, dar, în principiu, nu aveau cum să fie filaţi. Evident că oamenii din SVR se îndoiau că se îndreaptă spre graniţă…

— Nu e indicat să ne ducem la aeroport, căci e păzit. La Tiraspol, e şi mai periculos. Am putea încerca la Ambasada americană, dar pe urmă, va trebui să ieşim…

— Nu la ambasadă, i-o tăie Fedora, sunt de mult acolo!

Maşina încetini şi o luară pe drumul dinspre vest care ieşea din Chişinău. Liniştită, Fedora puse un încărcător nou cu opt gloanţe în pistol. Omorâse trei oameni în mai puţin de o oră şi nu se sinchisea deloc, ba dimpotrivă, era mândră să constate că se antrenase excelent. Problema era că cei din faţa lor se antrenaseră la fel de bine. Fuseseră luaţi prin surprindere, dar acest lucru nu va dura mult… Ruxandra Andreianu ridică ochii de pe hartă şi spuse:

— Ajungem la graniţă în aproximativ o oră şi un sfert.

*

* *

— Dacă vă scapă, veţi ajunge în faţa Curţii Marţiale, tună

generalul Trubnikov. Voi cere chiar eu pedeapsa maximă! Auziţi?

— Da, *tavarisci* gheneral, bâigui colonelul Kokoşin. N-am avut noroc, dar…

— Să nu mai pomeniţi nimic de noroc! urlă directorul SVR-ului în receptor. Mai bine spuneţi-mi ce dispozitiv aţi adoptat.

Colonelul Kokoşin era unul dintre cele mai bune elemente din al Treilea Directorat. Un bărbat format în trupele Spetnaţ, obişnuit cu misiunile periculoase şi delicate. Venise în ajun la Chişinău ca să conducă hăituiala celor doi fugari. Dacă nici el nu reuşea să pună mâna pe ei, era vai şi amar. Ordinele lui erau simple: să-i omoare pe loc pe vinovaţi. Colonelul încercă să adopte un ton degajat:

— Am în subordine patruzeci de oameni din dimineaţa asta, *tavarisci* general, spuse el. Douăzeci la Hotelul *Seabaco,* la aeroport şi la Ambasada americană din Chişinău. Opt care au plecat cu două maşini s-au postat în apropierea postului de frontieră, pe partea moldovenească, la marginea drumului european E-581, ruta cea mai directă spre România. Criminalii pe care îi urmărim sunt nevoiţi să oprească acolo. Controalele sunt foarte minuţioase, aşa că avem timp să acţionăm. Alte trei vehicule patrulează în prezent prin tot Chişinăul şi au câte patru oameni la bord. Toţi comunică prin radio, datorită PC-ului pe care l-am instalat ia ambasadă. În plus, dispunem de o antenă la Tiraspol, cu ajutorul căreia luăm legătura cu Cartierul General al Armatei a XV-a. Ne-au pus la dispoziţie două elicoptere M 26, dar acum nu mai avem timp să le folosim…

— Asta e tot? întrebă generalul Trubnikov.

Pe măsură ce afla amănunte, un subordonat însemna elementele comunicate pe o hartă a Moldovei prinsă în piuneze pe birou.

— Nu, *tavarisci* general, răspunse colonelul. *Rezidentura* de la Bucureşti ne-a trimis şase oameni. Aşteaptă dincolo de hotar, în România, iar noi păstrăm legătura cu ei.

Deodată, generalul auzi voci şi discuţii aprinse în aparat. Colonelul Kokoşin spuse din nou în receptor:

— A intervenit ceva nou, *tavarisci* general, anunţă el. Doi oameni de-ai noştri au reperat o femeie când se întorcea la hotel. Era însoţită de un necunoscut. S-au îndreptat spre centrul oraşului.

— Şi nu i-aţi prins?

— Fugarii au împuşcat doi dintre oamenii noştri, zise colonelul

Kokoşin. Am găsit cadavrele. Amândoi au câte două gloanţe în cap.

— *Merzavţî!*[23]

Generalului Trubnikov i se făcuse pielea de găină. Fugarii au luat legătura cu americanii. Era semn rău.

— Dublaţi paza în preajma Ambasadei americane, ordonă el. Dacă acei criminali încearcă să treacă cu o maşină a Corpului Diplomatic, împiedicaţi-i! Vă ordon în mod expres!

— *Haraşo, tavarisci* general, aprobă colonelul.

Era pentru prima oară când ordona să se deschidă focul asupra unei maşini diplomatice aparţinând unei ţări „prietene”, într-adevăr, acest general Evgheni Poliakov, despre care nu auzise în viaţa lui, trebuie să fie un mare criminal.

— Trimiteţi o maşină ca să patruleze pe drumul ce duce la graniţă, adăugă generalul Trubnikov. Nu cred că au rămas în oraş şi nici că vor trece în Ucraina.

Privi harta desfăşurată pe biroul lui. Dispozitivul plasat acolo de subordonatul său părea să nu aibă cusur. Moldova e o ţară în care nu prea ai unde să te ascunzi… Puţine oraşe, puţine drumuri şi nu puteai spera la complicitatea nimănui. Dacă fugarii nu s-au refugiat încă în Ambasada americană din Chişinău, îi va prinde în mod sigur… Totodată, îşi va salva şi scaunul.

*

* *

În Mercedes domnea o linişte apăsătoare. Ieşiseră din Chişinău de o jumătate de oră şi se aflau la ţară. Drumul nu era deloc circulat. Noaptea era întunecoasă şi ploua întruna. Concentrat asupra volanului, Malko era atent la curbe şi la gropile din asfalt.

Brusc, Fedora rupse tăcerea:

— Cu siguranţă ne aşteaptă la graniţă. Ştiu foarte bine că vom trece pe acolo.

Şi Malko se gândise la asta, dar nu mai spuse. Se întoarse către Ruxandra.

— Pe unde am putea să trecem?

— Pe la laşi, făcu ea, mult mai la nord, dar avem de ocolit, nu glumă. Apoi, trebuie să o luăm pe acelaşi drum ca să ajungem la Bucureşti.

— Nu ne cunosc maşina, zise Malko mai mult ca să se liniştească singur.

---

[23] Nemernicii! (n.a.).

În spate, generalul Evgheni Poliakov stătea ţeapăn, cu figura încremenită. Ca şi cum toată această situaţie nu l-ar privi! şi pe el.

— Ce mai faceţi? îl întrebă Malko.

— Mă doare foarte tare capul, răspunse rusul.

În acel moment, Malko zări în oglinda retrovizoare o maşină care se apropia din ce în ce mai repede. Când ajunse destul de aproape, recunoscu un BMW gri, cu număr moldovenesc.

Dar, ciudat lucru, în loc să-i depăşească, ea încetini şi se plasă exact în spatele lor. Malko zări înăuntru patru siluete. Nu îi trebui mult timp ca să înţeleagă.

— M-am bucurat prea devreme, zise el. Acum ne cunosc maşina… Sunt în spatele nostru.

Ruxandra şi Fedora întoarseră capetele; generalul Poliakov nu se clinti din loc.

— De ce nu întreprind nimic? întrebă Ruxandra cu voce răguşită. Drumul e pustiu.

De data asta îi răspunse Poliakov:

— Ne aşteaptă la graniţă ca să ne prindă la mijloc. Altminteri, ne-ar fi atacat de mult.

Apăsase cuvintele ca şi cum ar fi rostit un adevăr primordial, fără să fie emoţionat. Ca şi cum ar fi murit deja. Dimpotrivă, Fedora Kulak se întoarse îngrijorată către Malko şi îl întrebă:

— Acum ce faceţi? Toate s-au întâmplat, din vina dumneavoastră! Aţi întârziat foarte tare. Puteam să fim de mult la adăpost…

Ochii ei scânteiau de furie. Malko se uită în oglinda retrovizoare. BMW-ul aproape că atingea bara de protecţie. În mai puţin de jumătate de oră, ajungeau la graniţă unde îi aşteptau cu certitudine ceilalţi KGB-işti şi-atunci să vezi surle şi trâmbiţe! Poliţiştii moldoveni nu aveau cum să-i apere de puternicul comando înarmat al trupelor Spetnaţ.

— Vom ajunge la graniţă în mai puţin de un sfert de oră, zise Ruxandra Andreianu cu îngrijorare în glas.

Una peste alta, atât le mai rămăsese practic de trăit.

Capitolul XIV

Câteva clipe, Malko conduse ca un automat, căutând cu disperare o soluţie. BMW-ul era tot în spatele lor.

— Unde suntem exact? o întrebă el pe Ruxandra pare stătea aplecată peste hartă.

— Ajungem imediat la Leuşeni, ultimul sat înainte de frontieră care e la vreo zece kilometri mai departe.

Atunci, Fedora Kulak strigă la ei:

— Trag în noi!

Întoarsă pe locul ei, se uita fix la drumul din spatele lor. În oglinda retrovizoare, Malko zări un bărbat care ţinea un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă şi se aplecase în afară peste portieră. Se îndepărtă puţin când ţâşni flacăra portocalie din ţeavă. Apoi acceleră, mergând în zigzag pe şoseaua desfundată. BMW-ul se apropie din nou. Alte flăcări ţâşniră din armă, dar deocamdată nu îi atinse nici un proiectil.

Adversarii lor hotărâseră că era mai discret să-şi regleze conturile pe drumul acesta neumblat din apropierea graniţei. Malko se angajă pe o pantă destul de abruptă. Deodată, farurile luminară nişte petice de ceaţă, întâi mai răzleţe, apoi din ce în ce mai dese, pe măsură ce coborau pe valea Prutului.

La început, Malko nu le dădu atenţie, observând BMW-ul în oglinda retrovizoare. Dar, în câteva minute, peticele răzleţe de ceaţă se uniră într-un fel de zid pufos şi alb ca de vată, care devenea din ce în ce mai dens. Malko fu nevoit să ridice piciorul de pe pedala de acceleraţie. Lumina farurilor nu bătea decât la câţiva metri, relieful dispăru şi de-abia zări o fâşie de asfalt în faţa lui.

Încetini la şaizeci pe oră. Era imposibil să meargă mal repede, căci drumul cotea neîncetat. Dar, inevitabil, farurile BMW-ului dibuiau toate coturile. Brusc, Malko călcă frâna. Două luminiţe roşii slabe jucau în faţa lor, străpungând peticul de vată ca ochii unui balaur rău. Malko avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că erau farurile unui camion enorm ce transporta buşteni şi se ţâra cu viteza unui melc, ocupând practic toată şoseaua. Asta le mai lipsea!

Mai multe lovituri surde zguduiră deodată caroseria. Ruxandra

ţipă, în vreme ce un curent de aer rece pătrunse în vehicul. Pasagerii BMW-ului începuseră din nou să tragă, iar unul dintre proiectile pulverizează geamul din spate, oprindu-se în rama parbrizului… Era o minune că nimeni nu fusese rănit.

Fiind obligat să meargă cu treizeci la oră, Mercedesul era o ţintă perfectă, iar următoarea rafală putea să-i nimerească. Ceaţa devenea din ce în ce mai deasă, aşa încât camionul nu va accelera. Malko îşi spuse că trebuia să încerce imposibilul, întoarse brusc volanul şi viră la stânga.

— Ce faceţi? urlă Ruxandra care intrase în panică. Nu puteţi să depăşiţi. Nu se vede la un metru.

Malko nu vedea nici măcar în faţa camionului. Unde mai pui că mergea şi pe mijlocul drumului, de-abia lăsând un metru în stânga lui. Rugându-se din tot sufletul, Malko se angajă pe banda îngustă, iar roţile din stânga coborâră într-o rână. Mercedesul începu să se clatine şi să se izbească. Cu fălcile încleştate, Malko acceleră, reuşind să urce în rând cu camionul, făcând semne inutile cu farurile. Roţile din stânga coborâră puţin în şanţ. La cea mai mică denivelare, ar fi sărit în aer!

Treptat, treptat, câştigă teren şi ajunseră în fine, în dreptul cabinei mastodontului, zgâlţâit ca un prun: înălţă o nouă rugă spre cer. Roata se răsuci spre dreapta. Chiar dacă nu ar fi fost ceaţă, tot nu ar fi avut vizibilitate. Dacă ar veni alt vehicul din faţă, aproape că s-ar ciocni…

În Mercedes domnea o linişte mormântală. Cu toţii îşi ţineau respiraţia. În sfârşit, Malko reuşi să se strecoare înaintea camionului, atingând bara de protecţie din faţă. Beneficie câţiva metri de o vizibilitate mai bună datorită farurilor puternice ale mastodontului, apoi, când acceleră, acestea se estompară, fiind înghiţite de ceaţă.

Câteva minute bune, Malko rămase cu ochii pironiţi în oglinda retrovizoare. Dar, în urma lui, nu apăru nici un fascicul luminos. Şoferul BMW-ului nu îndrăznise să depăşească camionul. Malko profită de acest lucru şi acceleră, conducându-se după linia albă ce marca mijlocul şoselei, mârâind când, pe alocuri, ea dispărea. În orice caz, în oglinda retrovizoare vedea numai zidul de ceaţă fără urmă de lumină.

— Cred că i-am lăsat în urmă, zise Malko.

Nu era cazul să se împăuneze, căci moartea putea să-i i aştepte şi în altă parte.

*

* *

De abia acum realiză Malko prostia acestei curse nebuneşti.

— Fedora, începu el în ruseşte, cu siguranţă ne aşteaptă la graniţă. Chiar dacă e ceaţă, avem puţine şanse să trecem. E absurd!

Rusoaica nu îi răspunse, ştiind că, în fond, avea dreptate. Nu le folosea la nimic dacă se grăbeau. Malko se întoarse către Ruxandra Andreianu.

— Aveţi vreo idee?

— Poate că am, zise ea.

— Anume?

— Ajungem imediat la Leuşeni. E în stânga noastră. Am putea s-o luăm spre sud, către Leova şi Kahul. Drumul merge de-a lungul Prutului. Din cauza ceţii, nu ne vor observa.

— Bună idee, aprobă Malko. Pe unde putem trece râul?

— Trebuie să mai coborâm puţin, pe aici nu e nici un pod, fi nici drum în cealaltă parte, până la Giurgiuleşti, cam o sută de kilometri. De-abia acolo e un pod şi un drum care duce la Bucureşti.

Preţ de vreo sută de kilometri, prin ceaţa deasă, era drum lung, nu glumă... Poate că era soluţia cea mai puţin rea dintre toate.

— Vom încerca aşa, se hotărî Malko.

— Atunci fiţi atent la următoarea bifurcaţie ce se face în stânga.

Încetini mai mult în ceaţa care devenise şi mai deasă... Deodată zări nişte lumini şi strigă:

— Uite satul!

Fedora Kulak ţipă:

— *Boje moi!* E un camion!

O semiremorcă enormă se târa pe pantă cu douăzeci la oră. Malko avu timp să răsucească volanul ca s-o evite. Mai parcurseră un kilometru, apoi zări un stâlp indicator şi Ruxandra strigă:

— Aici este!

Într-adevăr, după trei sute de metri, se făcea la stânga un drum neasfaltat. Se angajă pe el, dar după un kilometru, fu nevoit să încetinească, nu din cauza ceţii care nu se ridicase deloc, ci a stării drumului. Erau hurducaţi din groapă în groapă, lovindu-se cu capul de tavanul maşinii. Parcă ar fi trecut mamuţii pe aici. Malko lăsă geamul în jos. Nu se zărea nimic, decât zidul

alburiu de ceaţă, într-o linişte totală.

— Parcă trebuia să trecem printr-un sat, nu?

Ruxandra zise cu voce nesigură:

— Da, prin Leuşeni…

— Nu cumva aţi greşit?

Ea nu răspunse, dar Fedora se răsti imediat:

— Să ne întoarcem! Sigur e mai încolo. Nu ăsta e drumul!

Se vedea că nu călătorise prea des prin Rusia…

— Mai merg vreo doi kilometri, spuse Malko. Dacă ne întoarcem, e la fel de periculos.

Dacă cineva i-ar fi spus că scoaterea din ţară a unui fugar l-ar fi adus aici, rătăcit în ceaţă în inima Moldovei…

Continuă drumul într-o linişte încordată. Deodată, în partea stângă, se ivi din ceaţă o formă întunecată. Era o casă. Apoi încă una şi încă una. Străbătură un sat complet pustiu. Avea geamul lăsat şi auzi subit fornăitul unui tractor. Motorul tuşea în faţa lor, iar în cabină erau cocoţaţi doi săteni. Ruxandra deschise geamul şi strigă la ei. Unul dintre ei îi răspunse, arătându-i drumul din faţa lor. Malko înţelese un singur cuvânt: Leova.

Erau pe drumul cel bun, iar ceaţa îi apăra. Oamenii din SVR îi căutau de-acum la graniţă. Trebuiau să meargă mai departe. După o jumătate de oră, intrară în alt sat: Leova. Parcurseseră trei sferturi din drum, iar Malko îşi recăpătă speranţa. Chiar dacă erau pe urmele lor, aveau niţel avans, iar ruşii nu puteau să prevadă acest ocol. Generalul Poliakov era somnoros şi nu scotea nici o vorbă.

— Mergem de-a lungul Prutului, zise. Ruxandra. Va fi ceaţă tot timpul.

Pe o vreme ca asta, nu se temeau de apariţia elicopterelor… Malko conducea mecanic, pe mijlocul drumului. O luă pe o bifurcaţie spre est. În curând vor ajunge la Kahul. Se mai destinse puţin, când îi apăru brusc în faţă o formă întunecată, doar la câţiva metri de el. Nu îşi dădu seama decât în ultimul moment… Trasă de un cal, o căruţă fără semnalizare înainta chiar pe mijlocul şoselei. Încercă să răsucească disperat volanul, dar nu reuşi să evite impactul.

Ruxandra Andreianu urlă. El fu proiectat în parbriz, iar maşina se puse de-a curmezişul, apoi derapă cu un scrâşnet îngrozitor de frâne şi se opri. Fără să mai aştepte, Fedora Kulak deschise portiera şi sări jos, trăgându-şi amantul de mână. Din capotă se ridica un nor de fum alb. Pe Malko îl durea umărul, dar nu păţise

nimic altceva.

— Maşina o să sară în aer! urlă Ruxandra înnebunită:

— Ba nu, o asigură Malko, sunt doar vapori, a plesnit radiatorul.

Aprinse farurile de avertizare şi coborî ca să examineze stricăciunile. Toată partea stângă din faţă a Mercedesului era turtită: farul, calandrul, bara de protecţie. Aripa se dusese spre spate blocând portiera, iar cauciucul era spart. Pagubele nu erau prea mari, dar nu mai puteau continua drumul. Fedora Kulak înjura în ruseşte printre dinţi. Cu mâinile în buzunarele paltonului, cu şapca înfundată pe cap, Evgheni Poliakov părea năuc.

Căruţa care provocase accidentul dispăruse ca şi când ar fi fost un vis! Lăsându-i pe Fedora şi pe Evgheni în Mercedes, Malko şi Ruxandra se întoarseră şi o descoperiră. Mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din căruţă. O grămadă de lemne, un cal prăvălit în şanţ, nechezând de ţi se rupea sufletul şi doi oameni. Unul se uita ca un nătâng la calul său, celălalt era lungit în şanţ şi gemea ţinându-se de umăr. Ruxandra îl strigă pe cel care stătea în picioare. Omul spuse ceva de neînţeles, iar ea scuipă dezgustată.

— Sunt nişte ţigani beţi morţi. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

Malko ridică din umeri. Problema era că trebuiau să-şi continue drumul cu orice preţ.

— Adineauri am zărit un panou, zise el. Kahul e prin apropiere. Trebuie să ajungem acolo pe jos ca să găsim o maşină.

Cadranul luminos al ceasului Breitling Crosswing arăta ora opt şi zece minute. Lumea nu se culcase încă.

— Vă însoţesc, îi propuse Ruxandra.

Până să ajungă la Mercedes, au îngheţat de tot. Fedora Kulak le spuse cu voce tristă:

— Evgheni nu se simte bine. Are nişte dureri de cap îngrozitoare.

Generalul din SVR gemea prăbuşit pe bancheta din spate, ţinându-şi capul în mâini. Când Malko vorbi cu el, acesta nici nu îi răspunse. La flacăra brichetei, chipul era pământiu…

— Mergem după ajutor, zise Malko, rămâneţi în maşină cu el.

Ruxandra împreună cu el luară înspre Kahul. Era întuneric beznă, nu se auzea nici un zgomot, iar frigul părea venit din Siberia. Lui Malko îi clănţăneau dinţii. Înaintau tăcuţi şi zgribuliţi.

Deodată, ajunse până la ei un zgomot slab de motor. Dinspre Kahul se apropia un vehicul, dar, din cauza ceţii, nu-l văzură decât atunci când farurile apărură la vreo doisprezece metri în faţa lor. Malko se proţăpi în mijlocul şoselei, cu riscul de a fi călcat. Din fericire, şoferul îl zărise şi opri la timp. Conducea o Dacie. Ruxandra începu să vorbească cu tânărul cu faţă de cal, apoi se întoarse spre Malko:

— Avem noroc! Este un taxi din satul vecin şi vrea să ne ducă până la Leova, după ce îi luăm şi pe ceilalţi.

Se urcară în Dacia şi se duseră să-i recupereze pe cei doi fugari din Mercedes. Coborâseră din maşină. Fedora îl sprijinea pe generalul Poliakov, care vomita…

— E rău de tot, spuse ea. Evgheni nu se simte bine deloc. Are momente când nu înţeleg ce zice.

Îl lăsă singur, iar acesta începu să se mişte dezordonat, mormăind cuvinte de neînţeles. Fedora comentă în şoaptă:

— Mi-e frică să nu facă o comoţie cerebrală. Se poartă ciudat. Iar durerile astea atroce de cap…

— Sprijinindu-se de Mercedes, Evgheni părea că nu simte nici frigul, privea în gol, iar mâna era scuturată de un tremurat violent. Ruxandra îi explica şoferului de taxi că avuseseră un accident. Se înghesuiră cum putură în Dacie. Ruxandra se urcase în faţă, lângă şofer, jar generalul Poliakov, Malko şi 9 Fedora, în spate ca sardelele. Rusul îşi pierduse cunoştinţa.

— Ne descurcăm noi, îi şopti Malko Fedorei.

Dacia înainta ca melcul… în sfârşit, după vreo zece minute, zăriră câteva felinare înconjurate de o aureolă de ceaţă. Ruxandra se întoarse:

— Ne propune să ne ducă la spital.

— Nu la spital, i-o tăie Malko. Mergem până la graniţă.

Într-un spital din fundul Moldovei intrai cu un guturai şi ieşeai cu SIDA… Şi-apoi, nici nu se punea problema să mai rămână aici. SVR-ul era pe urmele lor. Ruxandra Andreianu discută îndelung cu şoferul care nu prea avea chef să meargă mai departe. Cred că i se părea tare ciudat că aceşti străini fugeau abandonând o maşină atât de scumpă ca Mercedesul.

— Spuneţi-i că vrem să-l ducem pe prietenul nostru fa Bucureşti pentru îngrijiri, adăugă Malko. Aşa este mai bine pentru el. Ne-am rătăcit din cauza ceţii.

— Îi oferim două sute de dolari, îi propuse românca. Pentru el, un milion de lei româneşti e o sumă imensă.

Scrupulele şoferului se topiră pe dată ca zăpada în soare când auzise suma. Începu să ţină o predică lungă pe care Ruxandra o traduse imediat.

— Ca să ajungem la drumul care duce spre Bucureşti, este nevoit să meargă până la Giurgiuleşti. Până acolo sunt doar şaptezeci de kilometri, dar e ceaţă.

*

* *

Mersul neîntrerupt prin ceaţa albicioasă le provoca ameţeli. Zgomotul motorului avea în el ceva hipnotic. Pe scaunul din faţă, în dreapta şoferului, Ruxandra Andreianu adormise cu capul sprijinit de spătar. Evgheni Poliakov, care stătea în stânga lui Malko, părea că doarme şi el. Nu se mai văita, dar nu răspundea atunci când vorbeau cu el... Malko întoarse capul spre Fedora Kulak şi privirile lor se încrucişară. Tânăra părea epuizată, dar ochii albaştri aveau o strălucire neobişnuită. Se aplecă şi zise la urechea lui Malko:

— Adineauri am fost tare înspăimântată, aţi fost extraordinar. Dacă nu depăşeaţi camionul, acum eram morţi.

— Mulţumesc, făcu Malko.

Gura care abia îi atingea urechea se sprijini brusc de ea şi simţi limba ascuţită şi caldă care se strecura în lob, în timp ce mâna îi poposi pe coapsă. Se stăpâni cu greu să nu tresară, ca de un scurtcircuit. Primul imbold fu să se uite în jurul lui. Şoferul se uita ţintă la drum. Ruxandra şi Evgheni Poliakov dormeau duşi. Fedora îşi apropie din nou gura de ureche şi murmură în ruseşte:

— *Ia hociu tebia.*[24]

Având în vedere faptul că abia se puteau mişca, această neaşteptată mărturisire i se păru un vis... Dar rusoaica ştia ce voia. Apucă mâna dreaptă a lui Malko şi o strecură sub blană, punând-o pe piept. El simţi între degete sfârcul tare. De-abia îi atinse uşor, că Fedora gemu încetişor, apoi îşi muşcă buzele.

Mâna care se odihnea pe coapsa lui Malko alunecă şi se opri pe bărbăţie, masând-o cu gesturi abia perceptibile.

Această situaţie atât de neaşteptată ivită în ceaţa care le reducea universul la o bulă minusculă ce plutea în spaţiu, cu vecinii adormiţi şi şoferul mut ca o lebădă, se transformă brusc într-un afrodiziac teribil. Nici unul, nici celălalt nu se putea mişca

[24] Te vreau (n.a.).

în acest spaţiu îngust, cu femeia asta superbă de lângă el care era cuprinsă de un puternic imbold sexual. Fedora şi Malko erau constrânşi la o activitate foarte limitată, ca un discret şi delicios manej. Stăteau atât de înghesuiţi unul în celălalt, încât Malko, a cărui mână coborâse din ce în ce mai jos, reuşi s-o mângâie pe tânăra femeie pe sub fustă.

Bunăoară, acest lucru părea să fie suficient. Deodată, ea se destinse şi fu scuturată brusc de orgasm, lovind cu genunchii scaunul Ruxandrei care nu se trezi, apoi îşi înfipse unghiile în piciorul lui Malko. Nici el nu mai avea mult până să explodeze. Simţi degetele căutându-i cu febrilitate fermoarul, îl desfăcură, apoi îl eliberară. Atingerea degetelor Fedorei aproape că îl făcu să juiseze. Cu un gest foarte normal, rusoaica puse capul pe genunchii lui, ca şi cum ar vrea să doarmă. Dar gura îl înghiţi până la rădăcină. După aceea, Fedora rămase nemişcată. Dacă şoferul ar fi întors capul, ar fi văzut o femeie obosită care profita de un somn binefăcător.

Însă buzele urcau şi coborau cu dibăcie de-a lungul membrului lui Malko. Mişcare ajutată de baletul îndrăcit al limbii agile, care îl înnebunea. Se abţinea cât putea de tare ca să nu urle.

Fedora Kulak se ridică apoi graţioasă, ca şi cum s-ar fi trezii din somn. Abia apucă şi el să se aranjeze, că întrebă cu o voce absolut normală:

— Mai avem mult?

— Nu cred, făcu Malko.

Aruncă o privire ceasului său Breitling. Mergeau de mai bine de o oră. Acum înţelegea de ce Evgheni Poliakov o adusese cu el pe femeia asta care făcea dragoste şi război cu aceeaşi detaşare şi cu aceeaşi stăpânire de sine. Se întreba dacă fusese vorba de dorinţa de schimbare sau totul se petrecuse sub imperiul emoţiei de moment.

*

* *

— Am ajuns la Giurgiuleşti! anunţă Ruxandra.

Se găseau încă la mai mult de două sute de kilometri de Bucureşti şi trebuiau să treacă graniţa. Dacia străbătu orăşelul adormit fără să întâlnească nici un localnic. Deodată, trecură peste două povârnişuri şi se loviră cu capetele de tavan. Trezit din somn, Evgheni Poliakov deschise ochii şi se întoarse către Malko. Acesta simţi un nod în gât. Generalul din SVR era livid, cu ochii duşi în fundul capului, iar obrajii se mişcau din cauza unor

ticuri nervoase. Întinse braţul ca să-l atingă pe Malko, însă nu reuşi. Fedora se aplecă şi vorbi cu el, dar rosti cuvinte nedesluşite.

— *Boje moi!* O să moară! ţipă ea.

Malko avu senzaţia că se prăbuşeşte cerul peste el. Şoferul le propuse din nou să-l ducă la spital. Fedora îi slăbi nodul cravatei. Era alb ca varul. Speriat, şoferul încetini şi Ruxandra îi promise că pasagerul nu va muri în taxiul său…

Pe marginea şoselei apăru un panou care indica: „Graniţa de stat. Punct vamal rutier.”

Evgheni Poliakov arăta atât de rău, încât Malko se întreba dacă nu va aduce oare un cadavru în România.

Capitolul XV

După panoul ce anunţa graniţa dintre Republica Moldova şi România urma o linie dreaptă de vreo sută de metri în capătul căreia era o barieră lăsată interzicând accesul mai departe. Grănicerii şi vama se aflau în trei clădiri micuţe. Malko îi aruncă o privire lui Evgheni Poliakov. Rusul era tot inconştient. Îndată ce şoferul opri maşina, un funcţionar cu şapcă îşi făcu apariţia. Controlul paşapoartelor se termină relativ repede. Puteau să iasă din ţară. Dar se ivi o altă problemă. După o discuţie rapidă cu şoferul, Ruxandra zise:

— Nu poate să meargă în România fiindcă nu are paşaportul la el… Ne sfătuieşte să chemăm un taxi de la postul de frontieră român.

Se făcuse aproape unsprezece noaptea…

— Oferiţi-i o sută de dolari ca să ne ducă până la cel mai apropiat oraş, îi sugeră Malko.

Altă bancnotă dispăru în buzunarul şoferului, iar bariera fu ridicată. La trei sute de metri mai departe erau românii, dar situaţia părea a fi delicată pentru că cei doi ruşi nu aveau vize, iar şoferul, paşaport.

Îndată ce Dacia se opri în faţa clădirilor, Ruxandra luă cele patru paşapoarte şi coborî din maşină.

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, îi zise ea lui Malko. Însoţită de Gelu, şoferul, ea se aplecă la ghişeul îngust şi începu să negocieze… Trecuseră douăzeci şi cinci de minute şi ei nu plecaseră. Mai veniră să participe la discuţie încă trei grăniceri care nu erau de serviciu în momentul acela, dar nimic nu se mişcase din loc. Malko se dădu jos şi el, lăsându-l pe Evgheni Poliakov în grija Fedorei. Şoferul tocmai explica ceva cu gesturi ample unui căpitan care părea destul de încăpăţânat. Acesta se deplasă până la maşină şi îl examină pe Evgheni Poliakov.

— Gelu i-a explicat că poate să moară aici, zise Ruxandra şi că nu avem cum să ne întoarcem.

Căpitanul reveni şi reluară negocierile. În final, ofiţerul acceptă să lase maşina să treacă împreună cu pasagerii, dar cu două condiţii: să reţină paşapoartele celor doi ruşi care primeau o legitimaţie provizorie de trecere şi permisul de conducere al

şoferului, plus două sute de dolari „garanţie”, pe care nu le vor mai vedea înapoi în vecii vecilor. Dar Malko ar fi dat de două ori pe-atât…

Respiră uşurat numai în clipa în care bariera fu ridicată. În fiecare clipă se aştept să vadă apărând un comando trimis de SVR. Grănicerul trebuise să fi fost acum în culmea bucuriei. Să primeşti două sute de dolari în schimbul a două bucăţi de hârtie amărâte însemna ceva. Ca şi Tom Degeţel, Malko semăna bani în urma lui.

Gelu apăsă pedala de acceleraţie. Drumul era neted şi mărginit de câmpii – mergeau de-a lungul Dunării. Nu întâlniră nici un vehicul. După vreo zece kilometri, străbătură un sat ce părea abandonat unde nu zăriră nici măcar o luminiţă. Gelu încetini şi îi spuse Ruxandrei că se duce să caute pe cineva care să-i ducă mai departe fiindcă lui îi era teamă să meargă în România fără permis.

Prinsese gustul dolarilor… După o discuţie penibilă ce avu loc în parcarea unui service închis la ora aceea, Ruxandra îi promise trei sute de dolari ca să o ducă până acasă la Snagov. În fine, plecară din nou la drum.

— Vom ajunge peste două ore şi jumătate, spuse Ruxandra.

Malko se mai destinse puţin, dar Evgheni Poliakov era tot inconştient.

— Cunoaşteţi vreun doctor? întrebă el.

— Da, îl voi chema imediat ce ajungem, promise românca. E un prieten în care am încredere.

Dar sănătatea lui Evgheni nu constituia singura lor problemă. Oamenii din SVR vor cerceta toate posturile de frontieră şi vor da de urma lor. Era cu neputinţă să-l ducă pe generalul rus la spital. SVR avea încă mulţi prieteni în această ţară. Malko se întoarse, dar nu văzu nimic din cauza întunericului. Gelu voia să conducă mai repede, însă micuţa Dacie supraîncărcată nu depăşea viteza de şaptezeci de kilometri la oră. În maşină domnea o linişte absolută. Fedora uitase şi ea de impulsurile ei şi moţăia.

Malko se gândea că zeii au ţinut cu ei. Dacă nu ar fi fost ceaţa, nu ar fi reuşit în veci să treacă graniţa cu cei din SVR pe urmele lor.

*

* *

— Doctorul soseşte imediat, anunţă Ruxandra. L-am descris simptomele. Veniţi să bem ceva, chiar avem nevoie.

Malko o urmă în barul din livingul de la parter din locuinţa ei imensă. Ajunseseră de vreo douăzeci de minute. Gelu primise dolarii şi plecase fericit spre Moldova. Refuzase chiar invitaţia de a bea ceva. Îl instalaseră pe Evgheni Poliakov într-o încăpere de la primul etaj, într-un magnific pat cu baldachin, iar Fedora veghea la căpătâiul lui. Nici ei nu îi era foame.

Evgheni îşi recăpătase foarte puţin cunoştinţa atunci când a fost transportat în cameră, dar tot nu reuşea să vorbească normal. Dar ce îl îngrijora pe Malko cel mai tare era strabismul divergent care a apărut în decursul ultimelor ore. Bucuroasă că s-a întors, Ruxandra nu se mai gândea la rus. Scoase de la frigider o sticlă de Taittinger şi îl rugă pe Malko s-o destupe.

— Pentru întoarcerea noastră! zise ea şi ciocni paharul. În viaţa mea nu am simţit atâta spaimă. Aţi fost extraordinar.

Ea se apropie şi se frecă de el cu trăsăturile încordate. Teama lăsase în mod evident loc altui soi de sentimente. Sau nu-şi dăduse seama de interludiul cu Fedora Kulak, sau nu era geloasă. Malko abia avu timp să golească paharul cu şampanie. Ea se repezise deja şi-i săruta cu foc.

Sunetul claxonului care venea din curte rupse tăcerea. Sosise doctorul. Cu părere de rău, românca se duse să deschidă. Malko strânse mâna medicului, un bărbat înalt cu bărbuţă ca a lui Lenin, cu un început de chelie şi foarte prezentabil. În timp ce Ruxandra îi explica situaţia, Malko îi surprinse privirea fixată asupra ei cu o expresie pofticioasă. Imediat înţelese de ce. În timp ce flirtau, Ruxandra, care nu pierdea timpul, îşi desfăcuse intenţionat despicătura fustei din piele, expunându-şi pântecele şi jartierele de care erau prinşi ciorapii negri foarte sus pe coapse. Bineînţeles că priveliştea era mult mai interesantă decât un accident cerebral. Din fericire, ea venea în urma lor pe scări. Malko intră primul în cameră, dar se opri brusc. Fedora Kulak aţintise pistolul asupra lui. Apoi îl lăsă uşurel în jos cu un zâmbet de scuză şi se dădu la o parte. Medicul îi luă tensiunea bolnavului şi o informă pe Ruxandra strâmbându-se:

— Are douăzeci şi patru, traduse românca, spune că e foarte periculos.

Medicul îi examina în continuare fundul de ochi, reflexele, respiraţia. Practic, Evgheni nu reacţiona în nici un fel. El se adresă din nou româncei:

— A suferit un atac cerebral, datorat probabil unui anevrism produs în encefal, traduse ea. Este foarte grav şi trebuie

transportat imediat la un spital din Bucureşti ca să i se facă o tomografie. Poate că îi vor face o trepanaţie.

Fedora înţelese cuvântul „spital” şi zise imediat clătinând din cap:

— *Niet hospital.*

Malko era de acord cu ea.

— Întrebaţi-l dacă poate să facă ceva aici.

— Doar o injecţie cu anticoagulant şi cu heparină, răspunse medicul, dar nu este de ajuns. De ce nu vreţi să-i duceţi la spital?

Urmă o tăcere penibilă.

— Preferăm să-l îngrijim într-o ţară din Vest, răspunse Malko, iar Ruxandra traduse.

Doctorul nu îşi ascunse scepticismul. Îi făcu o injecţie lui Evgheni, apoi închise trusa.

— Este tot ce pot să fac, încheie el şi părăsi încăperea condus de Ruxandra.

După ce plecă, se duse la bar lângă Malko.

— Acum avem timp, zise ea în şoaptă. Avem dreptul la un mic repaos.

— După aceea, răspunse Malko. Vreau să folosesc telefonul dumneavoastră portabil.

Planul de a-l ascunde pe Evgheni la româncă, iar apoi să-l scoată din ţară pe Marea Neagră nu mai era actual pentru starea în care se găsea rusul. În plus, oamenii din SVR puteau să-i surprindă în orice moment. Era imperios necesar să conceapă un plan de urgenţă. Să ia legătura cu CIA ca să trimită un avion particular chiar mâine dimineaţă ca să-i scoată pe cei doi ruşi din ţară. Furioasă că el acorda atenţie mai întâi afacerilor, Ruxandra îi întinse telefonul portabil şi îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes ca să-şi calmeze nervii. Malko formă numărul de pe telefonul portabil al lui Franck Capistrano ca să reducă riscurile unei interceptări.

La Washington, trecuse puţin de ora patru. Slavă Domnului că americanul răspunse. Malko îi explică rapid situaţia luând-o pe ocolite.

— Voi face tot ce îmi va sta în putinţă ca să organizez fuga cât mai repede, promise el. Sunaţi-mă peste două ore.

Nu închise bine că Malko îl şi sună pe Marin Sorescu, fostul şef al Informaţiilor Externe din cadrul Securităţii, care acum era, chipurile, de partea CIA. De data asta se produse un miracol şi răspunse.

— Marin Sorescu? întrebă Malko.

— Da, cine sunteţi?

Malko se prezentă, iar românul se scuză încurcat.

— Am găsit prea târziu mesajul dumneavoastră! Robotul meu nu prea funcţionează, iar eu am fost la Braşov. Când m-am întors la Bucureşti, dumneavoastră eraţi plecat. Acum v-aţi întors?

— Da.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mai aveţi prieteni?

Românul izbucni în râs.

— Desigur şi încă mulţi!

— Putem să ne întâlnim mâine dimineaţă la *Intercontinental,* la camera 504?

— Mai bine veniţi la mine, îi propuse Marin Sorescu. Aveţi adresa?

— Da.

— Atunci vă aştept la nouă la micul dejun.

După ce închise, Malko se întreba dacă nu făcea o nesăbuinţă apelând la un om ca Marin Sorescu într-o problemă atât de delicată. Bineînţeles că era în cele mai bune relaţii cu CIA, căci România bătea la porţile NATO, însă Marin Sorescu fusese vedeta Securităţii ani de-a rândul, deci avusese legături permanente cu ruşii. Poate că a păstrat unele contacte cu vechii lui prieteni…

Ruxandra îi suflă fumul în faţă zâmbindu-i mânzeşte.

— Aţi terminat treaba?

În privirea aprinsă se citea o lucire vorace şi o hotărâre nezdruncinată. De altfel, ea trecu la fapte; mai întâi strivi ţigara în scrumieră, apoi veni şi se frecă de Malko. Fiindcă el o respingea, având mintea în altă parte, ea îi zise pe un ton plin de ameninţare:

— Am făcut o înţelegere…

Îşi dădu seama că nu poate scăpa de ea. Atunci, îşi turnă o cupă de şampanie şi se lăsă în voia ei. Se năpusti asupra lui ca un adevărat vampir. Jucându-se cu mâinile şi gura, îl lua uneori pe dedesubt, ajungând într-un timp record să-l aducă la stadiul dorit de ea. Se ridică apoi în picioare, închise membrul în palmă şi îl târî pe Malko de el cum ar fi tras un animal de funie.

— Hai să mergem acolo!

„Acolo” însemna evident în „sala de destindere”. Lui Malko nu îi stătea mintea la aşa ceva. În acelaşi timp, simţea, ca întotdeauna când dădea has în nas cu moartea, o nevoie sexuală

acută. Se eliberă şi, prinzând-o de ceafă, o forţă să îngenuncheze, apoi să se întindă pe burtă pe o blană de urs care ţinea loc de covor. Se lăsă între picioarele ei, îi trase fusta din piele, descoperindu-i crupa. Apoi o acoperi ca pe un animal, ducându-se drept în deschizătura dintre coapse şi, apăsând cu toată puterea, se afundă dintr-o dată între fesele ei până la rădăcină.

Ruxandra slobozi un mârâit abia auzit şi se prinse cu mâinile de blana de urs. Simţind muşchii cei mai intimi pulsând în jurul lui, Malko se dezlănţui fără să o menajeze. Cu braţele răstignite, cu un ciorap tras în jos, cu părul în ochi, sodomizată din răsputeri, gângurea ca un porumbel fericit căci Malko părea un adevărat discipol al lui Vlad Ţepeş...

Când se goli în ea, tot trupul începu să-i fremete, smulgând smocuri întregi din blana de urs. El se ridică mort de oboseală, de plăcere, de teama unui viitor incert prea apropiat şi îşi turnă ultima cupă de şampanie. Ziua de mâine i se va părea nesfârşită până îşi vor lua zborul din Bucureşti. Liniştea acestei case vechi cu ziduri groase era atât de profundă, încât până la urmă fu cuprins de tristeţe. Ruxandra îşi trase maşinal ciorapul.

— Dacă doriţi să vă odihniţi, am o cameră liberă chiar la mijloc, între a mea şi cea a prietenilor dumneavoastră.

Malko o urmă. În trecere, întredeschise uşa camerei lui Poliakov ca să-i spună Fedorei unde se află. Ea stătea într-un fotoliu lângă pat, cu pistolul pe genunchi.

— De adineauri nu s-a mişcat, zise ea, am impresia că se simte mai bine.

— O să fie bine, o asigură Malko, apoi se duse în camera lui.

*

* *

Malko se ridică tresărind. Cineva bătea la uşă. Se gândi mai întâi la Ruxandra, apoi uşa se deschise, iar în prag apăru Fedora Kulak cu pistolul în mână. Se apropie de pat şi zise cu voce liniştită:

— Evgheni a murit.

Malko avu senzaţia că se prăbuşeşte cerul pe el. Toată această tevatură pentru nimic! Era ca în povestea orientală *„În seara asta la Samarkand”.* Un om se întâlneşte cu Moartea în satul său şi fuge imediat la Samarkand, oraşul din apropiere, cu gând să se ascundă. Aici o găseşte pe doamna cu coasa care îi zice: „M-am mirat când te-am văzut de dimineaţă acolo, căci eu

te aşteptam aici, la Samarkand.”

— Dacă îl duceam la spital…

Fedora Kulak scutură din cap.

— Nu. A suferit deja un atac acum trei ani. Diagnosticul a fost un anevrism inoperabil. Acest lucru îi provoca migrenele acelea groaznice. Suferea cumplit. Atât a avut de trăit, zise ea cu un ton fatalist.

Malko se îmbrăcă şi se duse în camera rusului. Acesta stătea sprijinit de perne, cu chipul calm şi ochii închişi. Malko luă bricheta şi puse flacăra în dreptul gurii lui Evgheni. Ardea drept în sus, fără cel mai mic tremur. Poliakov nu mai respira. Plecase, luând cu el toate secretele. Mulţi oameni vor dormii liniştiţi.

— Mă duc să o anunţ pe Ruxandra, spuse Malko.

Românca îi răspunse, abia acoperită cu un neglijeu violet-purpuriu transparent, aparent foarte bine dispusă. Îl îmbrăţişase deja pe Malko, dar acesta o puse în temă:

— Evgheni Poliakov a murit.

— La dracu’! îşi făcu repede semnul crucii în stil ortodox şi spuse:

— Vreau să-l văd.

Ieşiră pe coridor. Fedora se întorsese în camera ei. În clipa în care voia să-i îndeplinească Ruxandrei curiozitatea morbidă, se porni un concert de lătrături din pădurea care înconjura proprietatea.

— Ce se întâmplă? o întrebă Malko.

— Câinii vagabonzi. În România sunt o mulţime. Ajung să intre chiar şi în curtea spitalelor. Cred că au prins ceva şi acum se bat.

Lătrăturile se auzeau în continuare sălbatice, asurzitoare, feroce. Malko se duse la Fedora Kulak.

Capitolul XVI

Locotenentul Oleg Kalughin ştia că este misiunea vieţii sale şi era mândru de asta. Era mai bine decât să lâncezească în cantonamentul de la Tiraspol bând votcă proastă; care producea orbirea. Adevărata votcă rusească nu ajungea până în Moldova, unde se găsea doar Smirnoff sau Absolut, celelalte sortimente fiind prea scumpe pentru un soldat din Armata a cincisprezecea.

Cu două zile în urmă, colonelul Kokoşin, comandantul unităţii sale de Spetnaţ, îl convocase şi îi dăduse ordine precise. Împreună cu opt oameni, trebuia să lichideze doi duşmani ai Rodina, nişte trădători care s-au apucat să vândă americanilor nişte secrete importante ale statului rus. Oleg Kalughin nu avusese nici un fel de milă. Duşmanii Rusiei erau şi duşmanii lui personali. În plus, avea ocazia să dovedească ce făcuse el de-a lungul anilor de antrenament După o oră, se îndrepta împreună cu oamenii lui spre Chişinău, în două maşini solide Volga înmatriculate în Moldova.

Întâlnirea cu omologul lui a avut loc la Ambasada Rusiei din Chişinău unde a primit fotografia lui Evgheni Poliakov şi a Fedorei Kulak.

— Suntem în căutarea lor, îi spuse bărbatul din SVR, un colonel din fostul KGB. Îndată ce îi vom localiza, vă sunăm.

Echipaţi cu pistoale-mitralieră cu amortizor, cu grenade orbitoare, îmbrăcaţi în uniformele negre cu kevlar, plus un întreg arsenal de unelte ucigaşe, Oleg Kalughin şi oamenii lui erau pregătiţi să elimine orice duşman. Trupele de Spetnaţ au fost instruite să participe la acţiuni de comando „la vârf”.

Din păcate, au hoinărit astfel echipaţi mai mult de douăzeci şi patru de ore, blestemând SVR-ul, până când apăru colonelul gâfâind şi le explică situaţia. Perechea vânată reuşise să treacă graniţa în România, după ce a scăpat de capcana pe care i-au întins-o. Datorită cooperării grănicerilor moldoveni şi a şoferului de taxi, SVR a localizat-o într-o proprietate din nordul Bucureştiului. Trebuiau să acţioneze cât mai repede posibil.

— Trebuie neapărat să ajungem acolo înainte de ora şase dimineaţa, ordonă colonelul.

Micul convoi porni la drum şi trecu graniţa cât ai clipi. Un

agent din SVR îi mituise gras pe grănicerii români ca să nu controleze maşinile burduşite cu arme şi muniţie. După aceea, s-au angajat pe drumurile pustii şi au mers timp de patru ore. Un alt vehicul al SVR-ului îi aştepta la bifurcaţie în apropiere de Buzău, pe drumul spre Bucureşti şi i-a condus până la Snagov, apoi la o casă mare izolată.

Drumurile liniştite din acest sat cu vile luxoase gemeau de agenţi ai SVR veniţi de la rezidentura din Bucureşti. În şoaptă, locotenentul Kalughin află ce se aşteaptă de la el şi de la oamenii lui. Nu ştiau câte persoane sunt în vila de la numărul 24, nici ce armament deţineau. Şoferul de taxi le pomenise de patru-inşi, dintre care doi erau fugarii. Dar trecuseră mai multe ore de când i-a lăsat în faţa vilei. Poate că agentul CIA chemase întăriri…

— Nici o problemă, zise în încheiere Kalughin, mergem acolo.

Fusese antrenat pentru acest gen de misiuni. Trebuia să acţioneze înainte să se lumineze de ziuă. Pentru cei nouă oameni, escaladarea zidului de incintă a fost joacă de copil.

Fără să facă zgomot, înconjurară construcţia masivă urmăriţi de o haită de câini vagabonzi ce căutau de mâncare. Nu se putea pătrunde în nici un fel. Uşa de la intrare avea un geam de protecţie foarte gros. Fiindcă nu aveau diamant ca să-l taie, erau nevoiţi să-l spargă, cu riscul de a-i alerta pe locuitorii vilei. Locotenentului Kalughin îi veni atunci o idee genială. Luă o conservă de carne – raţia pentru toată durata misiunii – o deschise şi o dădu câinilor declanşând pe loc o bătălie pe viaţă şi pe moarte. În timp ce câinii lătrau de mama focului, locotenentul sparse geamul gros lovindu-l cu cotul.

— *Davai!*

Cât ai clipi, strecură mâna prin spărtură, descuie uşa şi ţâşni în holul imens. Toţi îşi puseseră ochelarii de protecţie, iar Kalughin aruncă în faţa lui o grenadă orbitoare care explodă cu zgomot surd. Apoi se năpusti spre scară luând cu el patru oameni. Ceilalţi pătrunseră în încăperea de la parter, luminând-o cu lanternele puternice.

Oleg Kalughin alese primul etaj pentru că aici se găseau cele mai multe camere. Se năpusti pe palier şi trânti la perete prima uşă plimbând fasciculul lanternei prin cameră, cu spatele acoperit de oamenii lui. Încăperea era goală. Baia, fa fel. Nici în a doua cameră nu eră nimeni, nici în a treia.

Înaintară fără cel mai mic zgomot pe coridorul circular, miraţi că nu aud nici o mişcare. Echipaţi cu ochelari pentru raze

infraroşii, vedeau ca ziua.

Oleg Kalughin împinse cea de-a patra uşă. Pulsul i se acceleră imediat. Aici era lumină! Zări o femeie care stătea cu spatele la el, aplecată deasupra unui bărbat întins în pat. Ea se întoarse ţipând îngrozită, iar el observă figura bărbatului. Era cel din fotografie! Găsise obiectivul.

Fără să mai stea pe gânduri, apăsă pe trăgaciul pistolului-mitralieră, iar gloanţele ţâşniră cu un zgomot surd. Pe femeie o atinseră prima. Era blonda bine făcută care corespundea descrierii celor din SVR. Oleg Kalughin smulse încărcătorul şi îl înlocui imediat. Bărbatul fusese atins şi el, dar îi mai trase vreo cincisprezece gloanţe, sfârtecându-i faţa şi pieptul. Goli încărcătorul în femeia întinsă pe jos într-o baltă de sânge.

— Acoperiţi-mă! le strigă el oamenilor lui.

Ghemuiţi, doi dintre ei supravegheau uşa, iar ceilalţi stăteau pe culoar. Calm, Oleg Kalughin luă un aparat micuţ de fotografiat şi începu să tragă cadru după cadru, fotografiind cele două cadavre din toate poziţiile. Cei din. GRU nu se mulţumeau doar cu un simplu *spravka*[25], ci aveau nevoie de dovezi.

După ce termină tot filmul din aparat, se retrase din casa liniştită. După un minut, împreună cu oamenii lui alergau în grădină. Mai aveau nevoie de încă şaptezeci de secunde ca să escalade zidul. Ultima cursă o făcură până la maşină. Era încă întuneric. Urmară câteva semnale cu lanternele. În faţa lui Kalughin apăru o siluetă.

— Ei, i-aţi găsit?

Era vocea obosită a rezidentului din SVR la Bucureşti.

— Misiunea a fost îndeplinită, *tavarisci* colonel! îl anunţă cu mândrie locotenentul. Am făcut şi poze cu cele două cadavre. Nu am întâmpinat nici un fel de rezistenţă, adăugă el imediat.

— Bravo! zise cu jumătate de glas colonelul. Adunarea!

Trebuiau să treacă graniţa cât mai repede posibil. La nevoie, comandoul de Spetnaţ putea să treacă Prutul într-o barcă pneumatică adusă aici cu Volga. Dar, mai înainte, putea să fie oprit de barajele de pe drum.

Oleg Kalughin începu să se relaxeze numai atunci când se urcă în maşină şi îşi scoase „resturile” de uniformă. Era asudat tot din cauza tensiunii nervoase. Închise ochii şi se gândi la cei doi renegaţi de care a scăpat. Îşi dădu seama că nici măcar nu

[25] Raport (n.a.).

ştia cum îi cheamă.

*

* *

— Au plecat! răsuflă Malko cu pistolul în mână.

Tocmai ieşeau din cameră când a explodat grenada luminoasă orbindu-l. Închise uşa imediat. Fedora văzuse şi ea lumina orbitoare. Aceasta era o acţiune ofensivă a SVR-ului. Împinseseră un fotoliu în uşă şi aşteptară cu armele în mâini.

Dar nimeni nu încercase să intre. După douăzeci de minute, în casă se lăsă o linişte absolută. Oricare ar fi fost ei, intruşii îşi luaseră tălpăşiţa. Malko deschise şi ieşi pe coridor cu pistolul în mână.

— Ruxandra!

Nici un răspuns. Intră în camera lui Evgheni Poliakov, iar Fedora Kulak veni în urma lui. Uşa era dată de perete şi lumina aprinsă. Primul lucru pe care îl zări fu cadavrul româncei, ghemuită la picioarele patului într-o baltă de sânge. Se apropie. Trăseseră atâtea gloanţe în faţă, încât era de nerecunoscut. Era un terci de sânge şi de oase descărnate şi sidefii, iar un ochi îi atârna afară din orbită. Malko întoarse capul. Biata Ruxandra s-a nimerit la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit…

Evgheni Poliakov nu arăta nici el mai bine… Era ciuruit de gloanţe. Niciodată un om nu fusese omorât de două ori…

Un zgomot în spatele lui îl făcu să tresară. Se întoarse. Fedora Kulak râdea în hohote din cauza crizei nervoase. Arătă mortul cu degetul:

— *Nado je!*[26] Au crezut că îl omoară pe bietul Evgheni Trofimovici! Şi pe ea au ucis-o în locul meu!

Izbucnind într-un râs isteric, se prăbuşi pe un scaun. Malko o lăsă să se liniştească. Acum totul era clar ca bună ziua: oamenii din SVR i-au găsit şi au crezut că îi omoară pe Fedora Kulak şi pe Evgheni Poliakov. Aşadar, până când se vor trezi servitorii şi vor anunţa poliţia nu aveau de ce să se teamă. Malko o luă pe rusoaică de braţ.

— Să mergem. Încercăm să găsim o maşină.

Ea îşi puse la repezeală haina de samur şi îl urmă. Malko se îndreptă spre garajele pe care le văzu de prima dată. Erau mai multe maşini, printre care şi un Mercedes cu cheia pe bord. Se produse un miracol, căci porni de la a patra încercare. După ce

[26] Îţi dai seama! (n.a.).

ieşiră pe poartă, se îndreptară spre Bucureşti. Fedora părea îngrijorată.

— Unde ne ducem? îl întrebă ea.

— La Ambasada Statelor Unite. Trebuie să raportez la Washington.

— Eu nu mai am paşaport, zise pe un ton calm.

— Ştiu, răspunse Malko.

— Doar n-o să mă lăsaţi baltă, zise ea crispându-se dintr-o dată. Ştiţi prea bine că nu mă pot întoarce în Rusia. Am foarte puţini bani – doar ce mi-aţi dat – şi nici un act. În afară de dumneavoastră nu cunosc pe nimeni aici.

— Nu vă las baltă, îi promise Malko.

— Vă duceţi în America?

Malko zâmbi.

— Nu ştiu, dar cred că mai întâi mă voi duce acasă în Austria, acolo unde m-aţi sunat.

— Mi-ar face plăcere să vin cu dumneavoastră, zise ea cu căldură în glas.

Excelentă idee! Ce fericire pe apetisanta Alexandra când va apărea cu sălbăticiunea asta. Ar ieşi scântei!

— Mi-e teamă că nu se poate, răspunse Malko. Nu locuiesc singur.

Fedora Kulak îi aruncă o privire ce ar topi chiar şi un gheţar.

— Credeţi că sunt multe femei ca mine?

Malko nu răspunse la această întrebare fierbinte. Au ajuns în oraş. Era de-abia ora şapte dimineaţa. La ora asta nu era nimeni la ambasadă. Din fericire, păstrase camera de la hotel.

— Mergem la *Intercontinental* ca să ne odihnim puţin, pe urmă ne întoarcem la ambasadă.

Fedora îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Să nu credeţi că scăpaţi de mine. Dacă încercaţi să mă păcăliţi, vă omor. Tot nu mai am ce pierde.

Nu mai vorbiră până când ajunseră la hotel. Funcţionarul de la recepţie se uită lung după ei cu mirare şi admiraţie. În general, clienţii care aduceau femei nu o făceau la ora asta, iar ele nu erau atât de frumoase. De-abia intrară în cameră, că Malko şi comandă micul dejun pentru amândoi. Erau morţi de foame.

— Pot să fac o baie? îl întrebă Fedora.

— *Pajaluista*[27].

[27] Vă rog (n.a.).

Îndată ce Fedora intră în baie, el îl sună pe Marin Sorescu ca să se întâlnească mai târziu. Acum nu mai era urgent. Fedora ieşi din baie goală puşcă. Malko nu se putu abţine să n-o admire. Muşchii nu erau atât de proeminenţi încât să îi dea alură de culturistă. Avea pieptul unei adolescente de optsprezece ani, tare ca piatra, abdomenul plat şi nişte picioare lungi şi armonioase. Era un exemplar frumos.

Ea se aşeză pe pat şi catadicsi să se înfăşoare într-un prosop când le aduse micul dejun. Malko era bântuit de un gânduleţ rău şi stăruitor. Cum va reacţiona oare Franck Capistrano când va afla de Fedora? Îi cunoştea bine pe americani, ştia că nu prea sunt sentimentali… Aşteptă să termine cornurile, apoi o întrebă pe Fedora:

— Evgheni v-a pomenit de secretele pe care le deţinea?

— Niciodată, zise ea. Eu îi oferam doar relaxare. Nu vorbea niciodată despre treburile de serviciu. Bineînţeles că eu ştiam cu ce se ocupă, dar atât şi nimic mai mult.

— Ştiţi cum funcţionează SVR-ul?

Ea zâmbi.

— Nu. Nu m-a interesat niciodată. De altfel, nu mă întâlneam cu nimeni. Evgheni era foarte gelos. De ce mă întrebaţi?

— Din curiozitate, făcu Malko.

Nu era uşor s-o „vândă” lui Franck Capistrano. Fedora nu era o fugară importantă. Ea se întinse şi îl ţintui cu ochii ei de cobalt, stând cu picioarele uşor depărtate, ca şi cum i-ar da de ales între două posibilităţi.

— Amintiţi-vă ce v-am spus în maşină, când veneam… Nu glumeam deloc.

*

* *

Malko asculta vocea aspră a lui Franck Capistrano, la o distanţă de opt mii de kilometri. Americanului îi căzu cerul pe el când a aflat de eşecul misiunii lui şi de moartea accidentală a generalului Poliakov.

Îndată ce a ajuns la ambasada care era lângă *Intercontinental,* pe Strada Tudor Arghezi la numărul 7, chiar în centrul oraşului, a cerut să-l vadă pe şeful Centralei – o femeie – cu care făcu cunoştinţă. Ea a i-a pus imediat la dispoziţie un birou cu un telefon „protejat” ca să sune la Casa Albă. Stând în faţa lui, Fedora, care nu îl părăsise nici o clipă, îl observa în timp ce fuma o ţigară dintr-un pachet de Gauloises blondes recuperat din casa

Ruxandrei Andreianu. Evident că nu înţelegea ce vorbea Malko. Acesta povesti ce probleme are, explicând situaţia şi rolul jucat de ea.

— Sunteţi sigur că nu ştie nimic? îl întrebă Franck Capistrano.

— Aşa mi-a spus, confirmă el.

Americanul oftă cu resemnare.

— Moartea lui Evgheni Poliakov e o catastrofă. Ştim că sunt zeci de trădători puşi în posturi înalte în cadrul CIA şi prin alte părţi, dar nu suntem în stare să-i demascăm! Nu ştiu ce o să ne facem…

— Am putea încerca s-o luăm la întrebări pe Fedora Kulak, îi sugeră Malko. Oricum făcea parte din „înţelegere”…

Franck Capistrano zise cu neîncredere:

— Chiar dumneavoastră mi-aţi spus că nu ştie nimic. În plus, nici nu mai are paşaport. E o treabă delicată. „înţelegerea”, cum îi spuneţi dumneavoastră, s-a terminat o dată cu moartea lui Poliakov. Am trecut pe lângă o revanşă fulminantă a afacerii Aldrich Ames, în ciuda performanţelor dumitale strălucite.

— Şi pe lângă misterul dosarului „Venona”, mărturisi Malko.

— Da, fireşte, recunoscu Franck Capistrano.

În mod bizar, Malko simţi că nu acesta era lucrul pe care îl regreta americanul cel mai tare. În ciuda declaraţiilor lui anterioare, reveni la subiectul Fedora Kulak când aceasta îi făcu semn că vrea să vorbească.

— Am înţeles ceva despre dosarul „Venona”, zise ea. Când eram la Chişinău, Evgheni Trofimovici a expediat o scrisoare care conţine multe informaţii, printre care şi cele referitoare la dosarul în cauză. Eu sunt singura persoană care ştie de unde şi cum putem să recuperăm scrisoarea.

— Ce-a spus? întrebă Franck Capistrano, care înţelesese, dar nu vorbea ruseşte.

— Ceva ce vă va stârni cu siguranţă interesul, răspunse Malko.

Capitolul XVII

— E o cacialma! izbucni Franck Capistrano.

Malko îi tradusese cu fidelitate dezvăluirea Fedorei Kulak.

— E posibil, recunoscu el, însă nu avem nici un mijloc prin care să putem verifica. Ar fi păcat ca scrisoarea – dacă într-adevăr există, să nu cadă în mâinile noastre.

— Întrebaţi-o dumneavoastră! Vă va lămuri.

Malko puse jos receptorul şi se întoarse către Fedora, care trăgea întruna din ţigară, iar ochii de cobalt scânteiau de mânie. Ea se ridică, îşi trase puloverul ca să-i iasă şi mai mult în evidenţă sânii şi îi adresă lui Malko un surâs plin de ambiguitate, un amestec de senzualitate triumfătoare, de voinţă feroce şi de inteligenţă sclipitoare. Semăna cu un mamifer adaptat la lupta pentru supravieţuire.

— Ce e cu povestea asta cu scrisoarea? o întrebă el.

— La Chişinău, când am descoperit că SVR-ul ne-a dat de urmă, Evgheni s-a gândit că s-ar putea să nu ajungem în Statele Unite, că unul dintre noi va fi ucis. Atunci, a pus într-un plic notiţele pe care le-a scris când a stat închis în hotel. Avea o memorie de elefant, cunoştea toate arhivele pe dinafară. A mai adăugat şi câteva documente pe care le-a adus de la Moscova. Erau nişte dispoziţii de plată. Eu am pus scrisoarea la poştă.

— Cui aţi trimis-o şi unde?

Fedora aprinse altă ţigară, apoi răspunse:

— Am trimis-o unei persoane al cărei nume nu vi-l spun. La post-restant, la un oficiu poştal din Statele Unite. Se pare că păstrează corespondenţa timp de o lună. După aceea, distrug scrisoarea sau o returnează expeditorului. Dar cum acesta nu există…

Lui Malko îi scăpa ceva, dar insistă:

— Cui i-aţi trimis scrisoarea?

Fedora Kulak îi zâmbi cu ironie în timp ce trase un fum din ţigară.

— Unui agent din SVR din Statele Unite. Cuiva căruia dumneavoastră îi spuneţi NOC, adică unui clandestin. Evgheni ştia că această metodă fusese deja folosită pentru transmiterea informaţiilor. Numai că, în alte dăţi, fusese anunţat din timp că

va primi ceva şi la care oficiu poştal. Acesta era schimbat tot timpul. De data asta nu ştie unde să se ducă fiindcă nu a fost anunţat.

— Cum credeţi că o să recuperaţi scrisoarea?

Ea zâmbi iarăşi.

— Este foarte simplu. E de-ajuns să iau legătura cu destinatarul şi să-i spun să se ducă s-o ia. Îi dau codul ca să ştie că e vorba de centrala lui, iar după aceea, recuperez scrisoarea.

Era un plan diabolic. Pentru cineva care nu ieşise niciodată din Rusia, Evgheni Poliakov se adaptase foarte bine stilului de viaţă american. Corespondenţa *on hold* era o practică obişnuită şi sigură.

Malko luă receptorul şi îi traduse lui Franck Capistrano spusele Fedorei Kulak. De data asta, americanul nu mai strigă „E o cacialma”.

— *For Christ’s sake!* mormăi el. Pare să fie adevărat. Aici sunt mii de oficii poştale. Nu poţi întreba la toate dacă nu au primit *on hold* o scrisoare din Republica Moldova.

— Pare o treabă dificilă, recunoscu Malko.

— În regulă, mă duc să aranjez ca să intre în ţară fără paşaport. Mai vedem după aceea.

— De ce nu îi cereţi Departamentului de Stat să-l trimită aici?

— Ar dura o lună. Dacă ar fi avut grijă de el!

— Nu e numai vina ei. Nici nu poate fi vorba să-i recupereze.

— Bine, mai vedem noi. Cum o s-o scoateţi din România?

— Cred că ne va ajuta prietenul nostru. Nu trebuie să mai rămânem aici, căci SVR-ul va afla repede că femeia ucisă la Snagov nu era Fedora Kulak.

— În regulă, sunaţi-mă imediat ce aţi rezolvat problema.

În clipa în care închidea, Fedora îi făcu un gest ameninţător.

— Ei, care-i treaba?

— Am aranjat, spuse Malko, veţi intra în Statele Unite fără paşaport american.

— *Haraşo.* Dar după aceea, voi avea nevoie de un paşaport american.

— Nu cred că se va putea, dar vom găsi noi o soluţie.

— Trebuie să se poată, zise răspicat, dar calm tânăra femeie. Altminteri, *nicevo* scrisoare!

— Momentan, trebuie să organizez ieşirea din ţară. Cât timp mă ocup de asta, mă aşteptaţi aici.

Se duse la adjunctul centralei şi împrumută maşina Golf de la

el. Nu scăpase de griji, iar Fedora Kulak îi dădea şi mai mare bătaie de cap.

*

* *

Generalul Trubnikov examina cu lupa detaliile din fotografiile făcute după asaltul de la proprietatea Ruxandrei Andreianu. Tocmai primise de la rezidentura din Bucureşti o telegramă neaşteptată.

Primise aceste documente însoţite de raportul complet al operaţiunii. Dispozitivul de recuperare a lui Evgheni Poliakov şi a Fedorei Kulak fusese disponibilizat. După ce lăsă lupa jos, o sună pe secretară.

— Locotenentul Kalughin e aici? o întrebă el.

Ofiţerul din trupele de Spetnaţ adusese chiar el documentele la Moscova, cu o cursă specială a Armatei Roşii.

— E la etajul al treilea, tovarăşe general, răspunse secretara.

— Trimite-l imediat la mine!

După cinci minute, locotenentul Oleg Kalughin împinse cu timiditate uşa capitonată cu piele verde de la biroul directorului SVR şi pocni din călcâie.

— Locotenent Oleg Vasilovici Kalughin, tavarisci gheneral, se prezentă el cu voce sonoră.

— Aţi făcut o treabă bună, zise generalul. V-am citit raportul.

— *Spasiba balşoi, tavarisci* gheneral, făcu locotenentul bucuros.

— Totuşi, locotenente Kalughin, continuă ofiţerul superior, aş dori să examinaţi documentele şi să-mi spuneţi dacă nu observaţi ceva neobişnuit.

Locotenentul Kalughin luă lupa şi se aplecă deasupra biroului puţin încordat. După câteva clipe înălţă capul zicând:

— Nu văd nimic, tovarăşe general.

Trubnikov puse degetul pe trupul ciuruit de gloanţe al lui Evgheni Poliakov.

— Omul ăsta a fost împuşcat cu mai multe gloanţe, zise el cu voce neutră. Or, spre deosebire de femeie, el nu sângerează deloc…

Acest detaliu sări numaidecât în ochii locotenentului.

— E… e-adevărat, tavarisci gheneral.

— Ştiţi ce vrea să însemne acest lucru?

— *Niet, tavarisci* gheneral.

— Înseamnă că omul murise deja, Oleg Vasilovici! încheie

generalul. Morţii nu mai sângerează.

În birou domni câteva clipe o linişte apăsătoare întreruptă de ofiţerul superior care puse sub nasul locotenentului două fotografii. Una era a femeii blonde care zăcea lângă pat într-o baltă de sânge, cealaltă a Fedorei Kulak.

— Oleg Vasilovici, întrebă generalul, este aceeaşi persoană?

Locotenentul examină îndelung cele două poze simţind un ghem în stomac, apoi se îndreptă de spate.

— Seamănă, tovarăşe general. Dar aceasta are mult sânge pe faţă şi nu am văzut cum arăta înainte. Era întuneric şi totul s-a petrecut foarte repede. Nu am făcut altceva decât să ascult ordinul de a-i elimina pe cei doi subiecţi.

Generalul Trubnikov clătină din cap.

— Aveţi scuze, Oleg Vasilovici. Şi eu am crezut la fel când m-am uitat în fugă la fotografii. Dar am chemat nişte experţi. Femeia blondă pe care aţi „eliminat-o” e mai mică de statură decât aceasta şi nici nu seamănă prea bine la faţă.

Oleg Kalughin era terminat. Din cele două obiective, unul era deja mort, iar celălalt nu era cel bun.

— Nu înţeleg, se bâlbâi el.

— Aţi scotocit prin casă?

— Nu, am crezut că misiunea s-a terminat.

Generalul clătină din cap.

— Ar fi trebuit să căutaţi. Femeia pe care aţi „eliminat-o” era proprietara locuinţei. *Rezidentura* din Bucureşti mi-a confirmat acest lucru. Era română, deci vom avea anumite probleme de ordin diplomatic. Din fericire, aţi putut să treceţi graniţa… Cea pe care trebuia s-o „eliminaţi” trebuie să fie pe undeva. Poate că e vinovată de moartea generalului Poliakov.

— Acum unde este?

Generalul clătină din cap.

— Şi noi ne străduim să găsim răspuns la această întrebare, Oleg Vasilovici. Sunteţi liber.

Rămas singur, generalul Trubnikov îşi aprinse o ţigară, cu privirile aţintite la fotografiile din faţa lui. Atât timp cât nu o găsea pe Fedora Kulak, necazurile lui nu se terminau. Se aplecă peste interfon.

— Svesta, sună la *rezidentura* din Bucureşti pe linia protejată.

*

* *

— Plecăm în după-amiaza asta la trei şi jumătate cu zborul

companiei Air France pentru Paris, îl anunţă Malko pe Franck Capistrano după ce se întoarse în biroul din ambasadă. De acolo, vom lua mâine cursa 009 pentru Washington.

— Voi fi acolo ca să supraveghez intrarea domnişoarei Kulak. Dar cum o scoateţi din România?

— M-am întâlnit cu prietenul nostru. Mă însoţeşte la aeroport şi va întocmi, cu ajutorul şefilor grănicerilor, un permis de liberă trecere special ca să evităm orice formalitate.

— Perfect, aprobă americanul. Atunci, pe mâine! L-am informat şi pe preşedinte care vă felicită. Vă reţin un apartament la hotelul Willard. E la doi paşi de biroul meu.

În timp ce el telefona, Fedora Kulak răsfoia nişte reviste. Îi arătă lui Malko în Vogue, la rubrica de publicitate, un superb pat cu baldachin cu tapiserie Versace roşie cu auriu, creaţie a lui Claude Dalle.

— Vreau un dormitor ca acesta! zise ea. Şi un apartament în cel mai înalt zgârie-nori din New York. Vă voi invita pe la mine şi vom mânca icre negre, vom bea şampanie şi vom face dragoste pe mochetă…

— De ce pe mochetă?

— Pentru că e visul meu, răspunse ea simplu. În Rusia, mochetele sunt atât de subţiri, încât te dor şalele. Am auzit că în America sunt foarte groase.

— Haideţi să mâncăm, îi propuse Malko. Avem timp berechet.

Fixase întâlnirea cu Marin Sorescu la aeroport, la ora două.

*

* *

De-abia ieşiseră din Strada Tudor Arghezi, luând-o pe jos spre *Intercontinental,* că văzură o maşină care le făcea semn cu farurile. Era un Volvo model mai vechi, închis la culoare. Malko se apropie şi îl recunoscu la volan pe Marin Sorescu, fostul şef al Securităţii, cu care se întâlnise cu o oră în urmă ca să aranjeze fuga Fedorei Kulak. Inima începu să-l bată mai repede. Românul nu venise de pomană. Când Malko ajunse aproape de maşină, el lăsă geamul în jos şi îi spuse:

te Urcaţi-vă cu prietena dumneavoastră.

— Cum de aţi ştiut că sunt aici? îl întrebă Malko.

— Am sunat la hotel şi nu eraţi acolo. Atunci, am sunat la ambasadă unde am câţiva prieteni.

— Ce se întâmplă?

— Trebuia să plecaţi cu zborul companiei Air France de la

cincisprezece treizeci, nu-i aşa?

— Da, după cum am stabilit împreună.

— Va fi imposibil.

— De ce?

— Am nişte prieteni şi în Şoseaua Kiseleff şi am avut strălucita idee să telefonez acolo, continuă românul. Au primit un telefon azi-dimineaţă de la Moscova. Au ordin să vă găsească pe amândoi şi să vă lichideze. Vă aşteaptă la aeroport. Au aflat cu ce cursă zburaţi. Fireşte, au şi ei prieteni.

Malko se gândi că probabil erau aceiaşi. Marin Sorescu se angajă pe sensul giratoriu din Piaţa Universităţii, luând-o pe Bulevardul Bălcescu, spre nordul oraşului.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Marin Sorescu îi zâmbi.

— Vă duc la Aeroportul Băneasa. Aveţi o cursă pentru Ungaria peste o oră şi jumătate. După ce ajungeţi ta Budapesta, vă descurcaţi singur, o să aveţi vreme destulă. Acolo sunt curse pentru toate colţurile lumii şi nu aveţi nevoie de viză. Să nu ieşiţi din aeroport. Am rezervat două locuri pe nume româneşti.

— Nu mai trecem pe la hotel?

— Nu.

O puse cât putu de repede pe Fedora la curent cu schimbările survenite. Tânăra rusoaică se strâmbă, iar colţurile gurii se lăsară în jos, dar nu spuse nimic. După o jumătate de oră, ajunseră în faţa Aeroportului Băneasa care servea şi drept cimitir de avioane. Vreo douăsprezece aparate micuţe putrezeau în faţa clădirii albe şi rotunde. Marin Sorescu opri în parcare şi se îndreptară spre terminal. Pe acolo se învârteau câţiva poliţişti cu caschete pe cap. Nu era afluenţă prea mare.

Aproape toate zborurile internaţionale plecau de la Aeroportul Otopeni.

În loc să se ducă la poarta pentru plecări, Sorescu se îndreptă spre cea pe care scria SOSIRI. Îi arătă în fugă poliţistului care stătea de pază o legitimaţie, iar acesta îl salută cu respect. Pe urmele lui, veneau Malko şi Fedora Kulak care traversară holul pustiu unde erau sosirile, apoi ajunseră la ghişeul pentru înregistrări fără să treacă pe la controlul paşapoartelor. Marin Sorescu se duse să cumpere biletele cu lei, apoi le dădu lui Malko zâmbindu-i cu viclenie.

— Cred că sunt afară, zise el. Rămân cu dumneavoastră până pleacă avionul.

După douăzeci de minute, se îmbarcară pe un avion cu reacţie ce pleca spre Budapesta. După ce aparatul se înălţă, Fedora se aplecă spre Malko zicând:

— Ura!

Apoi îşi afundă limba în gura lui. Sub privirile invidioase ale celorlalţi călători, ea deveni dintr-o dată mult mai blândă.

*

* *

Yolanda Casas intră pe Kay Bridge, traversând fluviul Potomac, între District Federal şi Virginia, străduindu-se să rămână pe partea dreaptă. Ajunsă în Virginia, ea ocoli sensul giratoriu, evitând autostrada 66 care ducea către vest la intrarea în Franklin Roosevelt Parkway, ce mergea de-a lungul fluviului Potomac spre nord. Apoi trecu prin parcarea de la *Key Bridge Mariott,* un hotel cu paisprezece etaje fără prea mult farmec, dar extrem de frecventat. Fiind amplasat la jumătatea drumului, între centrul Washingtonului şi sediul CIA, era un punct foarte practic pentru întâlnirile discrete.

Trecând prin faţa intrării principale, Yolanda Casas pătrunse în parching şi cumpără un tichet, apoi opri maşina în dreptul unor camere care dădeau direct afară, ca la motel. Odinioară, când Bill Clinton era doar un mărunt senator, aici îşi aducea noile cuceriri. O intrare laterală permitea accesul în holul hotelului.

Yolanda Casas ajunse în dreptul camerei 131 de la parter şi bătu discret la uşă. Cineva îi deschise imediat şi intră înăuntru. Mark Spry, fără haină, golise aproape o sticlă de Defender. Judecând după ochii lui înroşiţi, lupta ar fi fost inegală. Yolanda Casas îşi lepădă haina imitaţie de panteră şi apăru într-o rochie roşie sângerie care îi venea ca o mănuşă pe formele generoase. Semăna cu o spaniolă cu părul bogat şi negru şi cu buzele groase, cu toate că se născuse în Little Rock.

Mark Spry se uită la ea cu poftă, puse paharul pe masă şi o trase spre el, frământându-i sânii cu neruşinare. Ea se eliberă.

— *Hands off!* Nu am venit ca să mă regulez. *The heat is on.*

Galben ca ceara, Mark Spry o ascultă, cu capul plecat într-o parte, simţindu-se din ce în ce mai rău. Toată treaba asta îl ameţea. După ce termină, el o întrebă cu voce mai sigură:

— Chiar trebuia să faci asta? Rişti enorm!

Yolanda Casas îi zâmbi strâmbându-se.

— *You got to beleve!* Ştii unde e Kansas?

— Kansas? Nu, de ce?

— Ţi-ai dori să-l vizitezi?

— *Sure, no!*

— Ai face bine să te mişti repede pentru că în Kansas e o închisoare care se numeşte Leavenworth… OK?

— OK.

— Atunci, mişcă-te odată!

Capitolul XVIII

De când avionul începuse să coboare deasupra oraşului Washington, Fedora Kulak nu-şi mai dezlipise privirile de pe hublou, umplându-şi ochii cu priveliştea Americii pe care o descoperea. Malko căscă pentru a-şi descleşta fălcile. Fiindcă au ajuns prea târziu la Budapesta ca să mai prindă zborul pentru Statele Unite, luaseră unul pentru Frankfurt, unde ajunseseră la ora opt seara. Din cauză că rusoaica nu avea paşaport, au dormit pe banchetele din apropierea vămii, iar a doua zi s-au îmbarcat pe cursa directă Frankfurt – Washington. Acest lucru i-a permis lui Malko să ia legătura cu Franck Capistrano. În schimb, nu dormise deloc… Când roţile Boeingului 747 atinseră solul, Fedora se aplecă triumfătoare spre el şi ţi zise:

— Suntem în America! Acum nu îmi mai e teamă de nimic.

Deşartă iluzie. Serviciile secrete sovietice îi lichidaseră întotdeauna pe aceia pe care îi vânau din răzbunare, urmărindu-i în lumea întreagă. Refugiat în Mexic, Lev Troţki ştia el ce ştia… NKVD-ul îl hăituise vreo zece ani până să reuşească să-l asasineze.

Imediat ce fu adusă scara, Malko zări două figuri cunoscute: Chris Jones şi Milton Brabeck, „dădacele” sale care aveau grijă de el de ani de zile. Foşti agenţi în Secret Service, trecuţi la Divizia Operaţiuni din cadrul CIA, cei doi gealaţi tunşi periuţă, îmbrăcaţi întotdeauna cu costume gri, dar cu cravate ţipătoare, ieşeau în evidenţă în canadienele lor groase şi cu privirea îngheţată ca de mort. Înarmaţi ca nişte micuţe portavioane, trăiau doar cu frica de Dumnezeu, de microbi şi de mâncărurile exotice, adică tot ce nu însemna hamburgeri. Zâmbind fericiţi, ca nişte fiare, înaintară spre Malko şi Fedora.

— *Welcome back!* le urară ei în cor. Parcă nu ne-am văzut de ieri!

Şi de data asta îi striviră degetele lui Malko. Dar grijile se risipiră, căci amândoi făceau cât o mică armată. Chris Jones se întoarse către un civil care îi însoţea.

— El este Sam Woolford de la Biroul Imigrări. Bănuiesc că aveţi o mică problemă.

— Domnul Franck Capistrano mi-a dat unele instrucţiuni, zise

ofiţerul de la Imigrări. Vă însoţeşte o persoană care şi-a pierdut paşaportul, nu e aşa?

— Exact, aprobă Malko. Domnişoara Fedora Kulak aici de faţă.

Auzindu-şi numele, rusoaica înaintă radioasă, maiestuoasă, descheiată la haina de blană care îi dezvăluia toate farmecele, în avion avusese timp să se fardeze şi semăna mai mult cu un fotomodel vestit decât cu o spioană.

Chris şi Milton se fâstâciră năuciţi şi roşii ca focul sub privirea insistentă a Fedorei Kulak. Puţin mai dezgheţat, Milton nu-şi lua ochii de la pieptul extraordinar al tinerei. Chris Jones i se adresă primul:

— Asta aţi adus dumneavoastră de la „rece”? Credeam că e un bărbat!

Agasată că nu înţelege, Fedora îl întrebă pe Malko în ruseşte:

— *Şto za tvari?*[28]

Malko nu se putu abţine să nu zâmbească. După atâta încordare, merita puţină relaxare.

— Chris Jones şi Milton Brabeck sunt de la CIA, îi spuse el. Sunt nişte „animale” foarte bine dresate şi extrem de folositoare. Dacă sunteţi cu ele, nu trebuie să vă temeţi de nimic.

Se întoarse către cele două gorile şi adăugă:

— Domnişoara Kulak a fost garda de corp a generalului Evgheni Poliakov.

Americanii îşi descleştară maxilarele.

— Garda de corp! repetă Milton Brabeck. Glumiţi? Şi eu care crezusem…

Malko i-o tăie scurt:

— Nu mai crede nimic, Milton. Fedora trage la fel de bine ca şi voi. Am văzut-o în acţiune. Mai practică şi sporturile de luptă.

— *Holy shit!* oftă Chris Jones, dacă e aşa, mă mut în Rusia.

— Va trebui s-o luaţi cu binişorul, îi sugeră Milton Brabeck grijuliu.

— Sunteţi amabili să mă urmaţi, îi invită Sam Woolford.

Ajunseră în Biroul Imigrări unde ofiţerul o puse pe Fedora Kulak să semneze o declaraţie în care se specifica pierderea paşaportului pe aeroportul din Frankfurt. Îi eliberă o viză „mobilă” valabilă nouăzeci de zile şi îi dădu un sfat urgent:

— Duceţi-vă cât mai repede la Consulatul Rusiei şi rugaţi-i să vă elibereze alt paşaport.

---

[28] Cine sunt animalele astea? (n.a.).

După ce trecură de vamă, intrară în holul imens al aeroportului Dulles. Fedora Kulak privea în jurul ei năucită. Ajunsese în America. Chris şi Milton, încadrându-i, atenţi la tot ce mişca, se îndreptară spre un Chevrolet negru parcat într-un loc interzis. Vremea era frumoasă, dar rece şi Fedora trăgea în piept cu nesaţ aerul proaspăt ca şi cum ar fi fost încărcat cu toate miresmele preţioase, dar nu mirosea decât a combustibil de avion.

— Să nu mai pierdem vremea, sugeră Milton Brabeck. Domnul Capistrano a spus că s-ar putea să dăm nas în nas cu răufăcătorii.

Malko observă o schimbare la gorila lui.

— Chris, te-ai mai îngrăşat?

Chris Jones se întoarse şi îşi desfăcu canadiana. De umăr îi atârnau agăţate de o curea un monstruos pistol-mitralieră şi un lansator de grenade.

— Este un turculeţ al celor din TD, îi explică el. Se poate folosi şi ca aruncător de flăcări.

*

* *

Orbită, Fedora Kulak contempla nemaipomenitul tavan al holului maiestuos din hotelul *Willard,* decorat cu stemele celor cincizeci de state americane. În jurul lor se foia mulţimea obişnuită a politicienilor veniţi din provincie la Washington. La doi paşi de Casa Albă, hotelul le servea drept cartier general. Când Malko se întoarse cu cartelele magnetice în loc de chei pentru apartament, Fedora zise căscând:

— Mi-e foame.

Şi lui îi era. Dar mai întâi, trebuia să-l anunţe pe Franck Capistrano de sosirea lor. Şedinţa NSC trebuie să se fi terminat. Malko împrumută telefonul portabil de la Chris Jones şi se duse pe o canapea rotundă, aflată în mijlocul holului, în timp ce gorilele o însoţeau pe Fedora care cerceta hotelul, începând cu un magazin din reţeaua Chanel. Imediat ce pusese piciorul pe tărâm american, rusoaica parcă uitase de toate problemele ei.

— Totul a mers bine? întrebă Franck Capistrano plictisit.

— Perfect. Stăm la *Willard.*

— În regulă. Am un prânz de afaceri, dar ne vedem după aceea. Trebuie neapărat ca fata asta să ne spună cum recuperăm scrisoarea şi să mergem imediat.

— Voi face tot posibilul, spuse Malko, dar nu prea are

încredere.

— Fiţi convingător. Ne întâlnim la două şi jumătate în restaurantul din *Hay-Adams,* aflat în capătul Străzii 16. Lăsaţi-o cu „dădacele” şi veniţi singur.

După ce închise, Malko se duse la Fedora care venea însoţită pe culoarul ce ducea la cealaltă ieşire din hotel, în Strada F. Aici se găsea o galerie ale cărei vitrine ofereau tot soiul de produse ale unei civilizaţii obişnuite cu luxul. Dar ea, modestă, îşi cumpărase doar o brichetă Zippo cu efigia Beatles-ilor, simbolul Americii. Hotelul ocupa o clădire întreagă între Pennsylvania Avenue şi F Street. Se găseau acum exact la jumătatea drumului; în faţa uşii de acces în Willard Room, restaurantul de lux al hotelului. În trecere, Malko se zări într-o oglindă. Avea ochii roşii, era neras, tras la faţă din cauza oboselii, nu avea haine de schimb la el. Parcă aterizase de pe altă planetă, trist şi murdar ca un astru mort. Fedora căsca ochii la lustrele aurii, la scaunele moi în care te afundai, la decoraţiunile puţin cam încărcate şi la şefii de sală meticuloşi.

— Au caviar? întrebă ea.

Malko alese meniul: caviar, friptură de pasăre şi lichior de ouă, plus o sticlă de şampanie Taittinger Comtes, albă din 1988. Cum şeful de sală le recomandă nişte cocteiluri, Fedora alese o „Balalaika” pe bază de Cointreau şi votcă. Instalaţi la masa vecină, Chris şi Milton se bucurau de bucate. Din salariul lor modest nu îşi permiteau asemenea escapade în localuri atât de luxoase… Malko îi lăsă Fedorei timp să savureze „Balalaika”, apoi aprinse o ţigară Gauloises blondes cu Zippo a lui care făcuse înconjurul lumii şi spuse:

— V-aţi mai liniştit puţin?

Ea înclină din cap afirmativ, cu gura plină de caviar, apoi bău un gât de şampanie şi zise:

— E mult mai bine decât la Moscova. N-am mâncat niciodată ceva mai bun.

Malko aruncă o privire spre cutia albastră. Era Beluga Petrossian care, cu siguranţă va umfla nota de plată. Dar miza era pe măsură… O lăsă să profite până la ultimul bob, udându-l mereu cu votcă cu piper, apoi reveni la subiect.

— Acum sunteţi în Statele Unite, iar noi ne vom ocupa de dumneavoastră din toate punctele de vedere. Am dori să ştim cum putem să recuperăm scrisoarea trimisă de Evgheni Poliakov.

Ea îl ţintui cu ochii de cobalt, în care nu reuşi să citească

nimic.

— Înţeleg, zise ea. Vom vorbi după ce terminăm de mâncat. Scrisoarea nu zboară de acolo…

Malko nu îndrăzni să mai insiste. Nu avea rost s-o zorească. Sticla de Taittinger se goli numaidecât, iar el comandă alta. Chris şi Milton, care se mulţumiseră cu un Defender de cinci ani ca aperitiv, apoi cu Coca-Cola, îngroziţi de preţurile afişate în meniu, rămăseseră uluiţi.

— Ai văzut? pufni Milton. Caviar şi şampanie la masa de prânz! Tot ăştia o duc bine…

Chris Jones ridică din umeri gânditor.

— Ai văzut ce sâni are? Nu ne punem cu ea. Cere-i să-ţi dea cutia goală de caviar ca amintire…

După o jumătate de oră, Malko era ferm hotărât s-o „înmoaie” pe Fedora Kulak comandându-i o cafea şi coniac Gaston de Lagrange XO pe care i-l aduse cu fast într-un pahar gen balon. Privirea tinerei deveni un pic mai blândă. După ce savură coniacul, zise:

— Putem urca un moment în camerele noastre? Pe urmă vom discuta.

Îndată ce îi plăti şefului de sală, văzând că locuiesc în hotel, acesta îi sfătui să iasă pe uşa din spate, care era mai aproape de lifturi. Ajunseră din nou în hol pe un coridor mai îngust ce deservea deopotrivă şi Round Robin Bar, locul de întâlnire al tuturor politicienilor. Ascultători, Chris şi Milton îşi luară poziţia în hol, supraveghindu-i pe nou-veniţi.

Apartamentul era compus din două camere despărţite de un salon, la etajul al paisprezecelea, care dădeau spre Mail şi Capitoliu. Fedora zise în timp ce intra în camera ei:

— Ne întâlnim aici peste o jumătate de oră. *Haraşo?*

— *Haraşo.*

Fiecare se încuie în camera lui. Chiar dacă nu putea să se radă, măcar va face un duş.

*

* *

Era două şi douăzeci şi cinci de minute. Malko aştepta în sitting-room de vreo zece minute bune. Se duse şi bătu la uşa Fedorei, dar nu primi nici un răspuns. După cea de-a treia tentativă, o deschise. Camera era goală, ca şi baia pe care, în mod evident, nu o folosise…

Mai mult decât neliniştit, se năpusti spre ascensoare. Când

zări gorilele în hol, se linişti. Milton îl cerceta pe un negru înalt cu coadă de cal, ca şi cum nu ar mai fi văzut aşa ceva până acum…

— Aţi văzut-o pe Fedora Kulak? îi întrebă Malko.

— Da, răspunse Chris Jones. A coborât acum o jumătate de oră cu paltonul pe mână. Dumnezeule, ce mai balcoane!

— Unde e?

— La *Robin Bar.*

La *Round Robin Bar* şi cărui pereţi lambrisaţi cu mahon auziseră toate secretele din Washington, se ajungea pe un coridor îngust. Malko o luă la dreapta şi se opri la intrare cu răsuflarea tăiată. În afară de barmaniţă, barul era gol! O întrebă imediat:

— Aţi văzut cumva o femeie singură cu un palton de blană pe mână?

— Da, da, zise barmaniţa. A trecut pe-aici. Cred că s-a dus în *Embassy Room,* căci am văzut că a luat-o pe acolo.

Malko îşi reveni. Fedora Kulak confundase locul de întâlnire. Din Robin Bar se putea ajunge în restaurantul principal din hotel fără să se mai treacă prin hol. Malko împinse uşa masivă şi se uită prin salon. Era aproape gol, dar Fedora nu se vedea nicăieri. Şeful de sală îl recunoscu şi veni la el.

— Căutaţi pe cineva, sir?

— Da, zise Malko, pe tânăra cu care am luat masa la prânz.

— A fost aici adineauri, cred că vă căuta, a plecat pe acolo.

Îi arătă uşa care dădea pe culoarul imens ce ducea în hol, la ieşirea din F Street. Malko se îndreptă spre uşile cu geam şi cu vedere pe F Street. Înainte să împingă uşa, îşi dăduse seama. Reveni în hol pradă furiei şi tristeţii.

— Ce se întâmplă?

Malko îi explică şi gorila păli.

— Ticăloasa, ne-a tras clapa!

— De ce a şters-o?

— Pentru că are ceva la care noi ţinem foarte mult, îi explică Malko. Vrea să negociem.

Milton Brabeck se apropie şi el. După ce îl puseră în temă, înjură printre dinţi:

— *Holy cow!* Cred că am văzut-o plecând.

— Şi nu ai făcut nimic? spuse Malko stupefiat.

Milton Brabeck lăsă capul în jos.

— Adică, am văzut o fată ieşind din restaurant pe coridor cu un palton lung. Cum tocmai o văzusem pe rusoaica a

dumneavoastră la Robin Bar doar în pulover şi în fustă, nu m-am gândit că poate fi ea.

Fedora Kulak se „deghizase” cu abilitate. Era o tehnică veche de a scăpa de filaj.

— În plus, continuă Milton, căutând să se dezvinovăţească, era pe aici un tip care se tot învârtea şi nu semăna deloc cu cei pe care îi vedem de regulă prin hol. Era un amărât mic şi chel, cam ponosit, dar cu o privire foarte vioaie. Semăna cu un detectiv. În hotelul ăsta se fac multe măgării... Acum îmi dau seama că a plecat aproape în acelaşi timp cu ea... A luat-o pe culoar.

— *Himmel Herr Gott!* oftă Malko.

Îi venea să urle. S-a chinuit să ducă la bun sfârşit cursa asta cu obstacole, ca acum, Fedora să-i alunece printre degete în ultima clipă! S-a folosit de el ca să ajungă în Statele Unite şi acum, ştiind cum să recupereze documentele generalului Poliakov, putea foarte bine să negocieze cu SVR-ul şi să dispară din nou. Să plece în Siberia ei. Aşa procedase fugarul Iuri Iurtşenko în 1985. În cel mai nefericit caz, fusese urmărită de cineva care nu îi voia binele şi probabil că nu ştia. Să fie oare un rus sau un american?

— Chris, zise Malko, încearcă să afli dacă a dat vreun telefon. După aceea vino la *Hay-Adams.*

*

* *

Franck Capistrano era aproape singurul client din restaurantul de la Hay-Adams, un hotel micuţ cu puţine ferestre ce dădeau înspre Casa Albă. O femeie drăguţă îmbrăcată în violet termina de mâncat într-un colţ. Consilierul special de la Casa Albă sări în picioare când îl văzu pe Malko. Era aproape ora trei.

— Dumnezeule, pe unde aţi umblat?

Şeful de sală se uita la el şocat, în această ambianţă de pâslă se discuta în şoaptă.

— Avem o problemă serioasă, făcu Malko solemn în timp ce se aşeza.

După ce îl ascultă, Franck Capistrano se îngălbeni de tot.

— Chiar nu ştiţi la ce oficiu poştal se află tâmpenia aia de scrisoare?

— Nu, deloc, recunoscu Malko, poate să fie oriunde în Statele Unite. În plus, Chris şi Milton au impresia că am fost supravegheaţi în permanenţă la *Willard.* Cine mai ştie că am sosit de dimineaţă?

— Nimeni, în afară de membrii din NSC.

— Deci sunt scurgeri la NSC? Nu cred că bărbatul zărit în hol de Milton era rus. Şi, curios, seamănă cu descrierea făcută de portarul de la *Lido* din Bucureşti prietenului lui Duarte Gomez.

Franck lăsă capul, uitându-se fix la ceaşca de cafea goală, jucându-se distrat cu bricheta Zippo cu sigla Casei Albe, apoi o puse în etuiul din piele agăţat la curea.

— De la începutul afacerii cu dosarul „Venona”, am fost convins că există scurgeri la NSC, mărturisi el. Dar cui puteam să mă plâng de acest lucru? Preşedintelui? Doar el şi-a ales membrii…

— Bănuiţi ceva?

Americanul se uită la el chiorâş şi zise:

— Da. Pe o avocată din Little Rock cu o reputaţie cam îndoielnică. Se spune că a fost amanta preşedintelui şi că e amestecată în multe intrigi acolo, în Arkansas. O cheamă Yolanda Casas, o târâtură apetisantă, cu o claie de păr, nişte sâni enormi, un fund numai bun de regulat şi un zâmbet care te face să-ţi sară nasturii de la pantaloni. Pe deasupra, se mai îmbracă de parcă ar căuta să fie violată. Dar face parte din staff-ul de la Casa Albă, ca membru în NSC şi este cu neputinţă s-o urmăreşti fără acordul preşedintelui Statelor Unite.

Domnişoara Casas avea mai multe mantale pentru vreme rea.

— Nu cred că totul e pierdut, zise Malko doar ca să-i ridice moralul lui Franck Capistrano. Fedora Kulak nu are încredere. Ştie că scrisoarea asta e tot ce posedă şi vrea s-o vândă cât mai scump. Dar pentru asta, ar trebui să stea departe de noi. Cred că va încerca să ia legătura cu mine…

— Dacă se duce şi la SVR?

— Nu putem exclude această posibilitate, recunoscu Malko. Dar nu o va face decât în ultimă instanţă, deoarece ştie foarte bine că se vor strădui din răsputeri s-o lichideze… Pe urmă, mai e şi misteriosul filator a cărui prezenţă are în mod cert legătură cu dosarul „Venona”.

Franck Capistrano nu mai avu răgazul să răspundă. Chris Jones tocmai intra în restaurant. După chip, Malko îşi dădu seama că are veşti bune. După ce ajunse lângă masă şi după ce îl salută respectuos pe consilierul special de la Casa Albă, zise încetişor:

— Înainte s-o şteargă, prietena dumneavoastră a dat un telefon. A sunat la un număr din Georgetown: 202 342 3199.

Abonatul se numeşte Dag Erikson şi este corespondentul pentru Washington al ziarului suedez Aftonbladet. Locuieşte pe 1228-30th Street, NW.

Capitolul XIX

— Voi anunţa FBI-ul! strigă Franck Capistrano.

În Statele Unite, CIA nu are nici un fel de putere asupra poliţiei. FBI-ul îi reţine pe trădători. Malko mai temperă un pic entuziasmul americanului.

— Să mai aşteptăm puţin. Nu ştim unde este Fedora Kulak şi ce legătură are cu ziaristul suedez. Fireşte că există şanse să fie omul căruia Evgheni Poliakov i-a trimis scrisoarea, deci un agent clandestin din SVR. Dar riscă să fie descoperit şi supravegheat de FBI. Chris şi Milton o cunosc pe Fedora Kulak din vedere. Pot să plece chiar acum să supravegheze discret casa de pe 1228-30th Street. Dacă până mâine dimineaţă nu primesc nici un semn de la Fedora, lansez FBI-ul în acţiune.

— Foarte bine, acceptă Franck Capistrano prost dispus. Să dea Dumnezeu să nu daţi greş.

*

* *

Lungit pe pat, Malko se uita distrat la CNN. Asasinarea unei fetiţe de şase ani chiar în ziua de Crăciun bulversase întreaga Americă. Soneria telefonului îi invadă arterele cu un val de adrenalină gafa să i le spargă pe toate.

— *Moi daragoi?*

Vocea Fedorei Kulak era foarte ironică. Avea senzaţia că îi unsese gâtul cu miere.

— Fedora! De ce aţi fugit? E o prostie.

— Nu e o prostie, replică rusoaica. Acum vorbim despre afaceri. Apropo, sun dintr-o cabină. *Haraşo.*

— Ce vreţi?

Ea râse.

— Zece milioane de dolari şi un paşaport american pe numele meu.

— Fedora…

— Mai sun mâine dimineaţă. Dacă mă refuzaţi, precis că Centrul[29] îmi va oferi mai mult.

— Oamenii din SVR vă vor omorî, spuse Malko. Dacă nu o vor

[29] SVR (n.a.).

face ceilalţi înaintea lor.

— Care ceilalţi?

— Cei care l-au ucis pe Lee Brookner la Moscova, cei care au încercat să mă omoare şi pe mine la Bucureşti. Cei care vor cu tot dinadinsul ca dosarul „Venona” să nu ajungă în mâinile celor de la CIA.

— O să mă apăr, răspunse Fedora. Mai cu seamă că am fost anunţată.

— Când aţi plecat de la *Willard,* vă urmărea un bărbat, continuă Malko. Nu era de-al nostru. Nouă ne-aţi scăpat, însă lui…

— *Kuhinia!*[30] pufni Fedora. Vreţi să mă speriaţi… (Se opri subit, ca şi cum ar fi vorbit prea mult.) *Da svidania.*

Malko închise şi el. Fedora reacţionase aşa cum prevăzuse, însă nu-şi dădea seama de pericolul în care se afla, nici că nu va vedea în veci de la Franck Capistrano cele zece milioane de dolari dacă nu va obţine mai întâi scrisoarea lui Evgheni Poliakov.

De abia acum începeau adevăratele probleme. Cel mai mic pas greşit va atrage după sine un dezastru.

Un singur lucru era pozitiv. Dacă omul zărit de Milton Brabeck o urmărea cu adevărat, înseamnă că nu pusese încă mâna pe scrisoare. Altminteri, ar fi împuşcat-o pe Fedora şi s-ar fi descotorosit de ea aşa cum a făcut pe peronul metroului din Moscova. Sau rusoaica avea scrisoarea, dar nu a mai putut fi urmărită. Trebuia să facă ceva înainte de a suna din nou Fedora Kulak!

*

* *

Tolănită pe pernele din faţa focului din cămin, îmbrăcată cu un pulover şi o fustă, cu ghete noi în picioare, Fedora Kulak contempla fericită flăcările jucăuşe. Îşi făcuse cumpărăturile în magazinele de pe M Street, completându-şi garderoba graţie dolarilor rămaşi de la CIA. Nici nu visase la asemenea preţuri scăzute. Cele câteva cuvinte din engleză pe care le ştia îi fuseseră de ajuns. După aceea sunase la *Willard* dintr-o cabină publică. Când a revenit în căsuţa de pe Strada 30, agentul clandestin din KGB la care locuia nu se întorsese încă.

La hotel, acţionase aproape instantaneu. După ce îi dăduse scrisoarea s-o pună la poştă, Evgheni Poliakov îi spusese de

[30] Porcărie! (n.a.).

asemenea numele, adresa şi numele de cod – „Emil” – dat de SVR ale ziaristului suedez. Fedora Kulak îl sunase, neştiind dacă e acasă. Simţea că americanii încercau s-o ducă cu preşul.

Îi răspunsese chiar Dag Erikson. Fedora i-a spus imediat pe numele de cod, Emil şi i-a cerut să vină s-o ia din faţa hotelului *Willard* de pe F Street. El nu comentă şi, după douăzeci de minute, era acolo într-un Saab gri. Mulţumi lui Dumnezeu că vorbea ruseşte destul de corect, fiindcă stătuse patru ani la Moscova de unde îl racolase KGB-ul, mulţumită unui minunat ofiţer tânăr din Primul Directorat. Dag Erikson era pe jumătate homosexual. Cu toate astea, Fedora îl găsi seducător, aşa înalt cum era, cu părul blond, cu ochii la fel de albaştri ca şi ai ei, cu trăsături pline de drăgălăşenie.

După ce se sui în maşină, îi spuse că se afla într-o misiune secretă şi că avea nevoie de o ascunzătoare pentru câteva zile. I-a dat destule amănunte în legătură cu trecutul ei ca să nu se îndoiască nici o secundă de apartenenţa ei la SVR, iar ca să justifice telefonul, susţinuse că Centrul i-a trimis lui o scrisoare ce conţinea instrucţiunile pentru misiunea ei. Se vor duce s-o ridice chiar a doua zi dimineaţă.

După ce o dusese la căsuţa în stil victorian unde locuia singur, el plecă să-şi vadă de treburile lui. În lipsă, Fedora răscoli peste tot, găsind ceea ce spera. Adică un mic pistol automat de calibrul 32 pe care îl „împrumută” înainte să plece.

De aceea, avertismentul lui Malko nu o făcuse să intre în panică. Vigilentă şi înarmată, putea foarte bine să se descurce. Auzi cheia în broască, iar jurnalistul apăru încărcat cu pachete.

— Ce-am mai alergat! zise el zâmbind. Cred că vă e foame.

— Vom mânca în oraş, protestă Fedora, vă invit eu. Trebuie să fie restaurante bune pe aici.

Dag Erikson ezită puţin, apoi acceptă.

— OK, zise el, cunosc un club de jaz în cartier. Se mănâncă binişor. O să rezerv o masă.

— Mă duc şi eu să mă fac frumoasă, spuse Fedora Kulak.

O zbughi în camera unde se instalase şi alese o rochie din piele foarte mulată, cu decolteu pătrat, cumpărată în după-amiaza asta de la solduri numai cu trei sute cincizeci de dolari, îşi pusese ciorapi negri şi se fardă de seară. Se găsea foarte frumoasă. Avea impresia că începe o viaţă nouă.

*

* *

Furgoneta companiei AT&T era aranjată în interior ca o cameră, cu paturi suprapuse. Parcată la un bloc mai încolo de 1228-30th Street, permitea supravegherea intrării. După telefonul Fedorei, Franck Capistrano le ceruse celor de la Casa Albă să anunţe FBI în vederea unei supravegheri imediate. Nu pomeni mai mult despre cauzele cererii sale, dar cum venea de la Casa Albă, FBI-ul nu îi crease dificultăţi.

Trei agenţi speciali de la FBI, Malko, Milton şi Chris se închiseseră înăuntrul acestui „submarin”. O văzuseră pe Fedora plecând însoţită de ziarist. Altă echipă pornise pe urmele lor. Prin legătura radio, aflaseră că perechea cina liniştită la *Fatt Daddy’s,* un restaurant cu preparate specifice din New Orleans unde se cânta jaz, aflat pe Massachusetts Avenue la numărul 316. După plecarea cuplului, furgoneta companiei AT&T trebui să ocolească tot cartierul. Ocupanţii ei nu observaseră nimic suspect. Erau singurii care o urmăreau pe Fedora Kulak. Acest lucru îl mai linişti pe Malko.

*

* *

Fedora îşi dădu repede seama că mai toţi băieţii de la barul din localul *Fatt Daddy’s* se uitau înspre masa lor. Stând ţeapănă picior peste picior ca să-i iasă pieptul în evidenţă, ea îşi plimba privirea dominatoare prin micul restaurant zgomotos şi vesel, în care de abia te auzeai din cauza celor cinci cântăreţi de jaz cocoţaţi pe o estradă în fundul sălii.

Ea termină de băut al doilea cocteil, un „Original Margarita”, pe bază de Cointreau, de tequila „Tres Maguyes” şi lămâie verde, când unul dintre băieţii instalaţi la bar coborî de pe scaunul înalt şi se îndreptă spre masa lor.

Ea îl măsură cu lăcomie. Avea o figură bărbătească în ciuda genelor lungi, părului negru, pieptănat pe spate, umerilor şi pectoralilor largi, strânşi într-o cămaşă roşie şi pantalonilor din piele care se mulau provocator, scoţându-i în evidenţă atributele masculine… Fedora simţi nişte furnicături plăcute între coapse şi îi adresă un zâmbet încurajator. Pentru prima ei seară petrecută în America, masculul din faţa ei nu era rău deloc.

Dar mare îi fu mirarea când, în loc s-o abordeze, se aplecă la urechea lui Dag Erikson şi îi şopti câteva cuvinte, după care pufni în râs. Ziaristul suedez păru extrem de jenat. Tânărul se întorsese la bar fără să fi aruncat măcar o privire Fedorei. În acel moment, îşi dădu seama că toţi acei băieţi drăguţi de la bar erau

homosexuali ieşiţi la agăţat şi că nu se uitau la ea, ci la Dag. Furioasă, îşi aprinse o ţigară şi îi suflă suedezului fumul în faţă. Acum avea un singur gând: să fugă cât mai repede din locul ăsta.

*

* *

— Se întorc! se auzi la aparatul radio din furgoneta companiei AT&T.

Maşina Saab opri efectiv la câţiva metri de ei, iar Fedora coborî urmată de suedez.

— Când te gândeşti că tipul ăsta stă aici de ani de zile, nebănuit de nimeni, mormăi Chris Jones.

KGB-ul, devenit acum SVR, avea sute de clandestini de soiul acesta cam peste tot în lume. Malko se hotărî să plece cu dispozitivul, lăsând aici numai o maşină a FBI-ului. Principala carte avea să se joace mâine; oficiile poştale se deschideau la opt dimineaţa.

*

* *

Fedora Kulak îi aruncă o privire mânioasă lui Dag Erikson care îşi scotea paltonul. Mai avea încă întipărită pe retină umflătura din pantalonii de piele ai tânărului. Avea atâta chef să facă dragoste în seara asta. Frustrată, îi surâse suedezului.

— Tî goluboi?[31] îl întrebă ea în ruseşte.

— Da.

— Nu ai regulat niciodată o femeie?

— Nu.

Ea se apropie şi îl sfredeli cu privirea albastră.

— Nu mă găseşti atrăgătoare?

— Ba da, ba da, făcu el tulburat şi jenat totodată.

— Atunci, de ce nu încerci?

Suedezul se înroşi.

— Nu cred că aş putea…

Privirea era jucăuşă. Fedora apucă în mână sexul prin pantaloni. El se făcu mic de tot. Atunci avu o inspiraţie genială şi îi suflă la ureche:

— Gândeşte-te la prietenul tău. Dacă ai fi cu el, ai face-o, nu?

Subit, ea simţi membrul mărindu-se sub degetele ei. Cât ai zice peşte, ea îl dezbrăcă pe suedez şi îl împinse pe pernele din

[31] Eşti homo? (n.a.).

faţa şemineului. Vorbindu-i întruna despre brunetul cu pantaloni din piele neagră, ea închise ochii concentrându-se asupra fanteziei sale. Se aplecă peste sexul lung aflat în repaos. Era prima dată când se găsea lângă un bărbat care nu reacţiona la mângâierile ei. Începu să se gândească din răsputeri la brunetul dotat de natură şi luă în gură membrul lui Dag.

După multe eforturi, reuşi cât de cât să-l aducă într-o fază acceptabilă, evocându-i neîncetat imaginea băiatului cu amănunte obscene. Ea îşi smulse slipul şi se sui călare pe el.

Din păcate, în secunda în care sexul lui Dag Erikson îl atinse pe al ei, se dezumflă imediat ca o minge de plajă. Fedora Kulak se prăbuşi într-o parte furioasă şi nemulţumită. Glasul ziaristului îi răsuci cuţitul în rană.

— Aş vrea să te duci în camera ta, zise el. Jon trebuie să sosească.

Fedora se ridică, îşi adună slipul de pe jos furioasă foc şi zise:

— *Haraşo!* Dar să fiţi discreţi. Dacă faceţi vreun zgomot, vin la voi şi vă omor. Apropo, mâine ne sculăm devreme. Am nevoie de tine.

*

* *

Dell Claridge pusese ceasul să sune la ora şapte. Cum se culcase îmbrăcat pe patul de campanie din biroul său, se trezi bombănind şi închise soneria. Se uită pe fereastră. Ninsoarea nu se oprise. Deschise filtrul de cafea şi, în timp ce se încălzea, înfulecă două batoane de ciocolată Mars.

Biroul se afla între restaurantul unor iranieni şi o agenţie imobiliară. Ocupa primul etaj de pe 1827-18th Street NW, între Swan şi T Street. Era un cartier sărac, cu bătrâne *brown houses,* ca şi a lui.

Când s-a întors din România şi-a ars paşaportul şi, după ce şi-a încasat banii şi-a zis că nu îşi va mai asuma niciodată riscuri atât de nesăbuite. Duarte Gomez murise; era sigur de acest lucru. Puţin îi păsa de soarta cubanezului, dar se gândi că şi el ar fi putut păţi la fel…

Bineînţeles că Mark Spry l-a felicitat cu căldură şi nu a survenit nimic supărător. Liniştea nu dură decât trei zile…

De data asta, Mark Spry s-a deplasat până la biroul lui. Avea de îndeplinit ceva mult mai urgent şi jură că nu îşi asuma nici un fel de risc pentru că lucra pentru preşedintele Statelor Unite… Dell crezu numai jumătate din vorbele lui, însă, în situaţia asta

nu tezistă ofertei de două sute de mii de dolari, din care jumătate îi primea în avans. Acum trebuia să acţioneze în Statele Unite, nu într-o ţară îndepărtată. Deci, riscul era mult mai mare. Dar Mark Spry era foarte insistent, aproape că îl ameninţase.

Când Dell Claridge îl recunoscuse la *Willard* pe bărbatul pe care îl urmărise în România, i se făcu frică, însă acesta nu îl observase la Bucureşti. Mai avea un sfert de oră. Bău cafeaua fierbinte, mai înfulecă un baton de ciocolată Mars şi renunţă să se radă. Îşi îndesă pe cap o căciulă de lână, verifică încărcătorul pistolului Taurus de nouă milimetri, care nu se vedea din canadiana din molton, apoi coborî. Strada era pustie. Se aşeză la volanul bătrânei sale Mercury albă, decolorată din cauză că nu fusese îngrijită şi se îndepărtă de trotuar îndreptându-se spre M Street. Mai jos, 30th Street ajungea în Georgetown.

După cinci minute, se întorcea tot pe strada pe care venise. Era pustie şi găsi un loc de parcare la colţul Străzii Olive, foarte aproape de numărul 1228. Dacă rămânea în maşină, se putea descurca. Deschise aparatul de radio ca să afle dacă va mai ninge. Era de-abia opt fără douăzeci şi două de minute.

După o oră, uşa de la numărul 1228 se deschise şi apăru Fedora Kulak însoţită de ziaristul suedez. Se urcară în Saab şi porniră imediat, coborând strada, apoi o luară la dreapta, îndreptându-se spre vest. Acum Dell Claridge se trezise de-a binelea. Sensul lor nu era atât de circulat ca celălalt, gâtuit de vehiculele ce veneau din toate suburbiile din Virginia. Maşina suedezului trecu pe Key Bridge şi se îndreptă spre George Washington Parkway, de-a lungul fluviului Potomac, către nord.

După douăzeci de minute, viră pe Chain Bridge Road, luând-o spre vest, în direcţia Mac Lean. Mai făcu un viraj la dreapta şi ajunse pe Old Dominion Road, marea arteră paralelă cu George Washington Parkway, îndreptându-se din nou spre nord. Dădu peste un stop. Când se făcu verde, viră imediat la stânga, pe Elm Street. Mai străbătu vreo treizeci de metri şi se opri în faţa numărului 6841, unde se afla o clădire fără etaj din cărămidă roşie. Aici era oficiul poştal 22 101 din Mac Lean.

Văzând farurile Saabului, Dell Claridge simţi un val de adrenalină invadându-i arterele. Vehiculul încerca să se strecoare prin parcarea mărginită de cutiile mari de scrisori, vopsite în albastru „drive-in”. Saab-ul opri în faţa clădirii. Fedora Kulak şi ziaristul suedez coborâră şi intrară în clădire. Dell Claridge ezită puţin, dar era mai bine să-i urmărească înăuntru ca să vadă ce

fac. Putea fi observat, dar, dacă cei doi au venit aici, au făcut-o doar pentru un singur lucru. În schimb, el nu dispunea de prea mult timp... Parcă lângă trotuarul din faţă, lăsând motorul în funcţiune ca să poată pleca imediat. La intersecţia următoare se afla un stop. Nu risca să fie prins la semafor.

Scoase pistolul Taurus şi puse un glonţ pe ţeavă, apoi îl ascunse din nou în buzunar. Era pe punctul de a câştiga suta de mii de dolari de care avea atâta nevoie.

*

* *

— Mercury albă opreşte chiar acum, iar şoferul a rămas înăuntru, se auzi vocea metalică şi neutră a agentului special de la FBI, Phil Morris.

Înăuntrul furgonetei companiei AT&T, tensiunea atinsese apogeul. Neavând activitate, Chris şi Milton se plictiseau aşteptând. Malko, uitându-se printr-un gemuleţ, se ruga în sinea lui ca totul să meargă bine. Îi urmăriseră fără greutate pe Dag Erikson şi pe Fedora Kulak de la locuinţa din Georgetown. Când văzuse că maşina lor se opreşte în faţa oficiului poştal, Malko îşi dădu seama că se apropiau de sfârşit. Orice s-ar întâmpla acum, vor reuşi să recupereze mesajul generalului Poliakov.

Ironia sorţii: Mac Lean era la doi paşi de *Central Intelligence Agency...* Malko aruncă o privire la ceas: se scurseseră două minute şi jumătate de când cei doi intrase în poştă. Dacă era coadă, dura cel puţin o jumătate de oră până să ridice scrisoarea. Încercă să-şi mai domolească bătăile inimii. Vocea lui Chris Jones îl făcu să tresară.

— *Here they come!*[32]

Îşi apropie un ochi de hublou. Fedora Kulak şi Dag Erikson ieşeau din oficiul poştal. După expresia veselă de pe chipul rusoaicei, Malko ştiu pe dată că reuşise să recupereze preţioasa scrisoare.

— Suspectul din Mercury coboară! zise vocea cavernoasă a unui agent special din FBI.

Nu îşi sfârşise bine vorba, că se auzi un foc de armă. Malko îl văzu pe ziaristul suedez clătinându-se şi strâmbându-se de durere. În aceeaşi clipă, agentul de la FBI ieşi din ascunzătoare agitând ecusonul şi urlând:

— FBI! *Freeze!*

---

[32] Iată-i (n.a.).

În acea clipă, Dag Erikson căzu în genunchi sub privirile îngrozite ale Fedorei Kulak. Din toate părţile se trăgeau focuri de armă, nemaiştiind dincotro vin. Cele două gorile ale lui Malko săriră din furgonetă şi aterizară în mijlocul şoselei. Agentul special de la FBI care strigase mai devreme zăcea în parcare mort sau grav rănit. Atunci, Malko zări la intrarea în poştă doi bărbaţi cu pistoale în mâini.

E posibil să-i fi aşteptat pe cei doi înăuntru. Fedora începu să alerge spre Saab. Cei doi bărbaţi o ochiră cu atenţie. Malko văzu cum se înalţă cele două ţevi de pistol, iar ea se opri brusc, fiind împuşcată în spate. Reuşi să mai facă un pas, apoi se prăbuşi în parcare. Unul dintre ucigaşi îl scotocea prin buzunare pe Dag Erikson. În clipa în care se ridică, se pomeni nas în nas cu cei doi agenţi speciali de la FBI care nu ezitară să deschidă focul. Dar nici ei nu se lăsară mai prejos. Tipul căzu pe spate secerat.

Însoţitorul lui, care o împuşcase pe Fedora Kulak, oscilă câteva fracţiuni de secundă, apoi o luă la goană spre supermagazinul din apropiere, acoperindu-şi retragerea cu focuri de armă. Însă nu reuşi să ajungă prea departe. Agenţii speciali de la FBI care apărură din toate părţile îl transformară într-o ţintă. Ciuruit de gloanţe, se prăbuşi la pământ.

Malko alergă la Fedora şi o întoarse cu grijă. Avea în jurul gurii o spumă roşiatică şi privirea sticloasă. Fusese atinsă de un glonţ în plămân. Îi sprijini capul şi îi vorbi. Cu gura plină de sânge, muribundă, ea nu putu să-i răspundă. Malko strigă la unul dintre agenţii speciali.

— Chemaţi repede o ambulanţă, e grav rănită!

— Am făcut-o deja, *sir,* ne sosesc ajutoare, răspunse poliţistul.

În parcarea poştei din Mac Lean era o agitaţie nemaipomenită. Vreo douăzeci de agenţi FBI dotaţi cu sigla pe spate formaseră o zonă de securitate cu ajutorul unor banderole galbene, alţii scotoceau prin oficiul poştal, interzicându-le angajaţilor să iasă din clădire. Pe trupul jurnalistului suedez care murise, fusese aruncată o prelată. Alţi poliţişti îi controlau prin buzunare pe asasini. Nici unul dintre ei nu avea acte, ci numai încărcătoare de rezervă. După cum erau îmbrăcaţi, nu păreau a fi americani.

Sprijinind capul Fedorei, Malko îşi strecură mâna în geantă. Simţi numaidecât forma unui plic şi îl scoase. Avea sigla hotelului *Seabaco* din Chişinău şi îi era adresat lui Dag Erikson la post-restant, în Mac Lean, Virginia. După grosime, îşi dădu seama că erau mai multe foi de hârtie. Malko îl strecură discret în

buzunarul hainei.

Sirena unei ambulanţe se auzea apropiindu-se. Un bărbat în halat alb îşi croia drum, condus de un agent FBI care urla:

— Medic! Medic!

Imediat, medicul îngenunche lângă Fedora, îi desfăcu îmbrăcămintea şi îi tăie puloverul şi sutienul. Avea o rană în spate şi una chiar sub mamelonul stâng. La fiecare respiraţie, din rană gâlgâia sângele. Avea buzele reci şi tenul livid. Medicul îi înfipse acul unei seringi în braţ, apoi îi luă tensiunea.

— E grav? îl întrebă Malko.

— Da, este foarte grav. Tensiunea a scăzut la şase. I-am făcut o injecţie cu aramină care îi va mai ridica tensiunea. Glonţul nu a atins artera pulmonară, dar capacitatea respiratorie este foarte mult îngreuiată.

Nişte infirmieri apărură cu o brancardă şi o duseră cu precauţie pe tânără la spitalul din Mac Lean. Malko se ridică pradă unor sentimente confuze. Dacă Fedora l-ar fi ascultat, acum nu s-ar fi aflat în pragul morţii.

Se duse lângă agenţii FBI care examinau cele trei cadavre împreună cu Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Dag Erikson lucra pentru SVR, observă Malko. A fost obligat să-şi anunţe „sursa” de venirea Fedorei Kulak, fără să-şi dea seama că de fapt se condamna singur…

Se uită de jur-împrejur, văzând nenumăraţi gură-cască adunaţi pe trotuarul celălalt.

— Unde e bărbatul care i-a urmărit azi-dimineaţă?

Maşina Mercury albă dispăruse. În învălmăşeala pe care o produsese atacul, toată lumea uitase de omul care a ajuns aproape în acelaşi timp cu ei. A şters-o liniştit.

— Nu-i nimic, avem numărul maşinii, zise Milton Brabeck. O să-l găsim uşor.

— Haideţi să mergem, spuse Malko, nu mai avem ce face aici.

Era nerăbdător să deschidă plicul. Dar numai în prezenţa lui Franck Capistrano, căci era vorba de un secret de stat. În ciuda tuturor celor întâmplate, simţea o oarecare mândrie. Secretele generalului Poliakov nu se pierduseră, deşi, în acest sens, s-au străduit anumite persoane. Cu siguranţă că unii vor avea nişte surprize urâte.

Capitolul XX

Mark Spry de-abia ţinea receptorul, atât de tare îi tremurau mâinile. Fiecare cuvânt rostit de Dell Claridge îi înfigea câte un cui în inimă. Era dezastru total! Oroare! În plus, fosta Beretă verde era într-o aşa stare de surescitare, încât înţelegea cu greu ce îi spunea interlocutorul său.

— Unde sunteţi? îl întrebă el.

— Într-o cabină de lângă un service Sanoco pe Chain Bridge Road, colţ cu Westmoreland.

— Aţi fost urmărit?

— Nu.

— Foarte bine. Aşteptaţi-mă acolo. Ajung în jumătate sau în trei sferturi de oră.

Închise, aşteptând câteva clipe să se domolească bătăile inimii – era ora nouă şi zece – şi formă numărul unui telefon portabil.

Dezastru! Nimeri peste robotul Yolandei Casas. Bâigui un mesaj prin care îi cerea să-l sune urgent pe celularul lui, apoi coborî scările care duceau în biroul său şi sări în Cherokee.

*

* *

— Domnul Capistrano este într-o şedinţă cu preşedintele, anunţă secretara consilierului special. Vreţi să reveniţi mai târziu?

— Să mă sune el, zise Malko. Sunt la *Willard,* camera 1408.

Se uita la plicul de pe măsuţa joasă cu o poftă nebună să-l deschidă. În acel moment era omul cel mai puternic din lume.

Cele două mari puteri ale planetei se băteau să afle conţinutul lui. Ruşii ar fi dispuşi să-i ofere tot ce îşi dorea ca să trăiască în deplin confort în castelul său până la sfârşitul zilelor. Dar din păcate, nu aşa îi dicta etica lui.

Când telefonul sună, se făcuse zece fără douăzeci şi cinci. Nu aşteptase prea mult. Franck Capistrano nu îi spuse nici măcar bună ziua.

— Aveţi plicul?

— Îl am, zise Malko.

Oftatul de uşurare al consilierului fu ca un balsam pentru el.

— *For Christ's sake,* nu mai pot! FBI-ul mi-a transmis prin

telefon un raport în care susţine că nu există nici un plic. Ce s-a întâmplat?

— A trebuit să acţionăm rapid în ultima secundă, răspunse Malko. Specific pentru SVR. Cei de la FBI au reuşit să-i identifice pe cei doi ucigaşi?

— Nu încă, dar nu asta e important acum. Vă aştept. Doriţi o escortă?

— Cred că Milton şi Chris mă aşteaptă jos, ei îmi sunt de ajuns. L-au identificat pe omul care i-au urmărit azi-dimineaţă pe Fedora şi pe Dag Erikson?

— Nu încă. Veniţi mai repede!

Malko îşi puse paltonul căci era un ger de crăpau pietrele. Savura ultimele clipe ale puterii… De-abia ieşi din lift, că, pândind în hol, Chris Jones veni să-l întâmpine.

— L-au identificat pe tipul din Mercury albă, zise el. Era un fost agent din Special Forces care a lucrat la Central America Task Force, pentru Agenţie. A fost scos de acolo în 1986. De atunci şi-a deschis o agenţie de detectivi particulari la Washington.

— L-au reţinut?

— Nu, fiindcă nu a mai apărut la birou, dar nu va ajunge departe. Trebuie să ştie o grămadă de lucruri.

Ieşiră din *Willard* şi o luară prin galeria ce ducea în F Street. Malko avea chef să meargă pe jos, în ciuda frigului cumplit. Din Strada 16, o luară la stânga, pe o scurtătură ce ajungea în Pennsylvania Avenue gâtuită de blocurile masive din beton şi păzită de o maşină a poliţiei. Accesul pe Pennsylvania Avenue era interzis de vreo trei ani între străzile 15 şi 17. Merseră pe trotuar, escortaţi de zeci de veveriţe domesticite care se zbânţuiau prin copacii rahitici, până la Casa Albă.

*

* *

Soneria telefonului portabil al lui Mark Spry îl luă atât de tare prin surprindere, încât acesta tresări.

— Am aflat, zise Yolanda Casas cu vocea perfect stăpânită, Sună-mă imediat la 202 365 7781. E o cabină telefonică.

După trei minute, se opri în dreptul unei cabine şi se strecură înăuntru formând numărul cerut.

— N-am putut să vorbesc adineauri cu tine, căci eram într-o şedinţă a NSC. Tipul tău a şters-o…

— Îl găsesc eu, spuse Spry. E înnebunit. Moare de frică.

— Potoleşte-l. Mai are multe treburi de făcut. Încă avem

nevoie de el.

— N-o să meargă.

— Ba da, am cu ce să-l fac să se hotărască. Unde e?

— Mă aşteaptă la un service pe Chain Bridge Road.

— Bine. Dar mai întâi ne întâlnim noi doi în parcarea de la Mariott într-un sfert de oră.

— O să întârzii la întâlnirea cu el.

— Te va aştepta.

Ea închisese deja. Era o dură. Mark Spry făcu un calcul rapid în minte. Acum era zece fără douăzeci. Până la zece, Dell Claridge nu se va îngrijora. Apoi, îl va suna la telefonul portabil.

Până se va duce la Mariott şi se va întoarce pe Chain Bridge Road, nu va ajunge acolo înainte de zece şi jumătate. Se întreba ce plan urzise Yolanda Casas… Tipa asta avea într-adevăr nervi de oţel.

*

* *

Malko puse plicul voluminos şi plin de timbre pe biroul lui Franck Capistrano. Cei doi bărbaţi se uitară la el tăcuţi un timp ca la o relicvă preţioasă. Pentru conţinutul lui se vărsase mult sânge, iar, după ce îl vor deschide, destinul multor oameni se va schimba. Era precum cutia Pandorei. Franck Capistrano ridică privirea gravă spre Malko.

— Preşedintele nu a aflat încă de prezenţa plicului aici. Noi suntem primii care îi vor cunoaşte conţinutul.

Consilierul special al Securităţii de la Casa Albă luă un cuţit pentru tăiat hârtia şi deschise plicul dintr-o singură mişcare. Scoase din el un teanc gros de foiţe de hârtie şi câteva documente. Malko văzu dezamăgirea întipărită pe chipul lui Capistrano. Evident, totul era în ruseşte cu un scris drept şi subţire.

— Ştiţi să citiţi în ruseşte? îl întrebă el.

— Da.

— Atunci la treabă, zise Franck Capistrano şi îi întinse teancul de foiţe.

Malko le luă şi le parcurse rapid. Apoi, sub privirea vigilentă a lui Franck Capistrano, formă două teancuri. Cel mai important era compus din vreo zece foi ce cuprindeau nişte liste cu nume.

— Aceasta este lista cu „sursele” SVR-ului de pe continentul american.

Un document nepreţuit, echivalent cu ceea ce Aldrich Ames le

vânduse ruşilor. Malko îi arătă trei file însoţite de câteva extrase bancare.

— Acesta este dosarul „Venona”, spuse el. Cu care vreţi să încep?

— Cu acesta, răspunse Capistrano cu voce tremurătoare.

*

* *

Mark Spry ajunsese la trei minute după Yolanda Casas care parcase maşina în faţa hotelului *Mariott* pe platforma rezervată autobuzelor, evitând să cumpere un tichet pentru parcare. Tânăra urcă în maşina lui. În afară de privirea fixă din ochii ei, părea destul de calmă.

— Uite, zise ea, întinzându-i două plicuri groase. Ai aici două sute de mii de dolari. Bancnotele sunt rupte în jumătate. Aşa vei fi sigur că nemernicul ăla bătrân nu te va trage pe sfoară. L-am anunţat şi pe Charlie. Aşteaptă în parcare începând cu ora unsprezece. După aceea, va fi rândul tău să intri în joc, iar noi vom sta cuminţi.

Ce mai fel de a vorbi... însă raţionamentul tinerei femei ţinea.

— Şi Howard? El nu vrea să...

— Nu e ăsta lucrul cel mai urgent, i-o tăie Yolanda Casas. Iar cu cealaltă treabă, nu trebuie să pierdem nici o secundă.

Coborî din maşină, lăsând pe locul unde a stat cele două plicuri cu bani. În sinea lui, Mark Spry îi admira sângele rece. Nu numai că era o lovitură superbă, dar putea să ajungă la oamenii de afaceri cei mai vicleni.

*

* *

Primul document al dosarului „Venona” era o fotografie a preşedintelui Clinton în compania unui tip oriental, zâmbitor, căruia îi strângea mâna în *Salonul Oval* de la Casa Albă, adică în biroul personal. Malko citi explicaţia:

Ganesh. 3 martie 1996. Preşedintele Clinton îi mulţumeşte domnului Radji Ganesh pentru generoasa contribuţie la campania sa electorală.

Franck Capistrano întrebă ridicând sprâncenele:

— Cine este Radji Ganesh?

Malko luă al doilea document. Era un extras intern de la CIA, ce avea ca referinţă sigla LD 28, ceea ce corespundea Serviciului de Contraspionaj, aflat în clădirile noi de la Langley, la al doilea

etaj. Scurta biografie a lui Radji Ganesh îl prezenta ca pe un om de afaceri indian, negustor de arme ce avea legături cu ruşii de câţiva ani de zile, considerat de CIA un vechi agent KGB.

Acest document fusese cu siguranţă trimis la Moscova de una dintre „cârtiţele” din SVR infiltrate în CIA. Era însoţit şi el de numeroase extrase bancare.

O dispoziţie de plată de un milion de dolari dintr-o bancă din Moscova semnată de Evgheni Poliakov, directorul SVR, depunea suma respectivă în contul lui Radji Ganesh, într-o bancă din India. A doua dispoziţie de plată, ce pleca din aceeaşi bancă, depunea banii în contul aceluiaşi Ganesh, dar de data aceasta, în profitul unei bănci din California pe numele de Charles Ah-You.

După ce termină de examinat aceste documente, Franck Capistrano se făcu alb ca varul.

— *For Christ’s sake!* bâigui el. Cum de a ajuns Ganesh ăsta în Salonul Oval?

Malko se uită la foile împrăştiate în faţa lui.

— Cred că explicaţia se găseşte aici, spuse el.

*

* *

Dell Claridge încetini când începu să urce pe South Kensington care şerpuia prin câteva localităţi. Drumurile din orăşelele din Virginia erau extrem de încâlcite, întretăindu-se de multe ori în două sau în trei locuri semănând cu nişte şerpi secţionaţi.

Atenţia îi fu atrasă de firmă mare pe care scria Nissan chiar în faţa parcării. Verifică numărul şi încetini. Aici era. Nu făcuse douăzeci de minute până la Falls Church de când plecase din Chain Bridge Road. Era unsprezece şi cinci minute. Pe podeaua maşinii era plicul plin cu jumătăţile de bancnote de o sută de dolari. Avea cu ce să plece din Statele Unite spre Mexic, de îndată ce va recupera şi celelalte jumătăţi. Deocamdată, trebuia să-şi câştige libertatea.

Opri cu atenţie lângă trotuar, apoi scoase pistolul Taurus şi îl ascunse în buzunarul de pe portieră. Demară şi vira la dreapta, pe un drumeag de ţară ce înconjura concesiunea Nissan. Intrarea laterală a parchingului înţesat de maşini era deschisă. Pătrunse încet şi zări un Buick negru oprit în mijloc.

Făcu o dată semn cu farurile şi omul coborî imediat din Buick îndreptându-se în fugă spre el. Era; un asiatic mic de înălţime încotoşmănat cu un palton din stofă de cămilă. Deschise portiera automobilului Mercury şi se opri brusc, evident surprins.

— Cine sunteţi?
— M-a trimis Haward. Sunteţi Charles Ah-You?
— Da.
— Urcaţi, trebuie să vă duc la Washington să vă întâlniţi cu el.
Asiaticul se aşeză pe scaunul din faţă fără să discute. Chipul plat era agitat de ticuri, iar ochii mici şi negri se mişcau întruna ca la un şobolan. Îşi aprinse nervos o ţigară.
Dell Claridge dădu maşina înapoi, după aceea se angajă pe şosea în direcţia pădurii care o mărginea de o parte şi de alta. Parcurse vreo sută de metri, apoi întoarse şi opri. Charles Ah-You se uită la el mirat.
— Ce se întâmplă?
— Nimic, făcu Dell Claridge în timp ce punea mâna pe pistol. Liniştit, trase trei focuri în pieptul chinezului. Împuşcăturile nu s-au auzit aproape deloc afară. Micuţul asiatic se dădu înapoi sub şocul loviturilor, apoi se prăvăli într-o parte sprijinindu-se de portieră. Dell Claridge îi mai trase de aproape un glonţ în faţă ca să se asigure.
Coborî, deschise portiera şi târî corpul inert al chinezului în nişte tufişuri, apoi se îndreptă spre est, pe autostrada 66. La câteva mile mai departe, întâlni un service şi opri acolo. Schimbă încărcătorul pistolului, apoi sună la birou. De-abia răspunse, că secretara lui îl întrebă înnebunită:
— Domnule Claridge, unde sunteţi?
— De ce?
— Vă caută nişte agenţi speciali de la FBI. Mi-au dat un număr ca să-i sunaţi.
— Nu te mai agita, îi sun când mă întorc la birou, răspunse Claridge.
Închise simţind un gust amar în gură şi un ghem în stomac.
Se cam aşteptase la asta de când cu incidentul de la oficiul poştal. Cu un gest mecanic, scoase din buzunar un baton de ciocolată pe care îl ronţăi numaidecât. Era a doua oară în viaţa lui când lucra în mod clandestin pentru un preşedinte al Statelor Unite şi tot a doua când ieşea rău. Ticălosul de Mark Spry i-a promis mereu că nu va risca nimic şi că avea braţul atât de lung încât va putea opri orice fel de urmărire. Mulţumită celuilalt ticălos care îl storcea pe preşedinte de bani…
Căută să-şi domolească bătăile inimii. Avea de făcut două lucruri urgente: mai întâi, să recupereze jumătăţile de dolari, după aceea, să scape de Mercury albă.

*

* *

Malko puse pe birou cele trei foi din dosarul „Venona” sub privirea tristă a lui Franck Capistrano.

— Este vorba efectiv de o afacere jenantă pentru preşedintele Clinton, încheie el. Conform rezumatului făcut de generalul Poliakov şi confirmat de documentele bancare ce par a fi autentice, iată cum a ieşit la iveală întreaga poveste.

Îşi închipuia un articol în *Washington Post* care dezvăluia americanilor că o parte din campania electorală a preşedintelui lor fusese plătită de Serviciile secrete ruse… Franck oftă.

— Îi cunosc pe toţi oamenii ăştia. Sunt nişte derbedei. Asta nu mă miră. Din fericire, preşedintele nu este direct implicat. Bineînţeles că a fost imprudent, însă…

Malko îl privi cu răceală.

— Cine a încercat să împiedice dosarul „Venona” să ajungă aici, trimiţând ucigaşi la Moscova şi la Bucureşti? Probabil că e aceeaşi persoană care a urmărit-o pe Fedora Kulak până aici, adică Dell Claridge. Cine îi furniza informaţiile care, în principiu, erau ultrasecrete, pe care nici măcar Agenţia nu le poseda?

Liniştea care se lăsă era atât de apăsătoare, încât nici o muscă nu ar fi putut zbura. Franck Capistrano se uita fix la pielea cu care era capitonat biroul, ca şi cum adevărul ar ieşi de acolo. Se resemnă şi înfruntă privirea lui Malko.

— Ştiţi bine că o bănuiesc pe Yolanda Casas, spuse el cu glas obosit. E în relaţii la fel de intime cu preşedintele, ca şi cu Howard Moody. Poate că a vrut să facă exces de zel.

— Un zel cam sângeros, nu-i aşa? observă Malko. Ce veţi face cu dosarul?

— Îl voi înmâna preşedintelui chiar astăzi. Se întoarce pe la şapte. Va lua hotărârea care i se va părea cea mai potrivită.

Adună tăcut hârtiile împrăştiate pe birou, se ridică, deschise seiful şi le încuie acolo.

— Celălalt dosar nu vă interesează? îl întrebă Malko. Poate vom găsi în el o grămadă de trădători. Agenţia e bolnavă rău.

— Veniţi pe la ora zece. Vă voi relata ce mi-a spus preşedintele şi vom examina împreună acel dosar.

*

* *

Mark Spry semnaliză şi părăsi George Washington Parkway şi

se angajă pe un drum care traversa o pădure, situat între şoseaua de centură şi fluviul Potomac. Pe un panou era scris „Fort Marcy”. Drumul ajungea într-o parcare micuţă înconjurată de coline împădurite. Acest străvechi punct de întărire dăinuia din vremea Războiului de Secesiune. În timpul verii, oamenii veneau la picnic în pădure. Iarna, fireşte, nu era nici ţipenie... Mark Spry merse până în fundul parcării şi coborî din Cherokee. Cum drumul era cotit, nu se putea zări de pe autostradă. Se uită la ceas: era douăsprezece şi jumătate. Dell Claridge nu avea să întârzie.

După douăzeci de minute, Mercury albă îşi făcu apariţia. Dell Claridge coborî liniştit din ea şi înaintă spre el, cu mâinile în buzunarele canadienei.

— A mers? îl întrebă Mark Spry.

— Strună, răspunse fosta Beretă verde. Aveţi banii?

Mark Spry nu se putu abţine să n-o admire în sinea lui pe Yolanda Casas. Acum trebuia doar să-i urmeze planul.

— Dell, vreau să vă mai cer un mic serviciu, zise Mark Spry cu voce suavă.

Zări licărirea ucigătoare din ochii lui Dell Claridge şi i se făcu frică.

— Nu am bancnotele la mine, se grăbi el să adauge. Dar le veţi primi diseară. Şi o sută de „Măricele[33]” în plus, dar nerupte în două. Mai e o şmecherioară de făcut.

— *Motherfucker!* şuieră Dell Claridge printre dinţi. Nu vă opriţi niciodată! După fundul meu aleargă FBI-ul, nu după al dumneavoastră.

— FBI-ul? Cum aşa?

— M-au reperat azi-dimineaţă la poştă. Au fost şi la birou.

Mark Spry simţi că îi fuge pământul de sub picioare. Dell Claridge nu fusese destul de şiret ca să scape de FBI. Dacă era prins, se va aşeza la masa tratativelor. Încă o problemă care trebuia rezolvată. Dar mai întâi, avea de dus la bun sfârşit planul urzit de Yolanda Casas.

— *Don’t worry,* Dell, făcu el cu voce mieroasă. FBI nu are nimic de împărţit cu dumneata. Să urmăreşti pe cineva nu e un delict. Atâta doar că trebuie să puneţi la adăpost câteva zile maşina. De exemplu, închiriaţi alta de la aeroport.

— Mercury a mea e bună de aruncat la gunoi, mormăi Dell

[33] Hârtii de câte o mie de dolari (n.a.).

Claridge. Chinezoiul dumneavoastră mi-a jegoşit-o…

Dell Claridge se uita la el de sus.

— Deci, ce vreţi să mai fac până diseară?

— Pe la trei vă întoarceţi aici. Va fi cineva la volanul unui Mercedes maro. Un tip înalt cu părul grizonat şi cu un trenci. Iată ce aveţi de făcut.

*

* *

Fedora Kulak se simţea mai bine. După ce plecă de la Casa Albă, Malko se duse la spitalul din Mac Lean însoţit de Chris Jones şi de Milton Brabeck. Tânăra rusoaică se odihnea la reanimare, acoperită în întregime de tuburi de plastic. Avea o perfuzie înfiptă într-un braţ, alt tub era înfundat în gât conectat la un aparat pentru respiraţie artificială. Altul îi lua din cinci în cinci minute tensiunea. Femeia era întinsă pe spate, palidă, cu ochii închişi, ameţită de medicamente, izolată de restul lumii de un perete transparent.

— În mod normal ar trebui să-şi revină pentru că starea fizică este excelentă, îl anunţă medicul de gardă, l-am făcut o transfuzie masivă şi funcţiile respiratorii au revenit la normal. Următoarele patruzeci şi opt de ore vor fi hotărâtoare. Reveniţi mâine.

Patru poliţişti de la FBI bântuiau pe coridorul ce ducea la salonul Fedorei. Ucigaşii ei nu fuseseră identificaţi încă. Funcţionarii de la Ambasada Rusiei susţineau că nu au auzit de ea. Malko plecă spre Washington mai liniştit. Sfârşise prin a se ataşa de curajoasa şi superba rusoaică.

*

* *

Haward „Tell’em Nothing” Moody avu nevoie de douăzeci de minute până să găsească intrarea în Fort Marcy. Telefonul Yolandei Casas îl smulsese din restaurantul Jefferson, unde obişnuia să se ducă.

— Trebuie să ne întâlnim, îi spusese tânăra femeie. Azi, la ora trei după-amiază.

— Vin.

— Nu, trebuie să fim discreţi.

Femeia îi desemnă locul de întâlnire. El fu de acord, dar era puţin neliniştit. Pe de altă parte, avea încredere în ea. Doar se cunoşteau de atâta timp…

Îşi aprinse o ţigară, observând în oglinda retrovizoare cărarea din spatele lui. Pe la trei şi zece zări un Ford care veni şi opri după el. Surprins, nu făcu nici o mişcare. Aceasta nu era maşina Yolandei, dar locul era atât de des folosit de perechile necăsătorite pentru întâlniri intime, încât nu îşi făcu griji.

Un bărbat mic de statură, chel, cu mâinile în buzunarele canadienei coborî din Ford şi se îndreptă în direcţia lui fără grabă. Ca şi cum ar vrea să-l întrebe ceva. Howard Moody lăsă geamul în jos. Necunoscutul se aplecă zâmbitor.

— Hi! Sunteţi Howard Moody?

— Da, zise avocatul din Little Rock.

Fără un cuvânt, necunoscutul scoase din buzunar un pistol şi lipi ţeava de fruntea lui Moody, apoi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura răsună în pădure, iar capul bărbatului fu dat cu violenţă în lături, cu un jet puternic de sânge şi materie cervicală. Căzu fulgerat pe banchetă. Dell Claridge deschise portiera. Luă arma cu care îl omorâse, o şterse cu batista, apoi o aşeză în mâna mortului. După câteva minute de căutare, găsi cartuşul proiectat afară şi îl aruncă în maşină. După aceea, ridică geamul, şterse peste tot şi se duse la maşina închiriată, înainte de a-şi lua tălpăşiţa definitiv, mai avea o singură întâlnire. Era cea mai importantă.

*

* *

Când se întoarse la Willard, Malko găsi trei mesaje de la Franck Capistrano şi îl sună imediat.

— Charlie Ah-You a fost asasinat în garajul lui azi-dimineaţă, iar o patrulă de pe autostradă l-a descoperit pe Howard Moody la volanul maşinii sale împuşcat în tâmplă, nu departe de fluviu.

— S-a sinucis?

— Aşa se pare, zise laconic Franck Capistrano. Avea arma în mână.

— Aţi reuşit să-l vedeţi pe preşedinte?

— Nu. Mâine dimineaţă, la opt. Veniţi pe la nouă. Vom analiza în acelaşi timp restul misiunii dumneavoastră.

Malko închise mirat. Se pare că Franck nu se grăbea să afle care sunt trădătorii ascunşi în sânul CIA. Cam ciudat.

*

* *

Noaptea, pe străzile din Fairfax nu era nici ţipenie de om.

Locuitorii târguşorului din Virginia cinau pe la şase şi se culcau la ora nouă. Centrul era absolut pustiu, iar Dell Claridge nu întâlni nici un vehicul de când părăsise autostrada 66. Se angajă cu viteză mică pe Main Street, zărind imediat căsuţa din lemn care adăpostea birourile lui Mark Spry. În faţă, parcarea era goală, cu excepţia unei maşini, Cherokee-ul fostului agent CIA.

Dell Claridge opri lângă ea, apoi stinse farurile. Ninsese puţin şi solul era alb. Portiera Cherokee-ului fu deschisă, iar Mark Spry sări din el, cu o haină gri şi cu o pungă din plastic în mână. Îi zâmbi lui Dell Claridge cu căldură.

— Am ascultat ştirile la radio. Bine lucrat.

— Aveţi banii?

— Sunt toţi aici. Puteţi să vă duceţi într-o lungă vacanţă în Mexic. În anotimpul ăsta, e o vreme splendidă acolo.

Agasat de tonul uşor artificial al lui Mark Spry, Dell Claridge luă punga din mână şi o puse pe capotă. O desfăcu şi simţi imediat între degete teancurile de bancnote. Dar ceva îl făcu să se întoarcă. Inima începu să-i bată cu putere. Strâmbându-se, Mark Spry aţintea spre el un Browning masiv. Pe Dell Claridge îl străfulgeră gândul ca va muri.

Mark Spry apăsă pe trăgaci. Se auzi un „clic” sec. Până să-şi dea seama că, sub imperiul emoţiei, uitase să introducă un glonţ pe ţeavă, Dell Claridge, cu figura schimonosită de furie, scoase şi el vechiul pistol Taurus.

Împuşcăturile se succedau atât de repede, încât focurile de armă se auzeau în continuu. Apoi chiulasa pocni în gol şi rămase deschisă. Dell Claridge privi trupul întins pe zăpadă şi începu să dea cu piciorul în el înjurând. Revenindu-şi repede în fire, înşfăcă punga, o aruncă în maşină şi plecă. Conducea încet. Nu era momentul să fie oprit din cauza excesului de viteză. Era încă furios ca să gândească limpede, dar un lucru era sigur: nu Mark Spry era creierul. Această capcană nu fusese ideea lui. Dell Claridge făcuse curăţenie, iar acum trebuia lichidat. Dar nu se va întâmpla aşa.

Capitolul XXI

— Preşedintele este consternat! îi zise Franck Capistrano lui Malko, atunci când acesta păşi pragul biroului la ora nouă fix.

— I-aţi arătat dosarul „Venona”?

— Adineauri, la opt. Aseară l-am dat la tradus unei persoane de încredere. M-a asigurat în mod categoric că nu a fost la curent cu intrigile lui Charlie Ah-You. Îl considera prieten şi nu punea nici o întrebare în legătură cu contribuţiile legale – a rostit apăsat cuvântul – pe care le aducea pentru campania lui.

— Ce-a spus despre Radji Ganesh, omul de afaceri indian, agent KGB, apoi SVR, pe care l-a primit la Casa Albă?

Franck Capistrano făcu un gest de neputinţă.

— De-abia îşi aminteşte de el. Howard Moody a insistat să-l primească puţin, precizând că a făcut o donaţie considerabilă şi că merita această favoare. Apoi a venit de mai multe ori, însoţit de oameni de bună-credinţă care plăteau scump onoarea de a fi fotografiaţi cu preşedintele în *Salonul Oval.*

Oare până unde mergea snobismul?

— Mai e totuşi… începu Malko.

— Howard Moody s-a sinucis, conchise consilierul special. După părerea mea, el l-a omorât pe Charlie Ah-You pentru că l-a târât în povestea asta oribilă. Preşedintele va face în laşa fel încât să-i restituie banii lui Radji Ganesh în cel mai scurt timp. Mai are încă nişte fonduri în cutia destinată campaniei electorale. În orice caz, nu este rezident american, ci deţine nişte acţiuni în industria construcţiei de automobile din California, vrând să ridice o uzină de montaj pentru marca indiană Maruti.

— Pricep, zise Malko în încheiere. Nu tu vinovaţi, nu tu anchetă. Dar cine l-a omorât pe Lee Brookner la Moscova? Cine a trimis doi oameni pe urmele mele la Bucureşti? Cine i-a dat ordin lui Dell Claridge să-i urmărească pe Fedora Kulak şi pe generalul Poliakov până aici, la Washington? Şi, mai ales, cine poseda aceste informaţii, în principiu, ultrasecrete?

Franck Capistrano împinse fotoliul în spate şi zise cu glas voit nevinovat:

— Eu nu ştiu nimic. Poate că a fost cineva care a vrut să-l apere pe preşedinte. Acum această chestiune a rămas pe planul

al doilea.

— Nu acelaşi lucru susţine văduva lui Lee Brookner…

Franck Capistrano îi aruncă o privire întunecată.

— Lee era un vechi prieten, moartea lui m-a dat peste cap. Dacă FBI-ul reuşeşte să pună mâna pe Dell Claridge, poate că vom afla mai multe amănunte. La ce bun să mai răscolim rahatul? Fireşte că şi eu am bănuielile mele! Doar v-am pomenit de unele dintre ele… E vorba de cineva din preajma preşedintelui. Dar cine va începe o anchetă aici? Ca să ajungem unde? Preşedintele nostru va fi reales, deci nu trebuie să-i slăbim poziţia.

Malko avu un zâmbet puţin cam trist. Raţiunile de stat erau bine înrădăcinate. Veninul din dosarul „Venona” era pe cale să se împrăştie cât mai repede.

— Deci, am muncit degeaba! încheie Malko.

Franck Capistrano tresări de parcă l-ar fi înţepat o viespe.

— Cum degeaba? Glumiţi?

Deschise sertarul din mijloc al biroului şi scoase *spravka*[34] generalului Evgheni Poliakov, ale cărei foi le flutură dinaintea lui Malko.

— Iată bomba! Aici se găsesc numele celor patruzeci şi şapte de membri din CIA, din Navy Intelligence, din NSA, chiar şi din FBI, care lucrează de ani de zile pentru ruşi. Numele reale, numele de cod pentru SVR, modul în care au fost recrutaţi, sumele încasate şi informaţiile cele mai importante pe care le-au vândut ruşilor. Doriţi câteva exemple?

— Bineînţeles, făcu Malko.

— Bine. Un senior officer de-ai nostru a divulgat SVR-ului numele tuturor stagiarilor care învăţau meserie la Camp Perry. Aceşti nefericiţi nu vor putea să meargă niciodată în străinătate. Au fost încondeiaţi chiar înainte de a-şi începe stagiul! Păcat că în statul nostru nu mai există pedeapsa cu moartea… Iată alt caz: NSA pusese la cale, în colaborare cu Navy, o operaţiune foarte periculoasă de ascultare. Un submarin de-al nostru intrase pe fir cu un submarin rusesc ce transmitea comunicaţiile între Sankt-Petersburg şi Murmansk, ascuns în fundul mării Orkhost. Un gunoi din NSA a vândut informaţia ruşilor care ne intoxicau prin acest canal. Şi asta doar pentru patruzeci şi două de mii de dolari amărâţi.

[34] Informaţia (n.t.).

— Evgheni Poliakov avea o memorie de elefant, conchise Malko. Ca un adevărat calculator.

— Mai era şi şmecher pe deasupra, sublinie Franck Capistrano. În acest document citează un trădător al cărui patronim nu-l cunoaşte în totalitate. Ştie doar că prenumele este Robert şi că trebuie să fi fost numit la Centrul din Moscova anul trecut. Dar e suficient ca să-l descoperim. Ruşii au recrutat pe o perioadă de doisprezece ani. Nu m-am gândit niciodată că răul poate avea rădăcini atât de adânci.

— Ca să adunaţi toate dovezile împotriva atâtor trădători înseamnă o muncă titanică.

— L-am convocat la prânz pe directorul Diviziei a V-a din FBI, spuse americanul. Secţia de contraspionaj. Vor fi tare ocupaţi un timp. Toţi aceşti inşi au trădat pentru bani, iar acest lucru lasă urme. Cred că mulţi dintre ei vor recunoaşte atunci când vor fi confruntaţi cu informaţiile pe care le posedăm acum datorită dumneavoastră.

— Mulţumesc, zise Malko.

Ce departe era „trădătorul” pe care îl scosese din bârlog cu vreo zece ani în urmă şi care lucrase în cadrul CIA. Era un idealist care nu se atinsese în viaţa lui de un dolar.

— Acest lucru va provoca un cutremur, mărturisi cu tristeţe Franck Capistrano. După afacerea Aldrich Ames, Agenţia se va pune greu pe picioare. Vom fi bătaia de joc a lumii întregi…

— Am putea arde această listă, sugeră Malko puţin mucalit. Nu va fi nici un scandal, iar noi vom putea candida la Ordinul Steaua Roşie, fiind siguri că-l vom primi.

Americanul înălţă capul zâmbind.

— Nu vorbiţi prostii!

Dar Malko îi citi în priviri că ideea asta nebunească îi încolţise şi lui în minte. Serviciile de informaţii au preferat întotdeauna să-şi spele rufele în familie. Franck Capistrano se scutură şi băgă mâna din nou în sertar de unde scoase cele trei foiţe din dosarul „Venona” împreună cu anexele.

— Sunteţi de acord să le ardem? Afacerea este închisă. Numai noi trei ştim de existenţa lui: preşedintele, dumneavoastră şi eu…

Lui Malko îi stătea pe limbă să-i spună că şi asasinul lui Lee Brookner cunoştea dosarul, dar la ce bun…

— Să-l ardem! acceptă el.

Cu figura gravă, Capistrano scoase o Zippo cu sigla Casei Albe

şi o aprinse, apoi puse foiţele de hârtie deasupra unei scrumiere şi le apropie de flacăra vie a brichetei.

Dosarul „Venona” se aprinse imediat, un miros uşor de ars invadă biroul şi, foarte repede, *spravka* generalului Evgheni Poliakov se transformă într-o grămăjoară de cenuşă. Franck Capistrano stinse bricheta cu un pocnet sec şi o puse la loc în buzunar.

— Apropo, ce se va întâmpla cu Fedora Kulak? îl întrebă Malko.

Figura consilierului se lumină dintr-o dată.

— M-am ocupat personal de ea. Îndată ce va ieşi din spital, va fi dusă într-o casă sigură a agenţiei, pe Shawn Lane Drive, la Vienna în Virginia. Va sta în convalescenţă acolo cât timp va fi nevoie. După aceea, *Company* o va angaja pe post de consultant cu contract pe cinci ani, timp în care va învăţa engleza. Când vor trece cei cinci ani, va primi o identitate nouă americană, dar numai după ce va fi naturalizată în mod legal.

Spusese toate astea pe nerăsuflate, vizibil mulţumit că i-a făcut plăcerea lui Malko. Dar el nu se putu abţine să nu se gândească la legătura directă dintre documentul pe care consilierul special tocmai îl arsese şi soarta Fedorei Kulak care, până atunci, nici nu-l interesase.

— Mă gândesc totuşi că îi vreţi binele, zise Malko în încheiere.

Franck Capistrano se ridică zâmbindu-i radios şi îi întinse mâna.

— Încă o dată, bravo! Mi-ar face plăcere dacă aţi mai rămâne câteva zile la Washington ca să avem timp să ne mai întâlnim. On the House, of course![35]

— În cazul acesta, ne vedem mai târziu, spuse Malko.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck bântuiau prin holul de la *Willard* ca nişte câini părăsiţi. Îndată ce Malko intră, se năpustiră asupra lui.

— Ei, ce facem?

— Mi-e teamă că sunteţi în şomaj tehnic, făcu Malko. Am putea merge să vizităm National Gallery…

Cele două gorile făcură nişte mutre dezamăgite. Comorile de la National Gallery nu prea îi ademeneau.

— Hotărât lucru, conchise Chris Jones, acum suntem toţi

[35] Ca invitat al Casei Albe, fireşte! (n.a.).

şomeri.

— Care „toţi”?

— Tipii de la FBI au primit ordin să-l lase în pace pe Dell Claridge. Se pare că nu a făcut nimic rău.

Lui Malko îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu explodeze de furie. Franck Capistrano îl dusese cu preşul. Dosarul „Venona” era definitiv zăvorât.

— Ei, hai, făcu el, vă invit la masă.

— Unde? întrebară gorilele într-un glas.

— Acolo! răspunse el arătându-le luxoasa *Embassy Room* a hotelului *Willard.* Vă recomand caviarul Beluga şi votca cu piper sau cu cireşe. E minunată.

Chris şi Milton se priviră surprinşi.

— Aţi primit vreo moştenire?

— Nu, zise Malko, suntem invitaţi de Casa Albă.

Ce revanşă nesemnificativă!

*

* *

Dell Claridge nu ieşise din camera sa de la motelul *Greenfield* din Rockville din seara precedentă. De aceea avusese destul timp să golească o sticlă de Defender „Success”, să se uite la buletinele de ştiri de la televizor şi să reflecteze îndelung. Într-o sacoşă din pânză avea aproape trei sute de mii de dolari în numerar. Maşina sa Mercury albă se afla tot în parcarea de la National Airport. Cu Fordul închiriat putea foarte bine să ajungă la graniţa cu Mexicul în trei zile, ba chiar s-o şi treacă. La ieşire nu era practic nici un control. Dar ce va face pe urmă?

Detesta America Latină şi locuitorii săi. Ideea de a sta în Mexic mai mulţi ani îl aducea în pragul isteriei. Şi-apoi, îi era teamă. FBI ştia meserie. Călătoriile lui în Rusia şi în România vor fi descoperite datorită biletelor de avion. Poate că l-au şi depistat cu ocazia morţii lui Charlie Ah-You. Dar îl omorâse şi pe Mark Spry cu aceeaşi armă. Mai existau şi convorbirile telefonice dintre cei doi.

În fine, dacă rămânea în Statele Unite, va fi arestat. Sau poate mai rău. Nu uitase că Mark Spry a vrut cu orice preţ să-l lichideze. Era sigur că aici era mâna fetei de la Casa Albă care i-a ordonat. Pentru ea, era mai confortabil ca Dell Claridge să moară… Mark Spry îi spusese odată că ea se afla la baza tuturor intrigilor. Se înfuria la gândul că nişte oameni puternici s-au folosit de el pentru nişte treburi care îi depăşeau. Nu vedea

decât o singură ieşire: în Statele Unite, martorii acuzării beneficiau întotdeauna de un tratament special. Aceasta era soluţia.

*

* *

Malko urcase în camera lui după dejunul pantagruelic din *Willard Room,* care va rămâne pentru totdeauna întipărit în memoria lui Chris Jones şi a lui Milton Brabeck. Deşi Franck Capistrano îl felicitase cu căldură, se simţea trist.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Nu se aştepta să sune cineva. Răspunse.

— Camera 1428? se auzi o voce de bărbat puţin vulgară.

— Da, cu cine doriţi?

— Cu tipul care a venit la Washington cu cei doi ruşi.

Pulsul lui Malko se acceleră vertiginos.

— Sunteţi Dell Claridge? Bărbatul cu o Mercury albă?

Americanul fu surprins, de aceea făcu o pauză mai lungă, apoi zise cu voce tărăgănată:

— *Yeah!* Ştiţi multe lucruri.

— Bineînţeles, zise Malko. Dar mai ales aş vrea să ştiu cine v-a trimis la Moscova să-l omorâţi pe Lee Brookner?

— *Fuck you!* strigă Dell Claridge.

Era atât de furios încât Malko avu impresia că îi va trânti telefonul în nas. Cu toate astea, nu făcu nimic şi, după câteva secunde, spuse din nou:

— Vreau să facem o înţelegere. Vă aduc persoana care a ţesut toate intrigile, iar dumneavoastră îmi oferiţi protecţie în faţa legii.

Lui Malko îi veni să accepte pe loc.

— Eu nu pot să iau asemenea hotărâri de unul singur, spuse Malko prudent, dar nu este imposibil. Unde pot să vă întâlnesc?

— *Don't be stupid,* mormăi Dell Claridge. Vă mai sun eu mâine dimineaţă.

*

* *

Malko ezită mult timp, apoi se hotărî să nu îi spună nimic lui Franck Capistrano. Nu dormise prea bine şi, după ora nouă, aşteptă telefonul de la Dell Claridge. Împrejurările erau de aşa natură încât nu putea să-l mintă pe acesta. La ora zece fix, sună telefonul. Era Dell Claridge.

— V-aţi mai gândit? întrebă el.

— Fireşte, răspunse Malko. Dacă faceţi cum aţi promis, FBI-ul nu se va mai ocupa de dumneavoastră. Va fi uşor de verificat.

Dell Claridge rămase tăcut un timp.

— OK, făcu el, vă sun din nou.

*

* *

Yolanda Casas se întoarse la birou, iar secretara o anunţă imediat:

— Cineva vrea să vorbească cu dumneavoastră neapărat.

— Cine?

— Nu a spus cum îl cheamă. Susţine că vine din partea lui Mark Spry.

Yolanda păli. Descoperiseră în ajun corpul lui Mark Spry, iar poliţia locală îl căuta pe asasin.

— Fă-mi legătura, spuse ea.

*

* *

Telefonul lui Malko sună la unsprezece fără un sfert.

— Ştiţi unde e *Key Bridge Mariott?* îl întrebă Dell Claridge.

— O să-l găsesc eu.

— Bine. Voi fi acolo în seara asta, la şase fix. În camera 231. Se ajunge prin parcare. La şase şi un sfert am întâlnire cu persoana care m-a plătit să-l omor pe Lee Brookner. Puteţi s-o vedeţi când vine. Conduce un Chevrolet Caprice deschis la culoare. Cred că va staţiona în parcarea de afară. Descurcaţi-vă cum ştiţi cu fotografiatul. După ce pleacă, veniţi în cameră ca să vă dau o declaraţie scrisă. Bine?

— Bine.

*

* *

Yolanda Casas plecă de la Casa Albă pe la cinci, spunându-i secretarei că avea o întâlnire importantă, în caz că preşedintele va întreba de ea. Fiindcă beneficia de o legitimaţie specială, îşi parcase maşina într-o zonă interzisă, lângă Blair House. Se urcă la volan şi demară imediat.

Circulaţia spre Virginia devenise deja înfiorătoare. Se târî pe M Street aproape patruzeci şi cinci de minute. Când îi apăru în faţă Key Bridge, se lăsase deja înserarea. Pierdut în mulţimea vehiculelor, Chevroletul său trecea absolut neobservat. De-abia

la ieşirea de pe pod, traficul se mai degajă, iar majoritatea vehiculelor urcau panta îndreptându-se spre drumul 66, lăsând *Mariott* undeva în dreapta. Intră în parcare, trecu bariera şi opri. Acolo găsea întotdeauna locuri libere. Se uită la ceas. Era şase fix. Totul mergea strună.

Mai zăbovi câteva clipe ca să-şi retuşeze machiajul, apoi coborî din maşină şi ajunse în dreptul uşii cu numărul 231 aflate la acelaşi nivel cu parcarea. Bătu.

Uşa se deschise imediat, iar ea se strecură înăuntru. Dădu nas în nas cu un necunoscut chel, cu o figură răutăcioasă, ţinând mâinile în buzunarele unei canadiene vechi. Yolanda Casas îi adresă un zâmbet încântător.

— Dumneavoastră sunteţi Dell Claridge? După cum vedeţi, nu am întârziat.

Bărbatul nu răspunse, dar o măsura din cap până-n picioare. Era exact cum o descrisese Mark Spry: o ticăloasă atrăgătoare şi apetisantă, periculoasă ca un şarpe cu clopoţei. Dar şi îndrăzneaţă. Se dezbrăcă de palton cu gesturi graţioase, dezvăluind privirii rochia din lână extrem de mulată care se oprea foarte sus pe coapse, iar picioarele erau strânse în nişte ciorapi negri.

— E cald aici, observă ea. Ei, ce voiaţi să-mi spuneţi?

Dell Claridge simţea deopotrivă dorinţă şi furie. Planul său se cam destrăma în minte. Îşi zise că o mică recompensă personală nu i-ar prinde rău.

— Voiam să vă văd mutra, zise el.

— Atâta doar? îl întrebă ea râzând.

Se apropie de ea.

— Dumneata i-ai spus lui Mark să mă lichideze, mârâi el.

— Sunteţi nebun! Niciodată. Probabil că i-a fost frică. Era un laş, nu avea stofa dumneavoastră.

Stăteau atât de apropiaţi că se atingeau. Dell Claridge se uită la gura ei cu buze groase şi roşii, privirea tulbure, sânii grei şi, cu un mârâit, îşi strecură mâna mare sub rochie, dezgolind jartierele negre, apoi carnea albă dintre portjartier şi ciorap. Îi prinse sexul în palmă peste dantelă.

— Târfă, vreau să te regulez!

El se aşteptase să se zbată. Dar ea se mulţumi să; gângurească fără să-l respingă.

— De ce nu? Îmi plac bărbaţii ca tine. Dar mai întâi lasă-mă să-ţi arăt ceva.

Totul se petrecuse atât de miraculos, încât el rămase nemişcat. Ea se desprinse şi băgă mâna în poşetă. Dell Claridge avea încă mintea înceţoşată de dorinţă când ea se întoarse cu un Walther PPK în mână, iar frumoasa-i gură cărnoasă devenise doar o linie. Mai multe lucruri se petrecură simultan.

Mai întâi, Yolanda Casas apăsă pe trăgaciul armei, încordând degetul. Gloanţele îl nimeriră pe Dell Claridge în piept şi în burtă, făcându-l să se dea înapoi sub efectul şocului. În ciuda junghiurilor care îl încovoiau, găsi puterea să scoată pistolul Taurus. O ochi la nimereală pe tânăra femeie, iar cu indexul apăsă pe trăgaci până goli încărcătorul. Avea senzaţia că abdomenul s-a umplut cu apă şi îi atârna greu.

*

* *

— Yolanda Casas, începu Franck Capistrano, a fost la curent cu intrigile lui Howard Moody. Când a aflat – şi asta datorită faptului că făcea parte din NSC – că afacerea e pe punctul să explodeze, a întreprins tot ce a putut pentru ca acest lucru să nu se întâmple. L-a cunoscut pe Mark Spry la Little Rock pe vremea afacerii Irangate. Din „banii murdari”, obţinuţi pentru campania electorală, îl putea retribui cu generozitate.

— Poliţia ce spune?

— Nu prea multe. S-au împuşcat reciproc. Acţiunea justiţiei s-a aplanat.

— Yolanda Casas era foarte apropiată de preşedinte, observă Malko.

Bărbatul masiv ridică din umeri.

— Vedeţi, este un *womanizer*[36].

— Bineînţeles, recunoscu Malko. Credeţi că în afacerea asta Yolanda Casas a acţionat din proprie iniţiativă, fără să-i spună preşedintelui?

— *Of course!*

— Despre morţi, numai de bine, observă Malko cu dulcegărie. Asta fiindcă nu prea mai sunt vorbăreţi. Preşedintele Clinton poate să doarmă liniştit.

— Ce vreţi să spuneţi? făcu imediat Franck Capistrano atent.

Malko îi zâmbi cu nevinovăţie.

— Doar că oamenii imprudenţi de care era înconjurat nu mai sunt. Că veni vorba, mai am o întrebare pe care mi-am pus-o de

[36] Seducător (n.a.).

nenumărate ori în ultimele zile.

— Care?

— De ce nu i-aţi dat ordin ambasadorului dumneavoastră din Republica Moldova să-i primească pe Evgheni Poliakov şi pe Fedora Kulak în ambasada de la Chişinău? Au mai existat precedente, nu? Mai cu seamă că ar fi simplificat enorm lucrurile!

Franck Capistrano trase lung din ţigară, apoi răspunse:

— Preşedintele s-a opus în amestecul oficial al Casei Albe în recuperarea lui Evgheni Poliakov. S-a gândit că acest lucru ar dăuna enorm relaţiilor dintre Rusia şi Statele Unite. De aceea a ţinut cu tot dinadinsul ca această operaţiune să se desfăşoare în mod secret de la început până la sfârşit.

— Credeţi că e singurul motiv?

Franck Capistrano scoase ţigara din gură şi, privindu-l drept în ochi, zise:

— Evident!

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....12
Capitolul III.....24
Capitolul IV.....35
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....52
Capitolul VII.....60
Capitolul VIII.....71
Capitolul IX.....81
Capitolul X.....94
Capitolul XI.....102
Capitolul XII.....111
Capitolul XIII.....119
Capitolul XIV.....126
Capitolul XV.....135
Capitolul XVI.....142
Capitolul XVII.....149
Capitolul XVIII.....157
Capitolul XIX.....165
Capitolul XX.....176
Capitolul XXI.....187
Cuprins.....197

Malko ezită mult timp, apoi se hotărî să nu îi spună nimic lui Franck Capistrano. Nu dormise prea bine și, după ora nouă, așteptă telefonul de la Dell Claridge. Împrejurările erau de așa natură încât nu putea să-l mintă pe acesta. La ora zece fix, sună telefonul. Era Dell Claridge.

– V-ați mai gândit? întrebă el.

– Firește, răspunse Malko. Dacă faceți cum ați promis, FBI-ul nu se va mai ocupa de dumneavoastră. Va fi ușor de verificat.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-36-5